

Tác giả của Cô gái mái xống chuông

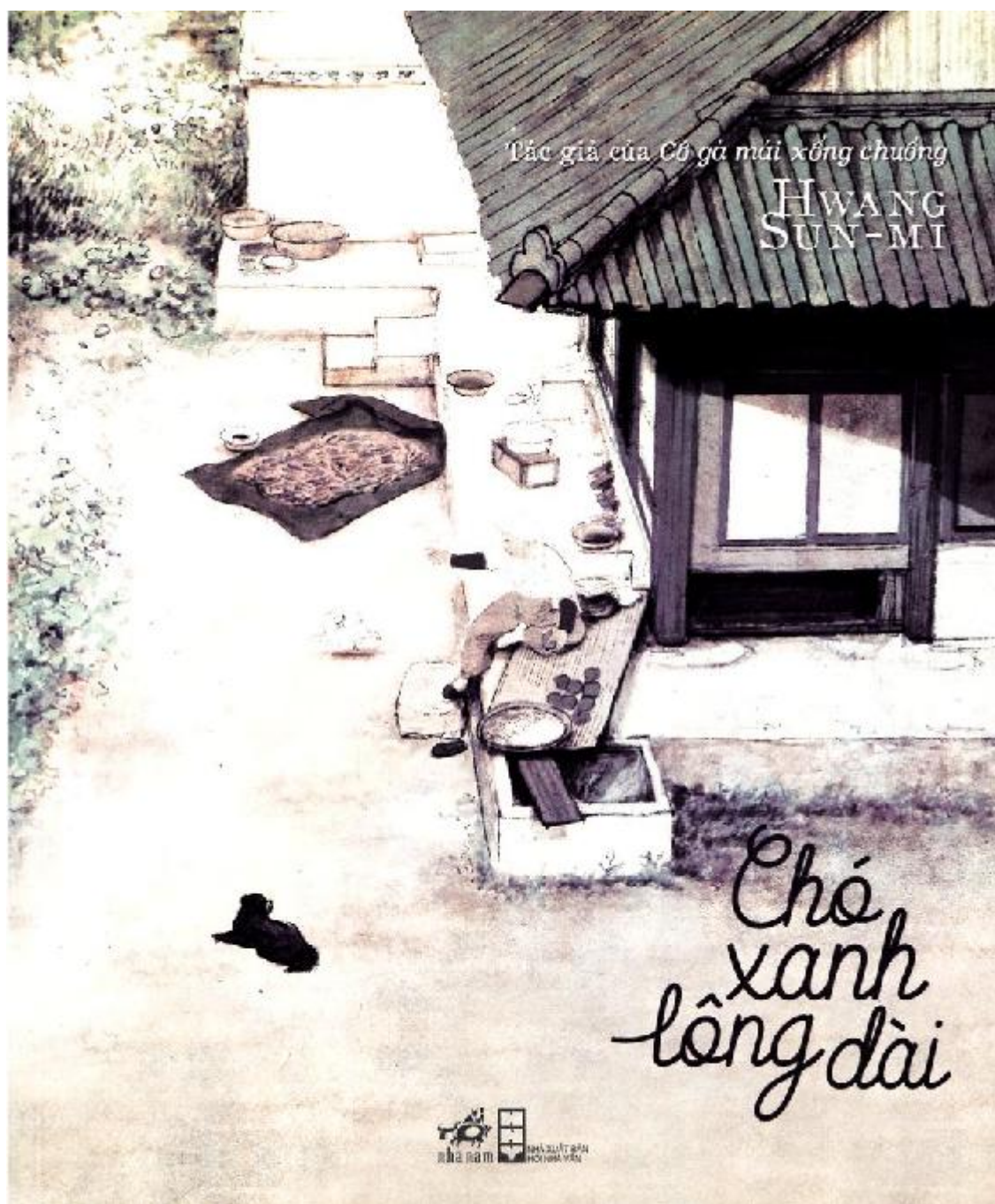
HWANG
SUN-MI

Chó
xanh
lông dài

CHÓ XANH LÔNG DÀI

Dịch từ nguyên bản tiếng Hàn: 푸른개 장발

Blue Dog, Jangbal by Hwang, Sun-mi

Copyright © Hwang, Sun-mi 2012

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam, 2015.

Tác giả: Hwang Sun-mi

Hwang Sun-mi sinh năm 1963 ở Hongseong, Hàn Quốc. Cô theo học sáng tác tại

Đại học Nghệ thuật Seoul. Xuất hiện lần đầu với tư cách một nhà văn vào năm 1995, đến nay Hwang Sun-mi đã xuất bản hơn 30 cuốn sách bao gồm nhiều thể loại khác nhau.

Tác phẩm của Sun-mi chạm đến hàng loạt chủ đề, như sự va chạm giữa truyền thống và hiện đại; vấn đề cùng sinh tồn và việc theo đuổi tự do, tất cả lồng ghép rải rác xen giữa các mô típ truyền thống. Cô được biết đến nhiều nhất với tư cách một tác giả văn chương fantasy (kỳ ảo), với tư duy phê phán nền văn minh hiện đại và niềm kính sợ to lớn trước thiên nhiên và các sinh vật tự nhiên.

Hwang Sun-mi được trao nhiều giải thưởng văn học thiếu nhi trong nước, trong đó có Giải thưởng truyền thông thiếu nhi của đài SBS (SBS Children's Media Award) năm 2001 và Giải thưởng văn học thiếu nhi Se-jong (Se-jong Children's Literature Award) năm 2003.

MÙI CỦA LÃO THỢ HÀN

“Gừ rừ rừ rừ.”

Vàng khê ngẩng đầu lên và gừ gừ trong miệng. Nhưng tất cả cũng chỉ có vậy.

Vàng vẫn nằm dài ra cho đàn con mới sinh bú, chúng ngậm ti chặt đến nỗi chẳng đứa nào trong đám chó con để lộ ra dù chỉ là một tí răng. Không nhìn được Vàng xô toẹt một câu.

“Nhìn cứ tưởng cả lũ chết đói đến nơi rồi mới được bú không bằng!”

Lạch cạch.

Cánh cổng bằng lưới sắt cùng chiếc chắn vắt cầu thả bên trên mở ra, chừa chỗ cho những cơn gió lạnh lùa vào trước tiên. Vàng rung mình run lẩy bẩy, đưa mắt về phía cổng. Nó vừa nhìn lướt qua cây hồng phủ đầy lá đỏ thì ông lão bước vào. Chỉ cần nghe tiếng bước chân, Vàng cũng đủ biết là ai đang đến rồi. Nếu là người khác, thì đừng có mơ lại gần nó. Vì Vàng chỉ mới sinh con được đúng mười ngày.

Ông lão đóng cổng lại và đặt một cái nãi nghi ngút khói xuống đất, đoạn lão rút điều thuốc rồi phả ra cả đám khói làm cho toàn bộ khuôn mặt lão trông mờ mờ ảo ảo.

“Lông cả đám khô hết rồi này.”

Ông lão chẳng cần mở to mắt cũng rút được đám chó con đang bám chặt lấy vú mẹ.

“Đám nhóc này thật là! Định hút khô mẹ chúng mày luôn hử.”

“Thế mới nói. Lứa này thật háu ăn kinh khủng.”

Vàng rên rỉ đáp lại rồi nhắc thân mình bù xù lông đứng dậy. Nhìn Vàng cực kỳ tội tã vì bộ lông rối bời cùng những bầu vú dài thông thọt, bị đàn con ngậm đến tấy đỏ cả lên.

Vàng vội vội vàng vàng lao đến, bắt đầu ngấu nghiến bữa sáng ông lão đem tới. Ông lão ngồi thu mình lại hút nốt điều thuốc. Cứ thế lão chăm chú nhìn Vàng gầy gò xương vai, vừa run bần bật vừa vục mõm vào bữa sáng.

Đám chó con bị rút khỏi vú đang đánh hơi tìm mẹ bằng những chiếc mũi bé tí tẹo. Thế nhưng Vàng chẳng mảy may để ý. Đám con có rên rỉ, cầu nhàu rồi bày trò nũng nịu thì cũng vậy. Vàng vẫn chỉ dấn hết sự tập

trung vào bữa sáng. Còn ông lão thì đi đập cái lò sưởi dẫu đã cháy thâu đêm ở góc chuồng chó.

“Hô hô hô. Đủ màu đủ sắc cả đây này.”

Lão đưa mắt đếm đám chó con rồi nói. Đúng như lời lão, màu lông của đám chó con đầy đủ các kiểu. Hai con màu vàng, hai con màu nâu đốm trắng, ba con màu nâu đốm đen, và một con đen thui từ đầu đến chân.

“Mày cố chịu khổ vài ngày nữa đi. Mấy người nhận nuôi sẽ đến sớm thôi.”

Ông lão đưa bàn tay xù xì thô kệch vuốt ve tấm lưng Vàng. Vàng vẫn vục mõm vào cái nôi nên chẳng buồn cự cãi. Chén sạch sành sanh cả một nôi cơm như vậy mà bụng Vàng vẫn lép xẹp. Nó liếm hết cả những miếng rơi vãi ra ngoài trong lúc đang ăn, rồi tiếc nuối nhìn ông lão với mắt thòm thèm.

Ông lão nhắc lấy một con chó con đốm trắng lúc này bị đẩy ra ngoài miếng thảm.

“Chắc chắc. Rốt cuộc con dẫu đàn lại...”

Lão nhìn con chó con bằng ánh mắt tội nghiệp. Chưa gì con đốm trắng đã cứng đờ ra rồi.

“Hừm, từ đầu đầu có gì kỳ lạ vậy mà...”

“Lúc sinh ra nó đã yếu rồi. Cũng chẳng được bú đàng hoàng nữa. Sao mà dẫu dẫu cứ làm tôi xót cả ruột hết lần này đến lần khác thế không biết.”

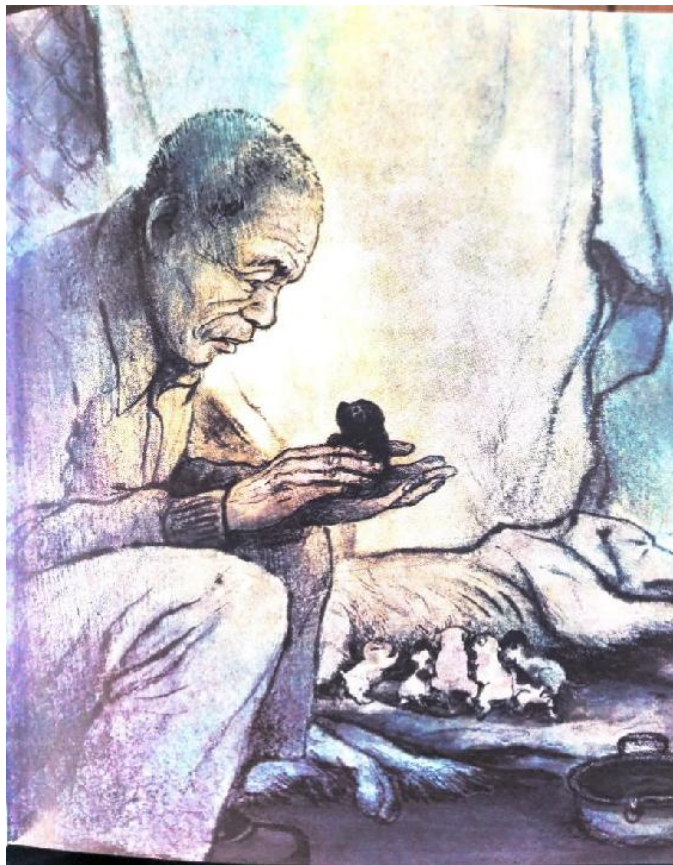
Vàng ư ử trong cổ rồi lại nằm dài ra. Đám chó con ngay tức khắc mò mẫm chui vào lòng mẹ. Mỗi lần có dẫu húc đầu hay đập đập chân trước là bụng Vàng lại lúc lắc nhẹ. Đám chó con dẫu nào dẫu này dẫu cô giành nhau để chiếm cho được một bầu vú của mẹ. Hai anh em lông vàng nhìn khỏe nhất bọn đẩy lũ chó con còn lại sang bên và chiếm lấy hai núm vú ngay chính giữa. Con lông đen bị hất ngã bật ngửa ra sau. Nó cố chen mõm đến gần lần nữa nhưng lại bị chân sau của đám anh em đá văng ra ngoài.

“É é...”

Con lông đen lại đứng dậy. Tiếp tục nhào vào bụng mẹ. Nhưng đám anh em háu ăn không chừa một kẽ hở nào để nó chen vào. Ông lão chăm chú nhìn con chó con lông đen cố hết sức chui đầu vào giữa đám anh em cho bằng được.

“Không phải con đầu đàn sao mà lại bị đẩy ra thế hở?”

Đoạn lão đặt con chó con lông đen lên lòng bàn tay. Nó bé tí tẹo và mềm mại, ngẩng yên trong lòng bàn tay đang nhẹ nhàng nâng lên của lão.

“Sao Vàng lại đẻ ra được một con đặc biệt thế này hở. Chưa gì đã mọc hết lông rồi đây này. Cứ đen tuyền cả ra.”

“Tôi cũng mới sinh ra đứa như vậy lần đầu đấy chứ. Cha của bọn nó nhìn cũng có vậy đâu...”

Vàng hững hờ đáp lời lão. Như thế nó cũng chẳng ưng ý chút nào với đứa con kỳ lạ do chính mình sinh ra.

Con chó con lông đen kỳ lạ vừa khịt khịt mũi đánh hơi vừa mò mẫm trong lòng bàn tay ông lão. Có mùi hăng hăng. Lúc bị đám anh em đẩy bật ngửa ra ngoài thảm, nó va vào lưới sắt và ngửi thấy một mùi y hệt. Trên tay ông lão cũng có mùi hăng hăng mà nó đã ngửi thấy ở chỗ lưới sắt. Mắt con chó con lông đen giật giật. Mùi hăng hăng hệt như lúc bị va vào tấm lưới làm nó nhức cả đầu.

Con chó con lông đen từ từ mở mắt. Gương mặt đầy nếp nhăn của ông lão đập vào mắt nó. Trên mặt lão chỉ chút các vết bỏng đã đóng vảy khô do những đốm lửa li ti bắn ra vì lão thường xuyên làm công việc hàn xì.

“Ô hô? Giỏi chưa này! Mày là đứa đầu tiên mở mắt đấy!”

Lão nhẹ nhàng lôi mấy con chó con đang chiếm chỗ giữa bụng Vàng ra. Và đặt con chó con lông đen vào đó.

KHI CÓ MÙI LẠ HOẮC XỘC ĐẾN

“Mày không buông nó xuống được hử!”

Lão To Giọng vung vẩy cây chổi quét sân. Vì Vàng mẹ đang ngoạm lấy gáy một con lông đốm. Vàng mẹ giật mình, thả Đốm con xuống ngay. Đốm con liền gia vờ như nó sắp chết đến nơi.

Vàng mẹ vừa sữa ần ỉ vừa chạy biến vào vườn. Thấy vậy lão To Giọng càng nổi đóa. Vì lão lo đám cải thảo sắp phải nhổ để làm kim chi mà bị Vàng mẹ giẫm lên thì hỏng hết.

“Cái con này, còn không mau ra đây?”

Lão To Giọng lại vung chổi lên quát oang oang.

Lão To Giọng không phải ai khác mà chính là ông lão thợ hàn. Vì lão lúc nào cũng lớn giọng quát đàn chó nên chúng mới gọi lão như vậy. Đám chó con cũng không vừa, chúng cực kỳ hiếu động, bày hết trò này đến trò khác. Cả đám gây rắc rối quá sức nên lão To Giọng không thể nào không to giọng cho được.

Đàn chó con đi đâu cũng thành một băng rã gây đủ thứ chuyện. Cắn đứt giày dép là thường, cả đám còn không tha cho cái mẹt bà lão đặt tuốt

trên vai đựng tương. Bọn nó chén sạch món cá khô trong mẹt, và nhai nát mấy xiên bí ngòi khô. Chán chê r ấi còn ị lên đó nữa. Qu ần áo phơi trên sào bị gió thổi rơi xuống, cũng trở thành đồ chơi cho bọn nó, có lần một đứa còn vào nhà kho lôi mấy sợi dây trong đó ra nghịch, đến nỗi bị quấn cổ suýt chết. phơi trên sào bị gió thổi rơi xuống, cũng trở thành đồ chơi cho bọn nó, có lần một đứa còn vào nhà kho lôi mấy sợi dây trong đó ra nghịch, đến nỗi bị quấn cổ suýt chết.

“Sao không thấy đứa lớn đâu! Không thấy Vàng con của mẹ đâu cả!”

Vàng mẹ đứng giữa vườn sũa ăng ẳng. Thế nhưng lão To Giọng làm sao mà hiểu được tiếng chó.

“Mày cứ nhất quyết làm tao điên lên chứ gì!”

Lão To Giọng c ần cây chổi lên h ần h ần đi vào vườn. Vàng mẹ nhanh chóng chạy ra sau vai đựng tương r ấi chu ồn qua sân, ra vườn, tót về phía nhà kho để trốn. Cứ thế ần ỉ mãi một h ấi.

“Tôi đã nói là không thấy đứa Vàng lớn đâu mà! Sao lão cứ giả vờ không biết thế hả!”

Con chó con lông đen dài nép mình dưới cửa sổ, nhìn không chớp mắt từ đầu đến cuối cảnh Vàng mẹ và lão To Giọng rượt đuổi qua lại.

Mẹ nổi giận rồi. Phải cẩn thận để không bị mẹ cắn như Đốm mới được.

Mấy ngày trước cũng vậy. Có một người lạ vào tận trong nhà, giẫm lên thảm làm bốc mùi r ấi còn đem cả một con Đốm đi mất. Lúc đó Vàng mẹ cũng rất giận dữ.

Lần này Lông Dài cũng thấy r ấi. Sáng nay nó đã thấy một người đàn ông đến tìm lão To Giọng r ấi đem Vàng đầu đàn đi mất. Trong lúc Vàng mẹ đi theo bà lão đến trại nuôi gà.

Lông Dài rất ghét mùi tỏa ra từ người đàn ông lạ mặt. Người đàn ông lạ mặt mang đôi giày lổm đổm vết chày, mùi bốc ra từ đôi giày cũ mòn vẹt của ông ta làm đầu óc Lông Dài choáng váng. Lúc ông ta khẽ cười và bước đến gần, Lông Dài cảm thấy l ồng ngực bức bối khó chịu vô cùng. Thế nên nó rùn thân mình xuống thật thấp đây cảnh giác. Chỉ c ần

ông ta đưa tay lại gần, nó sẽ cắn phập một cái cho biết mặt. Nhưng may thay người đàn ông đó không hề để ý đến Long Dài.

“Khịch khịch khịch. Nhiều cảnh hay ho chưa kìa!”

Tiếng cười rợn tóc gáy vang lên từ trên bờ tường. Một giọng khàn khàn làm người khác khó chịu. Long Dài ngẩng cổ gườm gườm nhìn lên. Phía trên bờ tường nhà hàng xóm, một con mèo già đang nhìn xuống sân bên này, hệt như xem trò vui.

Đồ xấu xa. Đi qua đi lại mà chẳng có tiếng động gì, còn liếc ngang liếc dọc nữa chứ. Đúng là một con mèo xấu tính.

Long Dài hướng về phía con mèo già sửa ăng ẳng. Ngay tức khắc, nó thấy con mèo già nhếch miệng cười khẩy như thể có gì đó nực cười. Mắt con mèo nheo lại tí hí còn răng nanh thì hơi nhe ra. Long Dài cảm thấy lông mình dựng ngược cả lên. Long Dài ghét những khi con mèo già cười như vậy, nó còn thậm ghét mỗi lần con mèo di chuyển chầm chậm trên bờ tường, bộ lông sọc vằn lập lòe làm nó hoa cả mắt.

Người đàn ông đã đưa Vàng anh đi cũng có giọng nói giống hệt như vậy.

Thấy Long Dài sửa dử dội, con mèo già khua khua chân trước như cào cào r ễ phóng qua bờ tường biến mất.

“Giời ạ, ngừng giùm tôi cái đi! Người với chó sao mà giống hệt nhau!”

Bà lão vừa ra khỏi bếp vừa cắn nhần.

“Cái gì? Gì mà người với chó hử?”

Lão To Giọng nổi giận quát. Bà lão vờ như không nghe thấy, chỉ lo sắp xếp lại cái tạp dề và miếng lót đội đầu trong chiếc thau gỗ. Bà đang chuẩn bị ra chợ bán hàng. Bà lúc nào cũng ra chợ từ sáng sớm đến tận tối mịt mới về, mỗi lần về bà đều để dành mấy mẫu cá vụn luộc, r ễ trộn vào cơm cho đàn chó ăn. Thế nên mỗi lần nghe thấy tiếng bước chân bà lão, đàn chó con vẫy muốn rụng cả đuôi mừng bà về.

“Tiền bán cho con ông nhất định phải tiết kiệm đấy. Không lâu nữa là Dong Yi vào mẫu giáo r ễ, lúc đó dù không có bao nhiêu cũng phải

cho cháu nó một ít. Thân là ông bà nội cơ mà.”

Nói đoạn bà lão đội thau gỗ lên đầu và đi ra khỏi nhà. Tuy nhiên ông lão lại khịt mũi cười.

“Hừ, thằng cháu đi mẩu giáo thôi mà sao lại đụng đến tiền hử? Chúng ta có được cái gì không? Tiền thuê cửa hàng đang d òn lại đó, giờ còn phải trả tiền đặt mua đồng phụ tùng xe đạp nữa chứ...”

Lão To Giọng ra dựa người vào gốc cây h ồng ngoài sân r ồi đi đến chỗ vòi nước. Lão hứng đầy nước vào bát gỗ, sau đó để vào trong lưới sắt chỗ chuồng chó. Đám chó con nhón nháo thi nhau chạy đến nhúng mõm vào bát nước. Vàng mẹ cũng chen vào giữa đàn con hỗn loạn. Vậy mà Lông Dài chỉ đứng dậy nửa chừng rồi nhìn cả đàn uống nước. Vì Lông Dài biết nếu cứ theo đuôi chen vào r ồi cũng bị mẹ đẩy ra ngay.

Những lúc thế này, tuy anh em Long Dài thế nào cũng sẽ va phải nhau rồi cự cãi, nhưng nếu Vàng mẹ có thể lùi lại sau một tí thì tốt biết mấy.

Long Dài buồn vì hình như mẹ chẳng thích mình.

“Chẳng gọn gàng chút nào cả. Ngoại hình là một phần của loài chó mà...” Mẹ vừa nói vừa tặc lưỡi làm Long Dài tự động gục cổ xuống lúc nào không hay. Tất cả là tại lông của nó. Đen thui từ đầu đến chân, khác hẳn với các anh em còn lại. Đã vậy còn cứ mọc hoai mọc mãi, đến giờ đã che hết cả mắt Long Dài rồi.

Bởi vậy cả mẹ lẫn các anh em đều liên tục bắt nạt Long Dài. Đàn chó không cho Long Dài đến gần, cả lúc ăn cơm chung cũng chẳng vui vẻ gì với nó. Vì vậy Long Dài lúc nào cũng ăn nhanh hơn các anh em, rốt cuộc nó lại sinh ra cái tật đớp lấy đớp để.

Huýt.

Là tiếng huýt sáo của lão To Giọng. Long Dài cảm thấy toàn thân căng lên.

“Ja Ang! Đừng có lười ăn lười uống nữa.”

Long Dài đi sầm sầm tới gần bát nước rồi chúi mõm vào. Đoạn nó liếm lấy liếm để nước trong bát. Có mặt lão To Giọng ở đó thì cả Vàng mẹ cũng không dám đụng đến Long Dài.

Nếu đám chó con đùa giỡn rồi làm lật úp bát nước, thì đây sẽ là toàn bộ số nước thấm họng nó cả ngày hôm nay. Vì cả bà lão lẫn lão To Giọng đều ra ngoài đến tối mịt mới về.

“Mày cứ khác thường đi. Xem ai muốn đem mày đi đây...”

Lão To Giọng vuốt ve lưng Long Dài, miệng làu bàu. Long Dài rụt mình lại nhưng nó không tránh ông lão. Vì tay lão tuy xù xì thô ráp nhưng lại cực kỳ ấm áp.

Lão To Giọng luôn lớn tiếng gọi Long Dài bằng cái tên “Ja Ang”. Dù vậy Long Dài vẫn hiểu rằng lão đang gọi nó. Lão To Giọng gọi như vậy vì bộ lông dài thườn thượt của nó. Bộ lông đen dài trơn mượt. Thêm vào đó, Long Dài càng lớn lông lại càng xoắn, thoát nhìn đã thấy khác

hắn với đám anh em còn lại. Vậy nên giữa đám chó con được đặc biệt danh theo màu lông, chỉ mỗi Long Dài là có một cái tên riêng.

TÊN TRỘM TRÊN BỜ TƯỜNG

Đêm hôm qua, trời trở lạnh nên sương xuống trắng xóa. Sương phủ trắng trên bờ tường, cành cây, trên mấy cây cải thảo được buộc gốc trong vườn, trên cả đồng rạ chắt ngoài thửa ruộng trước nhà. Ánh nắng ban mai chiếu xuống làm tan chảy những hạt sương xếp hàng thẳng tắp, lấp lánh lóa mắt.

Con chim ác là bay đến định mổ trái hòng ở tuốt trên ngọn cây. Nhưng thay vì cú ý đến trái hòng, chim ác là lại quay qua quang quác với bờ tường. Vì con mèo già hôm nay bò lên bờ tường sớm hơn mọi ngày và đang chậm rãi đi loanh quanh trên đó.

“Bố Chan Woo này, ông bán chiếc xe đạp đã lắp chưa?”

Bà lão đội cái thau gỗ lên đầu và hỏi. Dù bà có dùng khăn che miệng thì tiếng khụt khịt sịt mũi vẫn lọt ra ngoài. Lão To Giọng cộc cằn trả lời trong lúc dùng khăn tay phủi hết sương bám trên yên xe đạp.

“Tôi đã vá mấy cái lốp xe hỏng rồi còn gì. Nếu cái xe nào lắp xong cũng bán được tuốt thì giờ tôi đã trở thành tỷ phú rồi. Tôi còn đang nghĩ sẽ giảm giá cho ai muốn mua xe đạp nữa kìa...”

“Ông đừng có bán tổng bán tháo với giá bèo đấy. Ông đã lắp nó muốn rơi con mắt cả mấy ngày trời mà. Tôi chỉ lo ông sẽ bán đại cho cái bọn dè miệng năn nỉ thôi. Ông dễ bị dụ lắm.”

“Bà nói dễ dụ hử? Tôi hử?”

Giọng của lão To Giọng cao dần. Bà lão vội vàng ngậm miệng lại, đội thau gỗ trên đầu đi sầm sầm ra cổng.

“Tới vụ lúa rồi, nghe nói trong xóm rải thuốc chuột nhiều lắm. Ông lo mà giữ mấy con chó đi!”

“Tôi là cha mấy con chó hử? Mắc mớ gì phải lo giữ bọn nó?”

Lão To Giọng còn cố cầu nhàu vài câu, vung vẩy cái khăn lau về phía cổng. Nhưng bà lão đã ra khỏi cổng đi mất rồi còn đâu. Lão To Giọng nhìn sang chuồng chó. Đàn chó con đang thò đầu ra ngoài thám thính tình hình, đung phẩy ánh mắt lão bèn sợ sệt thụt lùi lại hết.

“Trong xóm rải thuốc chuột ư? Vậy thì nguy hiểm thật.”

Lão To Giọng lôi hai tấm ván dựng cạnh lưới sắt chuồng chó ra.

“Ai dà! Phải lo canh giữ chứ. Thương bọn bay còn không hết nữa là. Cả đám quý giá như túi tiền của lão vậy đó.”

Chẳng rõ có phải vẫn bận tâm về việc mình to tiếng với bà lão không mà lão To Giọng không ngừng liếc mắt về phía cổng.

“Ôi trời, cả đêm rên rầm than đau nhức khắp người vậy mà ban ngày vẫn phải đi bán cá. Con trai con gái chẳng thấy mặt mũi đứa nào, cái số bà lão khổ quá đi mất.”

Lão To Giọng đặt tấm ván lên yên sau xe đạp. Đàn chó con lại thò đầu ngó nghiêng bên ngoài. Vàng mẹ thì đang gật gù nằm thò nửa thân trên ra ngoài lưới sắt chuồng riêng của mình.

“Vàng à! Tỉnh dậy trông nhà trông cửa đi.”

Lão To Giọng đập tay vào lưới sắt căn dặn. Vàng mẹ giật mình đứng bật dậy, còn đám chó con thì cụp đuôi lùi hết vào trốn trong góc chuồng. Lão To Giọng tròng dây xích vào cổ Vàng mẹ. Mỗi lần đi ra ngoài lão đều làm vậy. Do lão đã làm nhiều lần rồi nên Vàng mẹ cũng ngoan ngoãn nghe theo.

“Bà chủ mày mệt rồi còn ra ngoài buôn bán được. Thế nên, ít ra bọn mày cũng phải giữ nhà cho đang hoàng chứ. Biết chưa hử?”

Lão To Giọng đột nhiên hét lên như người bị quặn bụng. Làm như chuyện bà lão đau bệnh mà không thể nghỉ ngơi là lỗi của bọn chó không bằng. Tuy nhiên Vàng mẹ chỉ lãnh đạm lảng tránh.

“Thùng hết cả màng nhĩ.”

Đám Vàng con liền nhanh nhẩu bắt chước.

“Thùng hết cả màng nhĩ.”

“Gấu gấu! Hư quá đi mất, bỏ ngay cái cách cư xử ấy đi nhé!”

Vàng mẹ quát đám con. Bọn Vàng con giật mình ré lên mấy tiếng rồi im miệng lại, cụp đuôi dò xét vẻ mặt của mẹ. Lão To Giọng thấy cảnh đó liền cười hô hô rồi tự nói một mình.

“Không được to tiếng với bọn nhỏ nghe chưa. Chẳng ích gì đâu. Tao cũng từng làm thế nhưng không phải giờ vẫn thành thế này sao. Nói tới mấy đứa con, chúng nó cứ tưởng tự chúng nó lớn lên không bằng. Đã không định sống cùng ông bà già này thì chớ, thậm chí mẹ nó đau bệnh mà cũng chẳng có lấy một cú điện thoại hỏi thăm...”

Vàng mẹ vẫy nhẹ đuôi nhìn lão To Giọng dắt chiếc xe đạp về phía cổng chính, như lời chào lão đi rồi về nhé. Cả đám chó con cũng bắt chước vẫy đuôi chào lão theo mẹ.

Lão To Giọng đã dựng tấm ván lên bịt kín mít mấy kẽ hở phía dưới cánh cổng. Vì cổng có hai phía nên một phía lão dựng cục đá chặn từ trong, sau khi bước ra ngoài lão lại lên tay bịt tiếp phía bên kia.

Trong lúc lão To Giọng cẩn thận dựng tấm ván thứ hai lên, Long Dài ở ngay phía trong cánh cổng. Nó ngẩn ngơ tai nghe tiếng bánh xe đạp của lão lạc cách quay tròn, cho đến khi âm thanh đo xa dần. Vừa nghe ngóng Long Dài vừa tò mò không biết lão To Giọng đi đâu và rất muốn theo thử xem sao.

Long Dài đi tới dưới gốc cây hồng. Rồi nó lè lưỡi liếm thử trái hồng vừa nảy con chim ác là đang ăn thì làm rơi vỡ. Trái hồng hơi đóng đá nên liếm rất sắc khoái.

“Mèo tao cũng đang đói đây.”

Bỗng từ phía bờ tường vang lên một giọng nói làm Long Dài khó chịu. Nó ngóc đầu lên ngay lập tức. Một mùi rờn rợn tỏa ra cùng lúc con mèo già chậm rãi đi qua đi lại trên bờ tường.

Vàng mẹ đang nằm nhào nửa người ra khỏi chuồng chó, say sưa ngủ. Không biết có phải vì mẹ đã già hay không mà chỉ cần ăn cơm xong là mẹ buồn ngủ ngay. Đám chó con thì chạy nhảy hết chỗ này đến chỗ kia trong vườn chơi ú tim với nhau.

“Ruộng nào họ cũng phun thuốc hết rồi. Cứ mỗi lần đến mùa thu hoạch lúa là lại thế này. Đúng là trò của mấy thằng đần! Chẹp, làm suốt mấy ngày nay tao đây chẳng bỏ được con chuột con nào vào bụng. Mấy đứa ời, có thấy mèo già tao tội nghiệp không nào?”

Con mèo già cười khùng khục rồi nằm bẹp xuống bờ tường. Lông Dài rùng mình chột dạ. Vì nó có cảm giác con mèo già sắp sửa nhảy thẳng xuống sân không chút chần chừ.

“Vợ chồng ông bà lão cũng ra khỏi nhà hết rồi, chắc mấy đứa thấy chán lắm phải không. Tao xuống chơi với mấy đứa nhé?”

“Gâu gâu gâu!”

Lông Dài cố sức sửa cho mẹ nghe thấy. Mẹ gừ rừ rừ trong miệng dọa nạt. Cả đám chó con trong vườn cũng sửa ần ỉ theo.

“Gì chứ, không thích thì thôi...”

Con mèo già nhẹ nhàng lảng mất sau bức tường. Lông Dài vẫn tiếp tục nhìn về phía bờ tường còn vương mùi con mèo già và sửa không thôi.

“Ồn quá đi! Cứ nhất định muốn phá giấc ngủ ngon của người khác à.”

Vàng mẹ nạt một tiếng. Lông Dài im ngay tức khắc. dù vậy thứu mùi trên bờ tường vẫn làm nó khó chịu mãi.

Lông Dài lững thững quay lại dưới gốc cây hờng thì nghe có tiếng cãi nhau vang lên trong vườn. Không hiểu vì lý do gì mà cả đàn chó con đang hè nhau hiếp đáp một con đốm đen. Đốm đen bị bắt nạt là em út vừa nhỏ con, lại chẳng háu ăn nên yếu hơn hẳn so với anh em trong đàn.

Lông Dài chạy về phía vai đứng tương và sửa gâu gâu.

“Mọi người ời, đừng làm vậy mà.”

“Đừng có xía vào. Cái đồ chẳng giống ai.”

Con Vàng lớn nhất trong bọn lao đến tấn công. Chẳng hiểu đám anh em làm thế nào mà Đốm út ngã xuống rồi nằm nguyên đó, vừa liễm chân vừa kêu ăng ẳng. Hình như chân em bị chảy máu.

“Cứ thử cái lại nữa xem. Tao sẽ cắn toạc cả mấy chỗ khác luôn đấy.”

Con Vàng lớn nhất đe dọa rồi bỏ ra khỏi vườn. Mấy anh em còn lại cũng đi theo nó, trong vườn chỉ còn mỗi em út thút thút nằm liếm chân. Chuyện Vàng con ỷ lớn hiếp đáp anh em không phải mới lần đầu. Thế nên Long Dài cũng mặc bọn nó, tự mình đi tìm thú vui khác.

Long Dài bắt đầu gặm cái thùng đặt dưới gốc cây hồng. Vì rằng nó lúc nào cũng ngứa ngáy. Mấy anh em khác cũng vì ngứa răng quá mà thường muốn cắn xé hoặc gặm cái gì đó. Lũ Đốm con cắn xé cái lưới sắt để giết thời gian là chuyện thường tình. Nhưng Vàng con lại thích cắn mấy con chó con khác hoặc mấy đôi giày nên bị ông lão mắng suốt.

Long Dài nằm gặm cái thùng một hồi thì có tiếng nhạc ở đâu đó vẳng lại. Âm thanh phát ra từ nhà thờ, đã có lần mẹ nói cho Long Dài biết. Mẹ nói nếu cứ đi theo tiếng nhạc đó sẽ gặp được cha.

“Mình cũng muốn đi theo tiếng nhạc đó quá.”

Long Dài nhìn theo hướng phát ra tiếng nhạc, lẩm bẩm trong miệng.

Vàng con bắt đầu cắn xé những món đồ bị gió thổi rơi xuống từ sào phơi, còn mấy con Đốm thì liếm mặt cho nhau. Vàng mẹ vẫn mệt mỏi nằm ngủ gần đó. Một buổi trưa yên ắng với ánh nắng ấm áp ngập tràn trong sân.

“Àng àng!”

Bỗng nhiên có tiếng thét thảm thiết vang lên. Tất cả đều giật mình nhìn ra phía vườn. Ngay lúc đó, con mèo già mau lẹ len lỏi giữa những cây cải thảo rồi nhảy vọt lên bờ tường chuồn mất.

“Gấu gấu gấu! Có chuyện gì vậy!”

Vàng mẹ thức giấc sủa loạn lên. Nó lồm lồm lên kéo sợi dây buộc cổ căng hết cỡ. Nhưng vì bị xích lại nên Vàng mẹ không thể chạy đi đâu được.

Long Dài phóng ra vườn đầu tiên. Đó là tiếng thét của em út. Ngay sau đó, các anh em trong đàn cũng chạy tới. Em út đang nằm gục trên luống đất.

“Em cố đứng dậy đi.”

Lông Dài đến gần liếm mặt Đốm út. Nhưng Đốm út chẳng còn tí sức lực nào, chỉ mở mắt ra nhìn Lông Dài đứng một l'ần. Lông Dài nhăn mặt vì mùi ròn rợn của con mèo già.

Máu trên mình em út chảy ròng ròng, bị thương rất nặng.

“Mẹ ời! Mẹ ời!”

“Em út bị thương r'ấ!”

“Là con mèo làm đó!”

Không biết phải làm sao nên cả đám đều bật khóc. Vàng mẹ vùng vẫy giật dây xích và sữa vang. Nhưng vì bị xích nên nó chỉ có thể ch'ồm ch'ồm chạy vòng quanh chu'ồng chó.

“Liếm cho em đi! Đưa em tới chỗ mẹ mau!”

Vàng mẹ hét to, giằng cổ kéo muốn đứt sợi dây xích. Nhưng đám chó con không đưa nào làm được như mẹ. Chúng chỉ biết đứng giậm chân thành thịch đ'ầy s'ốt ruột mà thôi.

“Hú hú! Em út không đứng dậy được.”

“Âu âu! Mẹ phải tới mới được!”

“Mấy đứa ời! Tới chỗ mẹ đi...”

Có lẽ do cố sức giằng khỏi dây xích mà cổ Vàng mẹ như sắp đứt đến nơi. Vàng mẹ thở hổn hển, thè cả lưỡi ra ngoài. Mỗi l'ần Vàng mẹ nhảy ch'ồm lên, dây sắt lại kêu 'ần 'ần, chu'ồng chó cũng bị giật lắc theo. Thế nhưng chu'ồng chó đã được cố định bằng sắt chắc chắn nên khó lòng xô dịch nổi.

Đốm út toàn thân đau đớn, nặng nề thở dốc. Nước mắt em chảy ra cùng với tiếng rên ư ử. Đốm út nằm rên r'ỉ một mình, mệt mỏi khép mắt lại, cuối cùng em không nhúc nhích chút nào nữa.

“Hú ú ú ú ú!”

Vàng mẹ meo mếu khóc, ngẩn cái cổ bị xích chặt lên trời.

Lông Dài nhìn lên bờ tường với cặp mắt rưng rưng. Con mèo già vờ như không biết gì nằm bẹp xuống bờ tường, l'è cái lưỡi dài ngoằng ra liếm

nhẹ vành miệng.

“Gấu gấu! Thật xấu xa!”

Lông Dài vừa khóc vừa sửa to.

“Meooo. Sao lại là lỗi của tao? Tao chỉ đánh hơi thấy nó bị thương thôi mà.”

Con mèo già từ từ đứng dậy đi loanh quanh trên bờ tường. Vì muốn làm gì đó cho Đốm út nên Lông Dài không bỏ đi đâu được. Sọc vằn trên mình con mèo già làm đầu óc Lông Dài quay mòng mòng.

“Hú ú ú ú ú!”

Vàng mẹ lại ngẩng lên trời khóc. Tiếng nhạc từ nhà thờ lặng lẽ vang lên như muốn an ủi.

Một buổi tối bu ồm bã trùm xuống cả ngôi nhà. Sau khi Đốm út được chôn dưới gốc cây h ồng không bao lâu thì có bà hàng xóm qua chơi. Và lại đem một con Đốm đi mất.

NGƯỜI BẠN NGỌT NGÀO

Cả đêm tuyết rơi dày trắng xóa.

Lông Dài dậy thật sớm đi lang thang chỗ này chỗ kia và để lại đ ầy dấu chân trên tuyết. Chắc hẳn do lòng bàn chân nhột quá nên nó không thể bước đi một cách nhẹ nhàng được. Thế là Lông Dài vào vườn và ra sức đào bới cào cào mặt đất phủ đ ầy tuyết.

Chim ác là kêu vang trên cây h ồng trơ trụi. Hình như vì trời trở lạnh mà giọng chim ác là vừa trong vừa cao và vang xa lạnh lạnh.

Con chim ác là bay vù xuống trước chu ồng chó, thử mỗ vào tô cơm chó bị vết sạch sành sanh. Nhưng nó mau chóng nhận ra trong tô chẳng còn lấy một hột cơm, đành tiếc nuối dáo dác nhìn quanh r ồi lại bay lên cây h ồng. Đạo g ần đây kiếm miếng ăn chẳng dễ dàng chút nào nên chim ác là thường dòm ngó và lấp đ ầy bụng bằng cơm của đàn chó.

Cửa sổ cọt kẹt mở ra. Gương mặt nhăn nheo của lão To Giọng cùng một đứa trẻ xuất hiện. Đứa trẻ đó chính là Dong Yi, cháu trai của lão To Giọng vừa đến nhà lão vào tối muộn hôm qua.

“Oa! Tuyệt kì!”

“Đúng rồi! Rơi quá trời luôn!”

Dong Yi vỗ tay bốp bốp, lão To Giọng cũng vỗ theo. Dong Yi mở cửa chạy ngay ra ngoài. Thấy vậy Vàng con đang ngẩn co ro vì lạnh giật mình đứng bật dậy lùi lại phía sau. Trước đó, Vàng con đã ngoạm lấy một chiếc giày dễ thương rồi lôi qua khe cửa làm đồ chơi.

“O? Giày của mình...”

Mặt Dong Yi nhăn nhó. Chiếc giày nhỏ vẫn đang bị Vàng con gặm lấy gặm để. Vì muốn cắn nốt chiếc giày đã tơi tả cả phần mu bàn chân nên Vàng con dù lùi lại cũng không chịu nhả chiếc giày khỏi miệng.

“Giày của con...”

Dong Yi chỉ vào Vàng con mếu máo chực khóc. Lập tức, Vàng con tới gần Dong Yi với cái đuôi ngoe nguẩy, định liếm lên bàn tay cậu bé. Nhưng Dong Yi đã đỏ bừng mặt, ngẩn thụp xuống bật khóc oa oa. Thấy vậy Vàng con liền nhảy căng lên, đặt hai chân lên ngực Dong Yi rồi bắt đầu đùa giỡn.

“Sao mày lại làm thế hả!”

Dong Yi nổi giận nắm chặt tay. Cậu bé đánh tới tấp vào má Vàng con. Ắng ắng! Vàng con rú lên rồi nằm bẹp xuống. Thấy vậy Long Dài và Đốm đầu khựng ngay lại.

“Biết ngay mày sẽ bị vậy mà! Cho đáng đời!”

Đốm vừa cào cào chân vừa gào toáng lên chỉ trích. Đây là lần đầu tiên chúng thấy Vàng con bị đánh. Tuy nhiên khi bắt gặp cái liếc mắt sắc lẹm của Vàng con, Đốm liền quay lại ngay với trò gặm lười sắt đang bỏ dở.

Long Dài thấy lo cho Vàng con nên lảng lảng tới gần, định liếm cho Vàng con nếu nó bị thương. Long Dài thường nhớ đến em út. Mỗi lần nhớ Đốm út, Long Dài luôn nghĩ biết đâu em sẽ không chết nếu nó liếm cho em nhiều hơn, chăm sóc em nhiều hơn.

“Bắt đầu đi! Bắt đầu đi!”

Dong Yi vừa giậm thành thịch đôi chân nhỏ vừa khóc toáng lên.

Mọi người trong nhà giật mình chạy ra ngoài. Lão To Giọng đi đầu, mẹ Dong Yi theo sau. Bà lão cũng từ nhà bếp chạy ra, trên tay còn cầm muôi múc canh, bố Dong Yi thì xuất hiện với khuôn mặt ngái ngủ vì vừa tỉnh giấc.

Lão To Giọng phát hiện ra đôi giày tả tơi của Dong Yi.

“Cái lũ này...”

Lão To Giọng trợn trừng mắt bước ngay xuống sân. Rồi lão nhặt cây chổi lên. Vàng con cụp chặt đuôi, giật lùi tức thì.

“Gấu gấu! Chạy thôi!”

Lông Dài giậm chân trước sủa văng. Vàng con với thân hình to lớn nhảy bật lên rồi nhanh chóng chạy mất. Lão To Giọng theo sau vung vẩy cây chổi trên tay nhưng Vàng con đã lách qua vai đứng tương rồi phóng ra vườn, luồn xuống dưới cổng chính và chuồn ra ngoài biệt tăm.

Lão To Giọng quay lại, thở phì phò vì tức giận, hơi thở trắng xóa phun ra từ miệng lão. Thành linh cây chổi lao vút xuống Lông Dài.

“Bọn mày cắn nát cả đôi giày mới, giờ nói tao phải làm sau đây hử, hử!”

Cây chổi đập xuống lưng Lông Dài không chút thương xót.

“Ặc ặc! Không phải con mà!”

Lông Dài giậm mình bỏ chạy, nó sững sờ và oan uổng không nói nên lời. Tuy bỏ chạy vì không muốn bị ăn đòn nhưng Lông Dài vẫn rất tủi thân nên cứ quay đầu nhìn lại phía sau suốt. Lão To Giọng vẫn cầm cây chổi trên tay hằn hè hăm dọa.

“Ông ơi, là Vàng con đã làm đấy...”

Dong Yi sứt sứt nói. Nghe cháu mình nói vậy, lão To Giọng cũng chẳng thấy có lỗi. Lão bắt đầu chuyển sang dùng cây chổi quét tuyết trên sân và căn dặn “Cái lũ phá của này... Sao lại đi học ba cái tật xấu cắn giày cắn dép cơ chứ.”

Lông Dài buồn rười rượi, gục đầu đi thẳng về chuồng chó với cái lưng bồng rất. Vừa đi nó vừa nghĩ, chẳng thể hiểu nổi lão To Giọng nữa. Có lúc dường như lão rất thương yêu nó, có lúc lão lại như mẹ và các anh em, đối xử với nó chẳng khác nào kẻ lạc loài.

Lão già thất thường. Đáng lẽ lúc lão lớn giọng quát mắng thì mình đừng nên đến gần mới phải...

Lão To Giọng ra ngoài sau khi ăn xong bữa sáng. Lão định đi mua giày mới cho Dong Yi. Nhưng vào ngày mừng một Tết chẳng có tiệm giày nào mở cửa nên lão đành quay về tay không.

“Cắn nát đôi giày mới rồi mà đến cơm cũng không bỏ thừa nữa?”

Lão To Giọng buông một câu khi thấy Vàng con chén sạch sành sanh bát canh bánh gạo. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Vàng con cũng không rời mồm khỏi tô cơm. Nó chính là con chó tuyệt đối không để ai cướp mất miếng ăn cho đến khi có người lôi cổ nó đi.

“Mấy đứa con nít đầu thế chứ gì. Thế nào chẳng phải phạm lỗi trước khi học được gì đó. Đặc biệt là lũ chó con, rằng bọn nó cần được mài giũa mà. Đầu là kế thừa từ tổ tiên cả thôi.”

Vàng mẹ lẩm bẩm trong khi gặm khúc xương lâu ngày mới có.

Lông Dài ăn uống tương đối no nề rồi ra nằm phơi nắng. Cả khi Đốm rủ đi chơi và bắt đầu đùa giỡn với nó, Lông Dài vẫn vờ không nghe thấy gì. Dong Yi xỏ đôi giày lông to đùng của lão To Giọng và đến gần Lông Dài. Lông Dài hơi hẫ hẫ nhưng cũng không tránh né cậu bé.

“Mày giống sư tử quá.”

Dong Yi nhìn Lông Dài chằm chằm và nói. Lông Dài vẫn nằm nguyên đó nhìn lại Dong Yi. Vì đám lông dài phía trước mà nó phải chớp chớp mắt mới nhìn được. Dong Yi là một đứa bé có đôi mắt lấp lánh và bầu má hồng hào.

“Lông mày dài thật đấy. Dài lắm luôn.”

Dong Yi ng ưỡn ép mình vuốt ve Lông Dài. Cậu bé vuốt lưng nó, sờ vào chân nó, cậu rẽ cả bộ lông rậm rạp và nhìn thẳng vào mắt nó nữa. Một mùi ngọt ngào tỏa ra từ Dong Yi. Dong Yi lục lọi trong túi r ữ lấy ra một thứ gì đó đưa cho Lông Dài.

“Ăn đi. Sô cô la đây.”

Lông Dài ph ồng mũi lên ng ửi và nhanh chóng đóp gọn thứ tròn nhỏ trong tay cậu bé. Lần đầu tiên Lông Dài ăn món ngon như vậy. Nhưng lại ít quá. Lông Dài liếm đi liếm lại bàn tay còn vương mùi sô cô la của Dong Yi.

“Á á, nhột quá. Đã nói là nhột quá mà.”

Lông Dài rất thích Dong Yi cười haha. Nó thích cả giọng nói nhẹ nhàng của Dong Yi khác hẳn với lão To Giọng, và cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn ngọt ngào của Dong Yi đối xử với nó đầy tình cảm.

Dong Yi thông thả kéo lê đôi giày lông to đùng của lão To Giọng, đi lấy một chiếc lược chải lông cho Lông Dài. Cậu bé còn vuốt đám lông che mắt Lông Dài qua một bên rồi lấy kẹp phơi đồ kẹp gọn lại.

Ha ha. Nhột nhột mà thoải mái quá.

Lông Dài nhắm chặt mắt nằm dài ra sung sướng.

“Gâu gâu. Làm thế cả cho mình đi.”

“Mình nữa mình nữa. Mình dễ thương hơn nó mà! Nó là đứa bản thủ.”

“Đúng đó, nó là đứa chẳng giống ai cả.”

Đốm và Vàng con ganh tị xúm lại quanh Lông Dài. Cả hai còn lăn lộn vô ích và nhảy cẫng lên chẳng để làm gì. Có lẽ vì Dong Yi rất thích sờ bộ lông dài của Lông Dài nên cậu bé chẳng hề để ý đến mấy con chó con khác.

“Dong Yi à, mình về thôi con.”

Bố Dong Yi bất ngờ nhấc bổng Dong Yi lên và ôm vào lòng. Vì cậu bé không còn giày để đi nữa. Mẹ Dong Yi bước ra với đôi tay đùm đê các bọc gói. Lúc tới họ chỉ mang mỗi một cái túi xách.

Lão To Giọng cũng cần nhằn với bản mặt sừng sĩa.

“Tự dưng về làm gì để hỏng cả đôi giày mới... Ở đâu ra cái kiêu chưa gì đã đi rồi. Mua cho thằng bé đôi giày hay gì để nó mang rồi đi cũng được mà...”

Mọi người có vẻ không nghe thấy lời lão To Giọng nên chẳng ai hé môi nói câu nào. Cả bố lẫn mẹ Dong Yi chỉ im lặng đi ra cổng chính. Bà lão cầm gói đồ theo sau. Lão To Giọng bất đắc dĩ theo sau cùng. Nhưng tất cả đều dừng lại trước cổng.

“Cha ở lại mạnh khỏe. Chúng con sẽ lại về ạ.”

Mẹ Dong Yi mở lời trước rồi quay đi. Bố Dong Yi thì bước ra khỏi cổng mà chẳng chào hỏi một lời. Dong Yi ở trong vòng tay bố vậy tay chào.

“Tạm biệt nhé Long Dài.”

“Gâu gâu! Cậu đừng đi mà. Ở lại chơi với mình nữa đi.”

Long Dài theo sát gót bố Dong Yi vì tiếc nuôi. Từ sau khi họ ra khỏi cổng, Long Dài cứ cuống lên chạy qua chạy lại giữa gót chân bố Dong Yi và chỗ lão To Giọng đang đứng. Rồi một tiếng hức vang lên, Long Dài dừng lại. Bước chân của bố Dong Yi quá nhanh so với nó và đã xa dần.

“Người già có nhiều chuyện buồn thật. cũng đành chịu thôi. Thằng Chan Woo mà thành tài, thì chẳng có lý gì nó lại về không nhận cha mẹ được. Một lúc nào đó nó sẽ nói rằng, cả nhà ta hãy sống cùng nhau thôi. Giời ạ, lại suy nghĩ vớ vẩn rồi. Chẳng làm gì được cho nó, chỉ mong chờ thì đúng là tham lam mà...”

Long Dài thấy lão To Giọng thờ dài thườn thượt. Nhìn như thế, vai lão đang chùng xuống và lưng thì còng đi vậy.

“Thế là nhà lại vắng vẻ một thời gian rồi. Chúng nó cũng có hay về đâu. Hề nhớ đến thằng cháu nhỏ thì lão già này phải làm sao đây...”

Lão To Giọng lại cặm cây chổi lên. Và bắt đầu quét sân. Vừa nãy lão đã dọn sạch tuyết rồi vậy mà giờ cứ quét đi quét lại mãi.

“Gấu gấu gấu.”

Đột nhiên Vàng mẹ trở nên căng thẳng. lát sau, bà thím nhà bên bước vào. Đó là bà hàng xóm hay sang chơi mỗi khi bà lão ở nhà.

“Bố Chan Woo, sân sạch rồi mà ông vẫn quét nhỉ. Sân vườn sáng loáng cả rồi đây này.”

Bà thím cười cười mở lời. Có lẽ vì ngượng nên lão To Giọng nhanh chóng dựng cây chổi vào gốc hàng.

Long Dài đến gần, đưa mũi về phía bà ta khịt khịt ngửi. Mùi thuốc bắc thơm thơm tỏa ra. Vì bà ta làm ở viện châm cứu nên trên người có mùi

này.

“Ông bán Vàng con cho tôi nhé. Tôi sẽ trả giá tốt cho ông.”

Bà thím nhìn chăm chăm vào Vàng con và nói. Nghe thấy vậy, Vàng con vênh tai lên thăm thính r ễ sữa. Đốm cũng sữa theo. Vàng mẹ thì càng lúc càng sữa to hơn. Xem ra cuối cùng đến cả Vàng con cũng bị bán đi mất thôi. Bị bán đi có nghĩa là rời ngôi nhà này mãi mãi, không bao giờ trở lại.

“Ở đâu có chuyện đó. Vàng con thì không được r ễ.”

Lão To Giọng lắc đầu.

Lông Dài cũng vô thức ngóc đầu lên nhìn lão To Giọng. Thấy ngày ngày lão la mắng Vàng con, nó cứ tưởng lão ghét Vàng con nhưng hình như không phải thế. Vậy thì ai sẽ bị bán đây. Lông Dài đột nhiên cảm thấy lông mình dựng đứng cả lên.

“Ông định nuôi nó như con mẹ à?”

“Phải vậy chứ. Nó khỏe nhất trong đàn mà.”

“Tôi cũng thích Vàng con vì vậy đấy.”

“Vậy cũng không được đâu. Giờ mẹ nó cũng già r ễ.”

Lão To Giọng lần lượt nhìn Lông Dài và Đốm r ễ nói. Lông Dài bất giác rung mình. Tâm trạng ủ rũ, buồn rười rượi ập đến. Vai Lông Dài thông xuống, nó chậm chạp bước vào trong lồng sắt.

MIẾNG MỒI KHẢ NGHỊ

“Bọn nhãi ranh hãy mau ngủ đi, những kẻ già nua đã kiệt sức r ễ. Mùa đông giấu giếm đi đâu chi thì bọn bay cứ thử trải qua một lần khắc biết. Mùa đông đây rầy những bí mật.”

Con mèo già làu bàu phía trên bờ tường. Cơ thể mụ càng lúc càng chậm chạp, giọng nói cũng chẳng có nổi chút sức lực. Phải chăng vì mùa đông đến nên con mèo già bỗng g ầy sọp đi.

“Gấu gấu! Đừng có lảng vảng lại phía này.”

Lông Dài đáp trả một cách dữ dội. Dù ở tuốt trên bờ tường nhưng con mèo già vẫn giật mình. Mùa đông vừa đến lũ chó con đã lớn nhanh như thổi.

“Mùa đông cũng gây ra chuyện gì với mày ấy nhỉ.”

Con mèo già nhướng đôi mắt hình trái xoan lên và nói.

“Gây ra chuyện gì cơ? Với tôi ấy à?”

“Đúng vậy, với mày đấy. Nhìn đi. Trông mày chẳng khác đi r ồi thôi? Rõ là chuyện quái dị. Ý tao là cả đời tao mới thấy con chó như mày đấy.”

Lông Dài lo lắng khi thấy con mèo già nghiêng đầu qua một bên. Mẹ nói mùa đông gây ra chuyện gì cơ chứ. Mẹ cũng có nói tiếng nào đâu. Lông Dài chỉ đến gần thì mẹ đã không thích r ồi.

“Xem này, Vàng. Rốt cuộc cha nó là ai thế?”

Con mèo già thò cổ ra hỏi Vàng mẹ.

“Gừ... gấu! Đồ xảo quyệt! Mày ở đó bốc phét định bày trò vớ vẩn gì nữa thế hả?”

Vàng mẹ trợn trừng mắt cảnh cáo.

“Khì khì khì. Khấp mình nó đen ngòm, lông cũng rậm rạp rõ lổ lảng, vậy mà giờ còn mọc thêm cả lông trắng nữa. Thế coi như chưa lớn được tí nào đã già khú để r ồi còn gì? Rốt cuộc là mùa đông đã làm trò gì với mày thế hả?”

“Lông trắng ư?”

Lông Dài nhìn xuống ngắm soi cơ thể mình. Đám lông dài ngoằng loăn xoăn của nó bị phủ bụi, nhìn không rõ. Lông Dài cứ nghĩ là do nó suốt ngày sục sạo hết chỗ này chỗ kia nên bị dính thứ gì nhưng hình như không phải vậy.

“Không sai tí nào. Đúng là mùa đông đã làm gì với mày r ồi.”

“Làm gì là làm gì cơ?”

“Chắc chắc, sao mày đần thế! Chuyện đó cứ phải nhất định từ chính miệng tao nói ra à?”

“Nếu không phải mấy lời vợ vẫn thì nói cho tôi biết đi?”

“Mấy lời vợ vẫn ư? Đối đáp cũng bảnh tởn ra phết! Cũng phải thôi, với mấy đứa nhãi chỉ biết nhìn mặt đất mà sống thì hết cách rồi.”

“Gừ rừ rừ rừ! Ngậm miệng lại rồi biến đi ngay!”

Vàng mẹ dữ tợn quát. Có lẽ con mèo già biết rõ Vàng mẹ có hung hăng dọa nạt cách mấy cũng không đụng được đến chỗ mụ, nên vẫn đứng đĩnh đạc bước đi đến cuối bờ tường. Sau đó mụ ngoác miệng ngáp một cái rõ to, duỗi dài thân hình từng cuộn tròn vo. Dù đã già nhưng răng mụ vẫn nhọn hoắt, còn thân thể thì rất dẻo dai mềm mại.

“Có gì đâu mà nổi cáu. Chuyện mùa đông gây ra có sai chút nào đâu. Cả ông cụ nhà chúng bay cũng đau ốm liên miên rồi sớm tinh mơ nay đã vào bệnh viện rồi còn gì. Chỉ cần đi dạo trên bờ tường này là đủ biết hết tình hình xóm làng rồi!”

“Cái đồ hay chỗ mũi vào chuyện người khác! Phải làm sao với cái mỏ của mày đây hả!”

Vàng mẹ xõ ra sữa ngay tức thì. Nhưng chỉ có tiếng kim loại va vào nhau và dây xích cổ bị kéo căng ra mà thôi. Lúc này, bên kia tường vang lên tiếng gọi “Bướm bướm đi về ăn cơm.”

“Meoo, phải ăn chứ. Nhai cho kỹ nữa.”

Con mèo già cười khúc khích rồi lẳng lặng chuồn mất.

Lông Dài lại đi đến dưới chiếc xe đạp của lão To Giọng và nằm xuống. Lời của con mèo già thật khó lọt lỗ tai.

Sao mùa đông lại gây chuyện gì đó chứ?

Lông Dài giờ chân trước ra quan sát. Xen lẫn giữa đám lông có sẵn từ đâu là vài túm lông khác màu thừa thớt. Không biết từ khi nào nó lại thành ra thế này. Lông Dài đưa lưỡi liếm đều khắp bộ lông. Mùi vị đâu có khác trước.

Lông Dài tiến lại gần mẹ.

“Mẹ ơi, sao con lại trở thành thế này?”

Vàng mẹ nằm im lìm, đến mắt cũng không buồn động đậy.

“Không có gì phải lo.”

“Chắc chắn là con đã thay đổi rồi mà. Mùa đông đã làm gì với con vậy?”

“Đẹp mấy lời của con mèo gian xảo đó đi. Đã nói là không cần phải lo rồi. Con chỉ là con thôi. Không khác đi chút nào hết.”

“Nhưng màu lông con...”

Vàng mẹ nheo nheo mắt. Lông Dài hơi sợ vì dường như nó đã làm phật ý mẹ nhưng ánh mắt vẫn ngập ngừng nhìn mẹ.

“Chuyện con khác thường, ở ừm..., là vì chúng ta có rất nhiều tổ tiên.”

“Nhiều tổ tiên ạ?”

Lông Dài nghiêng đầu hỏi, Vàng mẹ cũng nghiêng theo, nhưng rồi lại háng giọng ngay.

“Có nhiều tổ tiên nên con cháu cũng khác nhau. Con còn nhỏ nên không biết đó thôi. Theo mẹ nghĩ, ở ừm, thế nên chắc là con giống với tổ tiên chó lông xù đấy.”

“Lông của chó lông xù cũng thế này...”

“Đồ ấu trĩ không biết suy nghĩ này. Lão To Giọng đã phải vào bệnh viện rồi thôi. Là người nhà thì nên im lặng chờ lão về mới đúng đạo lý chứ. Như thế cũng là cách đền đáp tiền cơm gạo đấy.”

Lông Dài không thể hỏi thêm gì nữa. Vì mẹ đã nhắm mắt lại. Mẹ trả lời cho chừng này thôi đã là việc trước nay chưa từng có rồi.

Lông Dài ủ rũ quay lại chỗ nằm phía dưới chiếc xe đạp.

Lão To Giọng ốm rất nặng suốt mấy ngày qua. Bà lão bận chăm sóc lão đến nỗi không thể ra chợ bán cá, nên đám chó chỉ được ăn mỗi cơm không, chẳng có chút cá vụn nào. Lão To Giọng không thể quét sân mỗi sáng nữa, chiếc xe đạp lão dùng để đi ra ngoài hằng ngày vẫn dựng nguyên

xi chỗ cũ. Lão cũng không tỉa tót được giàn hoa hay cày xới mảnh vườn để trồng rau nữa.

Là chó lông xù sao? Nhưng lông mình đâu giống trước kia nữa. Mà cả lão To Giọng cũng vậy. Đến cả vóc dáng lão cũng đã khác xưa rồi. Vậy nên lão đau ốm suốt...

Lông Dài ngược lên nhìn chiếc quần của Dong Yi phori trên sào. Dong Yi đã đến từ mấy ngày trước. Vì lão To Giọng bệnh nên gia đình con trai và con gái đều về thăm. Ngày hôm đó, Dong Yi cũng chỉ chơi với mỗi Lông Dài. Cả hai đi hết chỗ này đến chỗ kia trong sân, ngoài vườn rồi còn nghịch nước nữa. Nếu mẹ Dong Yi không cần nhả vụ quần ướt thì chắc cả hai đã chơi thêm rồi.

Lúc Dong Yi đi, cậu bé mang đôi giày thể thao lão To Giọng mua sẵn từ trước. Đó là đôi giày thể thao màu đỏ, được đặt thật cao trên kệ giày để tránh bị Vàng con cắn rách. Hôm mua đôi giày thể thao đó về, lão To Giọng mỗi tay xách một chiếc giày vừa đi vừa hát nghêu ngao, nhún nhảy tung bừng như đang bế nựng Dong Yi. Nhưng bà lão vừa bước vào nhà, lão liền ngừng ngay lại và giả vờ không có chuyện gì.

“Tao đói quá. Sao không ai về vậy?”

“Đói quá. Tao đã nhịn đói cả ngày rồi.”

Đốm và Vàng con vừa liếm tô cơm trông trơn vừa cầu nhau. Chúng cũng không thể lót dạ bằng nước vì cái bát gỗ đựng nước đã khô queo chẳng còn lấy một giọt.

“Mẹ ơi, chừng nào bà mới về?”

Đốm đến bên cạnh mẹ léo nhéo. Nhưng mẹ chẳng thèm mở mắt. gần đây ngoài những lúc ăn cơm, mẹ chỉ làm mỗi việc là nằm dài mà thôi.

Hình như mùa đông cũng làm gì đó với mẹ rồi.

Lông Dài bước khệnh khạng về phía cổng chính. Đột nhiên có một mùi lạ bay đến. Hình như Lông Dài đã từng ngửi thấy mùi này trước đó rồi.

Lông Dài vênh tai lên và tiến lại gần cánh cổng, thò mõm vào lỗ hồng khịt khịt đánh hơi.

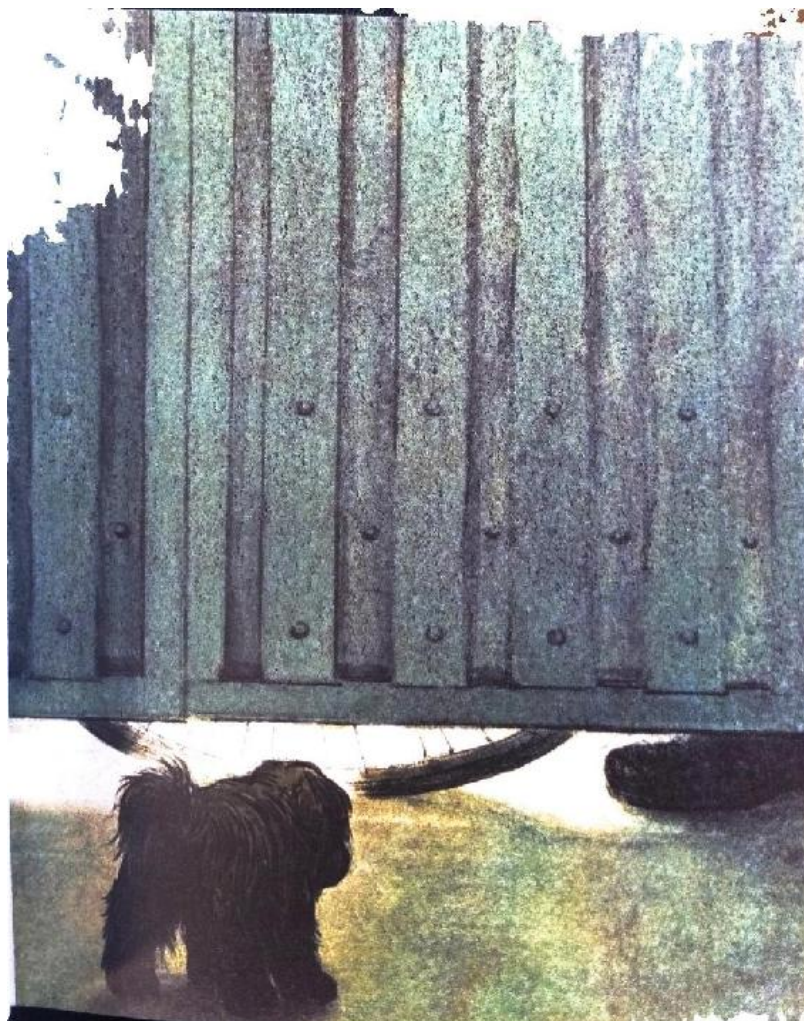
Có mùi rất lạ và tiếng xe đạp lộc cộc. Long Dài quay lại nhìn chiếc xe đạp của lão To Giọng. Đây không phải là tiếng xe đạp của ông lão. Có vẻ như Vàng con cũng để ý thấy. Ngay sau đó Đốm cũng vênh tai đi về phía cổng.

“Gâu gâu! Có đồ ăn rồi!”

Vàng con sủa lên đầu tiên. Ngay sau đó Đốm sủa theo. Vàng mẹ cũng mở mắt ra, nhấc thân hình bù xù lông đứng dậy. Long Dài cảm thấy đầu như vỡ toang, còn lông ngực ngọt ngọt vô cùng. Thỉnh thoảng cũng có vài chiếc xe đạp lạ với tiếng động giống như vậy chạy ngang qua cổng. Nhưng khi ấy Long Dài đầu sủa vang nhưng không phải thế này. Lần này rõ ràng có gì đó khác hẳn. Chiếc xe đạp dừng lại và tiếng bước chân vang lên. Tiếng bước chân của người lạ. Mùi lạ hoặc càng đậm đặc, Long Dài càng không thể đứng yên.

“Gấu gấu! Đáng nghi quá. Cái mùi buồn nôn chết được.”

Long Dài nghiêng nghiêng đầu, nghĩ mông lung. Đốm và Vàng con cũng lảng vảng xung quanh với đôi cánh mũi phập phồng. Vàng mẹ thì liếm mép thềm thuồng kéo căng dây buộc cổ. Mỗi lần sợi xích sắt đập vào chuồng chó, tiếng loảng xoảng lại vang lên ầm ỉ. Tiếng bước chân và mùi lạ càng lúc càng đến gần, chuyển động của Long Dài cũng theo đó càng lúc càng gấp gáp hơn. Đốm và Vàng con còn nhảy cẫng cả lên. Vàng mẹ cũng giật sợi dây xích cổ ầm ầm. Chắc chắn trong thứ mùi lạ đó có trộn lẫn cả mùi thơm ngon của đồ ăn.

Bộp!

Thình lình một bịch gì đó rơi xuống từ phía bên kia bờ tường, đáp ngay trước cửa chuồng Vàng mẹ. Đáng ngạc nhiên hơn, đó là một cục thịt.

Ở NHÀ MỘT MÌNH

“Gấu gấu! Mùi này khả nghi quá!”

Lông Dài đưa mũi người thử r ồi lùi lại. Cục thịt làm nó chảy cả nước miếng. Suýt chút nữa Lông Dài đã nhào vào đớp lấy miếng thịt, nhưng đột nhiên, ý nghĩ phải cẩn trọng nảy ra trong đầu nó. Thứ mùi bám trên cục thịt, rõ ràng Lông Dài từng người thấy r ồi. Thứ mùi làm nó đau đầu và dựng đứng cả lông.

Vàng mẹ cũng khò khè hít hà mùi từ cục thịt. Đốm và Vàng con thấp thỏm không yên chỉ muốn cắn ngay một miếng. Tuy nhiên vì Vàng mẹ mà cả hai vẫn chưa dám ẩu tả nhúng mồm.

“Cũng hơi có mùi. Ôi r ấi sao?”

Vàng mẹ ph ồng mũi ngửi r ấi chạm vào cục thịt. Như chỉ chờ có thế, Đốm và Vàng con lập tức sán lại. Nếu Vàng mẹ không ném cho chúng một cái lừ mắt dữ dằn thì cả hai đã ngoạm ngay lấy miếng thịt r ấi.

“Mẹ ơi, bọn con đầu đói r ấi hòng r ấi sao mẹ còn ch ần chừ vậy?”

“Mẹ cho bọn con ăn luôn đi. Bụng con tóp cả lại r ấi!”

Đốm và Vàng con không chịu nổi nữa, léo nhéo khóc đòi. Quả thật ai nấy đầu đã đói c ần cào đến độ hoa mày chóng mặt. Từ sau khi lão To Giọng và bà lão vội vội vàng vàng rời khỏi nhà, đám chó không có lấy một ngụm nước để uống.

“Được r ấi, giờ không phải lúc kén cá chọn canh.”

Vàng mẹ ngoạm vào cục thịt trước tiên.

“Ơ, mẹ ơi.”

Lông Dài không biết phải làm sao, sủa hoảng lên chìa hai chân trước ra. Thế mà mẹ chẳng thèm nghe lấy một tiếng. Thấy mẹ dùng răng xé cục thịt, Lông Dài cũng không khỏi chảy nước miếng ròng ròng. Bắt đầu từ đêm qua cái bụng rỗng của nó đã đau quặn cả lại.

“Mẹ ơi, con nữa!”

Đốm và Vàng con cũng bám dính lấy miếng ăn. Trong lúc mẹ và anh em g ằn gừ tranh nhau xâu xé cục thịt, Lông Dài chỉ biết bối rối đi vòng vòng xung quanh. Nước miếng trong miệng cứ tự động tuôn ra vì thèm, còn đầu óc Lông Dài lại choáng váng vì thứ mùi lạ hoắc.

Cả nhà Lông Dài chén sạch sành sanh cục thịt, không để sót dù chỉ một mẩu nhỏ. Bấy nhiêu đó vẫn chưa đủ, mẹ và anh em nó còn dòm lom lom khắp mặt đất. Lông Dài khụt khịt đánh hơi theo cả nhà, nước miếng chảy tong tòng.

Cho con ăn với! Mọi người không nghĩ đến con gì hết.

Lông Dài vô cùng hối hận. Bụng nó sôi ồng ọc, không tài nào chịu nổi. Nếu được ăn dù chỉ một miếng thôi thì bụng Lông Dài đã không đến nỗi trống hoác thế này.

Nhìn mẹ và các anh em đã lấy lại sức đang sải bước đi lại, chút tinh thần ít ỏi của Lông Dài cũng tiêu tan hết. Chỉ tại thói đa nghi nhảm nhí mà nó lỡ mất miếng ăn quý giá. Đầu Lông Dài quay mòng mòng khi nghĩ rằng mình đã làm một chuyện ngu ngốc.

Lông Dài ủ rũ lê bước tới bên dưới chiếc xe đạp của lão To Giọng, cuộn tròn người nằm xuống. Thấy mẹ và các anh em nằm rải rác ở phía đối diện, Lông Dài vừa ghen tị vừa buồn hiu.

Chỉ một miếng thôi cũng...

Lông Dài nuốt đống nước miếng vô tích sự và nhắm mắt lại.

Thôi đi ngủ cho rồi. Ngủ dậy thì trời cũng tối. Lúc đó bà sẽ về nhà. Rồi bà sẽ trộn cơm với canh đậu tương cho... A, không được nghĩ đến đồ ăn nữa. Nếu không cơn buồn ngủ sẽ tan mất.

Kẹt kẹt.

Cổng nhà mở ra. Lúc Lông Dài giật mình ngẩng đầu lên thì ai đó đã bước hẳn qua cổng. Người này cũng dắt theo một chiếc xe đạp to đùng như lão To Giọng.

“Gừ gấu! Ai đó?”

Lông Dài sủa trong kinh ngạc.

“Gâu gâu! Mẹ ơi! Có người lạ!”

Lông Dài gắng sức sủa thật lớn cho mẹ nghe. Nhưng lạ lùng thay, cả nhà nó chẳng ai thém động tai lên hết. Mẹ, Đốm và Vàng con đều không buồn ngẩng cổ, cũng chẳng sủa tiếng nào. Lông Dài lập tức phát giác có chuyện t ử t ệ đang xảy ra.

Lông Dài chạy ngay đến chỗ mẹ, cố sức lay nhưng vô ích. Cả nhà đang ngủ say và ngáy o o hệt như giữa đêm khuya khoắt. Lông Dài lùi lại, lấy hết sức sủa thật to.

“Ôi trời! Hình như con này không đụng đến miếng thịt nào.”

Người đàn ông lạ mặt cộc cằn xỗ toẹt.

“Gấu! Giọng nói đó...”

Lông Dài xù hết lông cổ sủa văng. Đôi giày cũ đầy vết cháy đen lại hiện lên trong tâm trí nó. Lông Dài nhớ ra mùi từ đôi giày làm đầu nó đau nhức và cả việc người đàn ông lạ mặt đem Đốm đi mất. Ngày hôm đó, lão To Giọng có ở nhà còn hôm nay thì không, vậy sao ông ta lại đến chứ.

“Gù gù! Ra ngoài đi! Bây giờ không có ai ở nhà cả!”

“Giờ ạ, muốn yên lặng đem chúng mày đi cũng không được nữa.”

Lông Dài nhìn chằm chằm người đàn ông trong khi hắn dựng chiếc xe đạp và mở lồng sắt đặt trên yên sau ra. Cảm thấy sợ hãi và bất an, Lông Dài sủa như điên. Dù nó đã làm loạn lên rồi chạy hết chỗ này đến chỗ kia, người lạ mặt vẫn hành động không chút do dự. Hắn mở lồng sắt ra bỏ Vàng mẹ vào trong. Vậy mà Vàng mẹ vẫn ngủ say như chết, cả mắt cũng không mở.

“Đừng làm thế! Ông đang làm gì vậy hả?”

“Chep, gầy hơn mình tưởng. Con này già quá. Chắc không gỡ lại tí tiền mề được rồi. Đáng ra mấy con con cũng phải được giá chứ...”

Người lạ mặt hành động rất thông thả. Như thể hắn biết trước mọi người đều không có nhà nên mới đến vậy. Lần này người lạ mặt bỏ Vàng con vào trong lồng sắt. Lông Dài sủa nặng lên chạy ào đến. Cắn phập vào bắt tay hắn.

“Ái da! Cái con này...”

Người lạ mặt giật mình kêu lên, vung tay đập vào đầu Lông Dài. Cú đập quá mạnh làm nó ngã bổ chửng. Nhưng Lông Dài bật dậy tức thì và lại xông vào. Lúc này người lạ mặt giờ ngay dây xích cổ của Vàng mẹ lên.

“Á à mày chắc cũng không phải loại vừa nhì! Quả nhiên là dòng giống chó lông xù. Thảo nào... Rồi xe, tao nhất định phải bắt mày đi mới được.”

Lông Dài gào đến rách toạc cả cổ họng. Nó cứ sủa mãi sủa mãi, lòng thàn khẩn thiết cầu xin lão To Giọng hãy mau về nhà. Người lạ mặt một

tay lắc sợi xích một tay dữ tợn chop lấy cổ Đốm. Bộ dạng Đốm rũ oặt ra bị kéo lê lết trông thật thảm thương.

Lông Dài sửa ần ỉ lao tới. Nhưng người lạ mặt vẫn nhanh chân hơn. Lông Dài bị hấn đá mạnh vào mạng sườn đến nỗi văng tít ra sau. Đến lượt Đốm bị bỏ vào lồng sắt. Cả nhà Lông Dài bị nhốt trong cái lồng chật hẹp, nằm im thin thít không động đậy.

“Gâu gâu! Mẹ ời! Dậy đi! Mở mắt ra đi!”

Lông Dài rú lên kêu khóc. Sợ quá, đáng sợ quá. Người lạ mặt lôi theo sợi xích tiến gần tới chỗ Lông Dài. Chỉ riêng tiếng gãi ngực sột soạt của hấn thôi đã làm Lông Dài không chịu nổi. Người nó nóng ran như có lửa còn đầu thì nhức nhối.

“Lại đây. Hử? Hiền chưa này...”

Người lạ mặt nhìn răng của Vàng con và cười khẩy. Lông Dài vờ hạ thấp thân hình rồi phóng vọt tới như đạn bắn. Ngoạm lấy cổ chân người lạ. Hấn ta thét lên đau đớn ngã đập mông xuống đất. Người lạ lại nện một cú xuống đầu Lông Dài. Cú đánh làm đầu nó như bị bổ làm đôi. Dù vậy Lông Dài vẫn không buông cổ chân hấn ra. Người lạ phải dùng cả hai tay banh mõm Lông Dài ra như định xé toạc miệng nó vậy. Lông Dài thét lên. Ngay lúc này, có tiếng động vang lên từ nhà hàng xóm.

Bộp!

Lông Dài ngã vật qua một bên. Hòn đá đập trúng ngay đầu nó. Máu từ đầu Lông Dài chảy ra. Nó lại cố đứng dậy trong khi toàn thân run bần bật, trừng trừng nhìn người đàn ông lạ mặt.

“Cái thứ dai như đĩa! Làm hỏng hết cả việc.”

Hấn đứng bật dậy rồi đi khắp khiêng về phía chiếc xe đạp. Lông Dài cũng lập tức chạy theo. Nhưng nó chỉ thấy đầu quay mòng mòng rồi lại đổ sụp xuống. Trong lúc Lông Dài loạng choạng đứng dậy, người đàn ông đã dắt chiếc xe đạp ra khỏi cổng.

“Không được...”

Lông Dài bật khóc phóng vọt theo. Người đàn ông lạ mặt đạp xe chạy băng băng trên con đường nhỏ men theo bờ tường. Lông Dài chạy như điên

dại. Chẳng màng đến máu đang chảy ròng ròng hay đầu đang đau như búa bổ. Nó chỉ có một suy nghĩ duy nhất, là phải bảo vệ gia đình mình.

“Tên trộm kia! Trả gia đình ta lại đây!”

Lông Dài sủa liên hồi trong khi chạy theo chiếc xe đạp. Nhưng xe đạp phóng nhanh như gió, Lông Dài khó mà đuổi kịp. Nó bám theo chiếc xe qua hết con hẻm nhỏ rồi băng qua đường lớn. Hơi thở của Lông Dài hỗn hển đứt quãng còn lồng ngực chỉ chực chờ nổ tung. Phải leo lên để rồi ra tận bờ đê, nó mới theo kịp được bánh xe đạp.

“Ô, ô, cái con này...”

Lông Dài bám sát làm chiếc xe loạng choạng. Vừa chạy nó vừa ngoạm cứng lấy mu bàn chân người đàn ông. Hắn cố hết sức để rút chân ra nhưng Lông Dài quyết không buông. Chiếc xe đạp chao đảo chực đổ đến nơi. Nhưng cuối cùng lại không đổ. Chỉ mỗi chiếc giày cũ bị lột ra khỏi chân người đàn ông lạ mặt mà thôi. Lông Dài cứ tưởng chiếc giày là chân hắn. Thế nên nó điên cuồng cắn xé chiếc giày cho đến khi thành linh thấy nóng ran bên sườn, tưởng như sắp tắt thở đến nơi. Lông Dài đã lĩnh trọn một cú đá mạnh vào mạng sườn.

“Đồ xúi quẩy!”

Lông Dài rú lên một tiếng rồi rơi xuống bờ đê.

Tôm!

Đột nhiên nó tỉnh táo hẳn. Nước dưới đê lạnh không chịu nổi. Vì trời vẫn chưa hề ấm lên. Đây là giai đoạn thời tiết chuyển mùa, dù hoa mộc liên đã nở trong vườn thì sáng sớm tuyết vẫn rơi.

Lông Dài vùng vẫy trong làn nước.

Dù lạnh buốt tận xương tủy và thịt da như đang nứt toác, Lông Dài vẫn cố bơi.

“Ai giúp tôi với...”

Nó dùng hết sức bình sinh đạp chân bành bạch. Và cuối cùng cũng chạm được đến bờ. Lông Dài chập vật gác đầu lên đám lau sậy khô quắt queo, nằm nhắm mắt một hồi lâu. Nó lạnh đến mức hai hàm răng va vào

nhau lập cập. Chẳng thấy bóng dáng người đàn ông lạ mặt lẫn chiếc xe đạp đâu. Bóng tối và những cơn gió rét buốt bủa vây bốn phía.

“Không có, không có...”

Lông Dài run rẩy chậm chạp bò lên khỏi mặt nước. Nó rùng mình giữ nước nhưng toàn thân vẫn ướt sũng, cơn gió lạnh xoáy vào giữa đám lông ướt nhẹp như xé da cắt thịt.

“A!”

Chiếc giày cũ. Thứ Lông Dài ngoạm lấy cần xé là chiếc giày của người đàn ông lạ mặt. Cơ thể nó lại một lần nữa run lẩy bẩy.

“Rừ rừ rừ...”

Lông Dài khóc rã cả họng. Nỗi buồn và cú sốc quá lớn mà Lông Dài không thể ngừng khóc. Thế nhưng nó còn phải về nhà. Chẳng có lý do gì để ở đây cả. Lông Dài ngoạm lấy chiếc giày cũ rồi lão đảo cát bước.

Biết đâu mọi người đã về nhà hết rồi. Lúc tỉnh dậy chắc mẹ sẽ nổi giận ghê gớm lắm. Mẹ mà giận thì vô cùng đáng sợ! Chắc chắn mẹ sẽ không tha cho tên trộm xấu xa!

Con đường về nhà đầy cô độc và buốt giá.

Con đường Lông Dài phải đi một mình.

Đuôi Lông Dài cụp xuống trong khi nó bước đi, bộ lông dài bắt đầu đóng đá, treo lủng lẳng những nhũ băng.

Có lẽ là cái này rồi. Chuyện mùa đông đã gây ra với mình. Ghê quá. Sao mùa đông lại làm những trò này cơ chứ. Sao ai cũng giấu giếm không cho mình biết. Cả mùa đông cũng ghét mình ư...

Rẽ vào ngõ rồi đi theo bờ tường dài thườn thượt đến một con hẻm nhỏ, bắt đầu từ đây là nhà của lão To Giọng. Lông Dài bước chầm chậm, nghênh cổ nhìn về phía cuối ngõ. Chẳng hề nghe thấy tiếng động nào của mẹ và anh em nó. Lông Dài đã khản hết giọng, những giọt nước mắt nóng hổi của nó rơi lã chã.

Tiếng rên rỉ yếu ớt thoát ra từ cổ họng của Lông Dài trong khi miệng nó vẫn ngậm chặt chiếc giày cũ. Lão To Giọng đang đứng trước cổng nhà

tối om het như một cái bóng đung đưa.

“Ja Ang?”

Giọng nói to và run rẩy của lão To Giọng vang lên trong màn đêm. Lông Dài điên cuồng lao đến chỗ lão. Lão To Giọng hơi cúi thấp người xuống và dang rộng hai tay ra, Lông Dài như đồ gục trong lòng lão.

“Chuyện quái quỷ gì thế này...”

Lão To Giọng mở to mắt nhìn thật kỹ vật Lông Dài đang ngậm. Nó ngậm chặt đến nỗi lão To Giọng phải dùng sức kéo banh miệng Lông Dài ra. Gương mặt đầy nếp nhăn dần méo mó trong khi lão nhìn như ăn tươi nuốt sống chiếc giày cũ.

Lão To Giọng lần lượt nhìn hết Lông Dài đang bị đông thành cục nước đá đến chiếc giày cũ rồi kéo Lông Dài lại ôm vào lòng. Ở trong vòng tay run rẩy của lão To Giọng, Lông Dài nghe thấy một tiếng rên vang lên từ sâu thẳm. Và rồi nó chợt nhận ra. Rằng không được có chuyện buồn hơn thế này xảy ra nữa.

LẦN ĐẦU TIÊN TÔI THẤY MỘT CON CHÓ NHƯ CÔ

“Đừng có tùy tiện lang thang ngoài đường.”

Lông Dài chớp chớp mắt thay cho câu trả lời. Đạo gần đây lão To Giọng bỗng cần nhiều hơn hẳn và nó chẳng thích đi đâu này chút nào. Lông Dài muốn dạo chơi đến những nơi thật xa, muốn một hôm nào đó thử đi theo tiếng chuông nhà thờ, nhưng lão To Giọng chỉ chăm chăm nhốt Lông Dài lại. Lão khóa cổng chính từ bên ngoài rồi còn định dùng dây sắt xích cổ nó như đã làm với Vàng mẹ. Nhưng Lông Dài không hề ngoan ngoãn ở yên một chỗ để lão xích vào. Lão To Giọng cũng chẳng ép buộc. Lão nghĩ lần trước toàn bộ chó tổng nhà bị trộm khuôn đi hết là do con lớn nhất bị cột cứng ngắc không nhúc nhích được gì.

“Đang giai đoạn quan trọng đó. Phải cẩn thận thân thể nghe chưa.”

Trước khi ra khỏi cổng lão To Giọng dặn đi dặn lại. Rồi lão khóa cổng vào. Lông Dài theo đến tận cổng, lắng nghe tiếng lão To Giọng rời đi.

Lọc cọc lọc cọc. Mỗi lần nghe tiếng dây xích xe đạp quay vòng, Long Dài lại cảm thấy cô độc và trống rỗng một cách kỳ lạ.

“Ê, tay mơ. Chú mày muốn ra ngoài lắm phải không?”

Trên bờ tường, con mèo già hỏi bằng giọng như hết hơi. Không biết đầu óc làm sao mà dạo này con mèo già rất hay làm nhảm. Hôm qua mù còn trượt chân ngã từ bờ tường xuống nữa.

“Già rồi nên lo âu nhiều là phải thôi. Nhưng cũng có ngăn được lũ trẻ đâu nhờ. Không phải thế sao? Chú mày muốn ra ngoài ngay lập tức chứ gì?”

“Nhảm nhí!”

Long Dài bắt chước mẹ quát. Nó sợ con mèo già sẽ vênh váo khi thấy nó chỉ còn một mình nên mới sửa to tiếng thế. Long Dài cho rằng nhiệm vụ của nó là bảo vệ nhà cửa cho đến khi mẹ và anh em trở về. Thế nên nó không thể hành động như một đứa bé con được nữa. Chưa kể con mèo già lúc nào cũng giả vờ biết tuốt mọi thứ kia còn đáng ghét không phải loại vừa. Nếu con mèo già ra hiệu cho Long Dài “Tên trộm chó đến kìa, cẩn thận đấy” thay vì nói bóng nói gió về mùa đông đã gây ra chuyện gì, thì nó đã xem mù là hàng xóm đáng tin cậy rồi. Nhưng sau khi thấy con mèo già ngã xuống từ bờ tường nơi mù dạo mát ngày này qua tháng nọ thì Long Dài nhận ra mù chẳng qua chỉ là một cái thùng rỗng kêu to mà thôi.

Đến cả lão To Giọng cũng ra ngoài nên ngôi nhà trở nên trống vắng hết sức. Long Dài ngược lên nhìn chiếc giày cũ treo trên nóc lều sắt. Chính lão To Giọng đã treo thứ nó ngoạm về từ bờ đê lên đấy. Lão không nói tiếng nào nhưng Long Dài hiểu rằng lão làm thế để nhắc nhở nó lúc nào cũng phải ghi nhớ chuyện về chiếc giày cũ.

“Nếu cả nhà quay về mình sẽ kể cho mọi người nghe. Tại sao chiếc giày đó lại treo trên kia...”

Vừa mơ màng chìm vào giấc ngủ, Long Dài bỗng ngóng đầu dậy. Có tiếng nhạc vang lên từ nhà thờ. Tiếng nhạc như len lỏi vào khoảng sân tĩnh mịch, làm tai nó nhồn nhột. Tựa hồ tiếng nhạc đang thì thầm rằng “Hay đến đây đi”.

Lông Dài nhìn một vòng quanh nhà. Chẳng thấy bóng dáng con mèo già đâu, chỉ nghe loáng thoáng tiếng Lông Bông lên cơn bực bội. Lông Bông là con chó của việc chăm cứu, nhưng lại hay lông bông lang thang khắp nơi gây rắc rối nên lâm vào cảnh phải đeo xích cổ. Nhờ vậy mà thật may nó không lảng vảng trước cổng rồi nhòm trộm vào nhà. Lông Dài rất không vừa lòng cái cách Lông Bông lúc nào cũng can thiệp vào chuyện của nó, cố làm thân một cách vô ích.

Lông Dài nằm rạp xuống rồi chui qua khe cổng. Lão To Giọng cứ tưởng đã khóa kỹ cổng nhưng Lông Dài thường ra khỏi nhà bằng cách này để đi đến những nơi nó thích. Tuy nhiên không hề có chuyện nó đi quá xa rồi về nhà trễ. Vì để nhà cửa vắng tanh lúc mẹ và anh em trở về thì không được. Cũng một phần vì Lông Dài biết, từ sau khi toàn bộ đàn chó bị mất trộm, lão To Giọng vẫn không thể nguôi ngoai.

“Sao âm thanh đó cứ vậy gọi mình mãi thế nhỉ?”

Lông Dài dừng lại tiều vào lề đường để đánh dấu rồi đi tiếp. Đầu tiên nó chỉ bắt chước những gì Vàng đầu đàn làm thôi, nhưng giờ đã thành thói quen mất rồi. Đây là hành động nhằm báo trước cho những con chó khác để ý và giữ phép lịch sự. Đặc biệt là để Lông Bông ngốc nghếch không tự ý bám đuôi nó.

Lông Dài quyết định không đi theo hướng viện chăm cứu, nơi Lông Bông nằm than vãn suốt ngày. Nếu theo hướng đó sẽ ra đường lớn rồi phải đi về phía bờ đê. Con đường bất đắc dĩ sẽ khơi lại ký ức buồn của Lông Dài. Từ lâu Lông Dài đã quyết tâm không đi về hướng làm lòng ngực nó đau nhói còn lông thì tự động dựng ngược ấy.

Tại Lông Dài lắng nghe tiếng nhạc trong khi chân nó bước theo đường rãnh nhỏ trước nhà. Lông Dài khẽ ư ử theo điệu nhạc, đi qua cánh đồng, bờ ruộng, qua hội quán của làng, qua nhà nuôi heo. Qua cả cửa hàng của xóm rồi ra ngã tư đường chật hẹp.

Lông Dài dừng lại một lát. Trước kia nó chưa từng tới đây một mình. Chỉ có đúng một lần duy nhất Lông Dài đi theo bà lão đến cửa hàng xe đạp của lão To Giọng ở ngã ba. Lúc đó nó đã đi xa hơn thế này nhưng không phải một mình.

“Hướng này vậy.”

Lông Dài chọn con đường bên phải. Nó bước dọc theo con đường xen giữa những cụm nhà san sát tới một ngọn đồi trũng đầy cây thông và thấy nhà thờ nằm phía sau đồi. Lông Dài từ tốn tiến lại gần nhà thờ. Rõ ràng đây chính là nơi tiếng nhạc phát ra. Nhưng nó không thể biết ai đã tạo ra tiếng nhạc đó.

Nơi xa lạ, mùi xa lạ, âm thanh xa lạ trộn lẫn với nhau làm thần kinh Lông Dài hơi căng thẳng. Tiếng nhạc ngừng lại. Lông Dài hoảng hốt nhìn quanh. Lúc nào cũng vậy. Dù nó có muốn nghe nữa thì rốt cuộc tiếng nhạc vẫn kết thúc, làm Lông Dài lúc nào cũng tò mò tại sao nó không thể nghe tiếp được.

“Thứ lông tóc bù xù nào đó?”

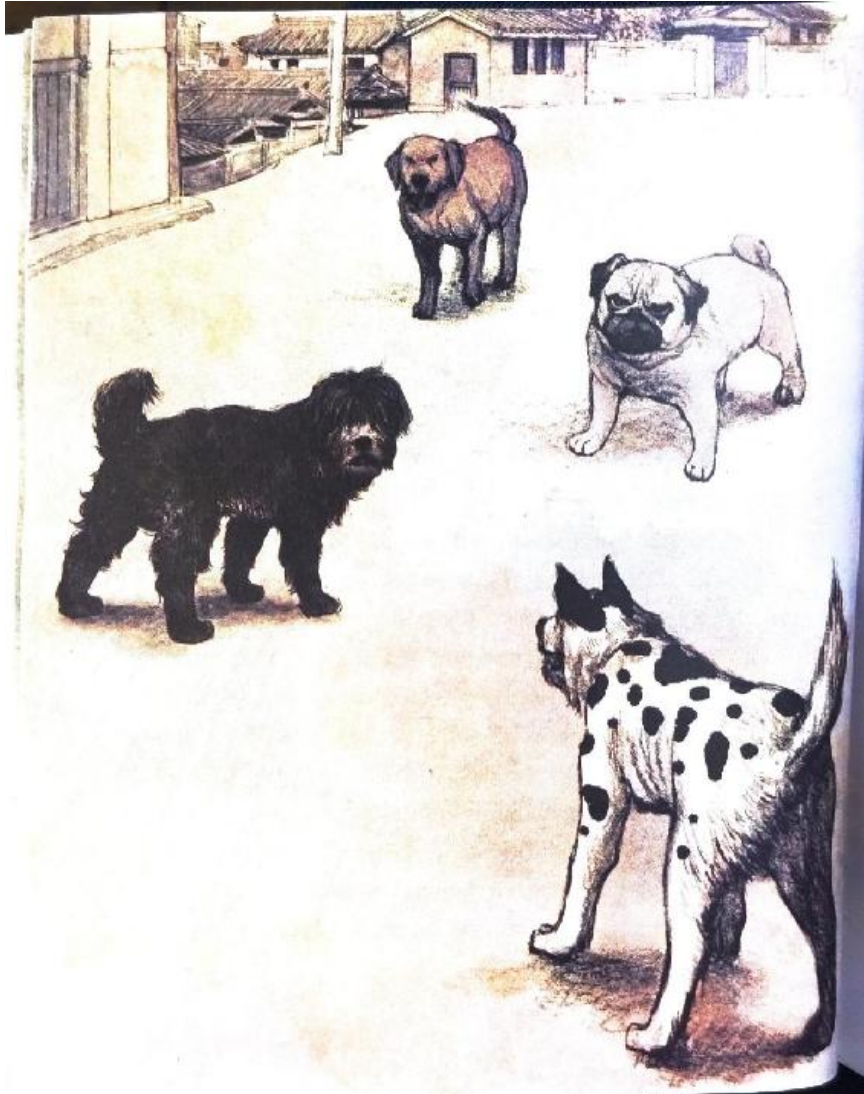
Lông Dài khựng lại, quay đầu nhìn đằng sau. Một con chó đốm da bọc xương có đôi chân dài ngoằng cười cười tiến đến chỗ nó. Lông Dài thấy con chó này có vẻ buồn tuồng hết nhưng Lông Bông ở viện chăm cứu, đã vậy còn khịt khịt mũi đầy cáu kỉnh nữa.

“Tên mày là gì? Sống ở đâu? Mình mấy nhìn cũng được ra phết!”

Lông Dài nghĩ tốt hơn là nó nên rời khỏi đây. Riêng việc dây dưa với một kẻ thế này đã không phải là ý hay cho lắm rồi. Nhưng đúng lúc Lông Dài vừa đổi hướng thì...

“Gừ rừ rừ. Bọn tao đang hỏi mày đấy.”

Một con chó lạ cất giọng đe dọa và ra mặt chặn đường Lông Dài. Đó là con chó với cặp chân ngắn tũn cùng cái đầu méo mó như thể bị ấn xuống và phình ra. Lông Dài ngấp ngừng lùi lại. Con chó đầu phình không chỉ có một mình. Đi theo nó là con chó lông vàng nhìn như bụi đời, vừa tiến lại vừa liếc xéo Lông Dài với ánh mắt khó chịu. Bộ lông con chó vàng lờm chờm và mắt nó dính đầy dử như bị bệnh.

“Đây là địa bàn của bọn tao.”

Thoắt cái con chó vàng đã nhe nanh gầm gừ. Con Đầi Phình cũng bước lên trước một bước với bản mặt nhăn nhó.

“Thứ đồ con cái mà dám tự tiện đánh dấu lãnh thổ à. Mày muốn nếm mùi đau khổ chứ gì?”

“Dạy cho nó một bài học đi. Cho nó biết ở đây có ai!”

Con chó vàng vừa dứt lời, Đầi Phình lập tức phồng mũi lên vòng ra sau Lông Dài thám thính. Lông Dài lách mình tránh nó rồi di chuyển một cách chậm rãi. Con chó vàng cũng dồn sức đến căng cả hai vai, lừ lừ thu hẹp khoảng cách với Lông Dài. Thế rồi cả con Đốm cũng nhập cuộc. So với hai con chó kia, con Đốm chẳng tốt lành hơn là bao. Đi qua đi lại đằng

sau đờng bọn bằng đôi cẳng chân nhẹ bẫng, nhưng mắt nó vẫn không rời Lông Dài lấy một giây.

Lông Dài cảm thấy sức lực tự động trườn vào từng cơ bắp. Nó cũng biết rằng mình sẽ phải choảng nhau một trận nếu bọn chó kia cùng lúc xông vào. Lông Dài nhận ra sự thật rằng nó bị xem là kẻ nhát gan và sẽ không thể được yên thân về nhà.

“Tôi sẽ không gây hại gì đâu.”

Lông Dài nhẹ nhàng nói. Tuy nhiên nó cố nói thật ngắn gọn để không tỏ ra hèn nhát. Nếu bọn chó này không đụng đến Lông Dài, nó thật sự có ý định lặng lẽ chuồn khỏi đây.

“Ha ha! Thì ra là thứ chẳng biết cái quái gì. Từ lúc mày tùy tiện bước vào khu vực này là đã gây chuyện rồi.”

Con Đốm bước lên trước nói như thể đây là việc rất nực cười.

“Gừ rừ rừ. Nếu muốn ở lại khu này thì phải chịu lễ bắt nạt đi. Làm gì có chuyện cứ thế mà vào.”

Đầu Phình hơi rùn người xuống dọa dẫm. Lông Dài nhìn thấy rõ cơ chân và cơ ngực nở nang đang căng lên rắn chắc của Đầu Phình. Con chó vàng cũng hết như vậy.

Lông Dài cảm thấy sợ. Nó nhớ đến mẹ. Lông Dài thử nghĩ nếu là Vàng con, đứa lớn nhất trong đám anh em, liệu sẽ làm gì trong lúc này. Nếu phải đánh nhau thì nó sẽ đánh nhưng thật lòng nó không muốn làm vậy và chỉ mong rời khỏi đây. Tuy thế, hơi thở nó đang dần gấp gáp cũng đang cứng lại.

“Gừ gấu gấu!”

Con chó vàng xông vào đầu tiên. Lông Dài nhắm chặt mắt lại. Vai nó đau nhói. Rồi đột nhiên Lông Dài sức tỉnh, cả cơ thể nó căng lên như dây cung.

“Gấu gấu! Đừng có mà đụng vào tao.”

Lông Dài gồng mình lên, căng thẳng đến cứng người. Nó mở to mắt và định sẽ nhắm vào bất cứ con chó nào sẵn tới. Khi người đàn ông lạ mặt

đến bắt cả gia đình đi, Long Dài đã bị quay cho như đĩa ngọc, nó không thể để đi đâu này xảy ra lần nữa.

“Giờ tao không phải là con nít nữa đâu!”

Long Dài theo sát từng cử động của ba con chó đang bao vây nó. Con nào cũng được nhưng ít nhất nó phải tấn công một con. Và chắc chắn phải là con khỏe nhất.

Long Dài hạ thấp người và nhắm vào Đầu Phình. Vì nó là con cường tráng nhất và tự kiêu nhất. Long Dài giả vờ lùi về sau rồi nhanh như chớp nhảy vọt lên. Nó đớp chính xác ngay gáy con Đầu Phình. Mấy con còn lại cũng đồng loạt xông vào Long Dài.

“Mấy con chó đang đánh nhau kìa! Cháy máu rồi!”

Từ khắp nơi, bọn trẻ oằn ụa tới xem trận đấu.

“Cẩn đi! Cẩn đi!”

“Hèn quá! Con chó lông xù chỉ có một mình mà!”

“Là con chó của nhà đồng nát đấy! Phải báo cho chú ấy mới được!”

Mấy con chó thi nhau sửa ăng ăng còn mấy đứa trẻ thì hò hét ầm ĩ. Cũng có đứa cần gây can lũ chó đánh nhau nhưng hầu hết đám trẻ đầu khiếp vía chỉ dám đứng từ xa theo dõi vụ quần thảo. Bốn con chó lăn lộn hết bên này đến bên kia thành một đám hỗn loạn. Long Dài biết bản thân cũng bị cắn. Xương cốt như nát vụn nhưng nó liên tục di chuyển và cuối cùng cũng thoát khỏi hàm răng của đám chó kia. Dù vậy trong suốt cả quá trình, Long Dài vẫn không nhả gáy Đầu Phình ra. Đầu Phình quần quai đến nỗi không kêu la được tiếng nào.

Nhưng rồi có chuyện gì đó xảy ra. Đám chó chuồn đi trước, rồi cuối cùng Long Dài cũng buông tha cho Đầu Phình sau một hồi lì lợm cắn chặt gáy nó. Đương nhiên cũng vì có mấy người cởi áo khoác ngoài vung vẩy để ngăn vụ ẩu đả. Song Long Dài dường như còn nghe thấy tiếng ra lệnh “Gù gấu! Ngừng ngay!” vang lên đâu đó.

Long Dài thở hòng hộc, nhìn mấy người tò mò bu xung quanh.

“Gù rừ rừ! Ta đã nói là đừng tùy tiện gây rắc rối rồi rồi mà.”

Nó lại nghe thấy một giọng trăn trọt âm vang. Tuy đang thở hổn hển nhưng Long Dài vẫn để ý kỹ xung quanh. Hai con Vàng và Đốm cụp đuôi chạy biến vào đám đông hóng chuyện, bộ dạng chết khiếp trông đến nực cười, còn Đầu Phình thì gầy như bò lết trên bốn chân giật lùi về sau.

Long Dài nhìn thấy một con chó qua đám lông xộc xệch che phủ trước mắt. Một con chó trắng đứng hiên ngang giữa đám đông, có bộ lông cổ dựng đứng như chỉ chực chồm tới ngay tức khắc. Long Dài thoạt nhìn cũng đủ biết con chó trắng đang nhìn xoáy vào nó là đại ca của khu quanh đây.

“Con chó lông xù kia, không biết là chó nhà ai mà ghê quá nhỉ!”

“Con pug tạp chủng chắc khiếp vía rồi.”

Đám đông thi nhau mỗi người một câu.

Long Dài chậm chạp di chuyển cơ thể đau đớn và rời khỏi đó. Không một chỗ nào trên thân thể nó không nhức nhối nhưng Long Dài không loạng choạng, cũng không quay đầu nhìn lại đằng sau. Vừa thấy nhà ở phía xa xa, nước mắt Long Dài đã lăn dài trên má.

“Không sao chứ?”

Long Dài giật mình quay lại nhìn.

Con chó trắng ở ngay sau lưng Long Dài, có lẽ nó đã đi theo Long Dài nãy giờ. Đầu mới thoáng nghĩ không lẽ lại phải đánh nhau lần nữa, cơ thể Long Dài đã tự động vào thế tấn công. Nhưng rồi nó lại thở phào ngay. Con chó trắng đang nhìn Long Dài với ánh mắt đầy lo lắng, chỗ lông cổ vừa nãy dựng đứng lên giờ đã rũ xuống mềm mại.

“Nguy hiểm quá. Tốt hơn là không nên gặp lại bọn đó làm gì.”

Long Dài nhún vai như muốn nói không cần lo lắng rồi quay đi. Nó chỉ muốn về nhà thật nhanh vì mấy vết thương đang đau nhói. Ý nghĩ nếu có mẹ ở đây, nếu có anh em nó ở đây, chưa biết chừng cả nhà sẽ vuốt ve liếm láp mấy chỗ bị thương cho nó làm Long Dài cảm thấy đơn côی vô cùng. Có lão To Giọng nữa thì càng tốt, nhưng đợi nó chỉ có thể là ngôi nhà trống vắng.

“Lần đầu tiên tôi gặp một con chó như cô đấy. Tôi chưa từng thấy con cái nào đánh nhau như thế bao giờ.”

Con chó trắng đến sát phía sau Long Dài và nói.

Long Dài bất giác khựng lại. Một cảm giác kỳ lạ khó tả. Xấu hổ xen lẫn cả tức giận nữa. Chỉ cần con chó trắng nói mấy lời như vậy một lần nữa thôi, nó sẽ nhào vào cắn đối phương ngay lập tức. Long Dài không thể chết một cách ngu ngốc chỉ vì là con cái được.

Con chó trắng đến bên cạnh Long Dài. Chẳng nói lời nào, chỉ liếm lên những vết thương.

PHẢN BỘI

Long Dài thử dùng lưới liếm Đen con.

“Thôi đừng liếm nữa, Long Dài. Nó chết rồi.”

Lão To Giọng đẩy cơ thể nhỏ xíu đang lạnh dần của Đen con ra ngoài. Long Dài ngẩng phịch xuống khi nghe giọng lão chùng xuống. Trong bốn đứa nó sinh ra, Đen con là đứa nhỏ xíu, yếu ớt hơn mấy con còn lại, cuối cùng cũng chẳng sống qua nổi hai ngày.

“Nó giống mày lắm, nhưng số chỉ tới đây thôi.”

Long Dài cúi thấp đầu chớp chớp mắt. Nó thử nghĩ xem liệu mình có làm sai gì không nhưng rõ ràng là không có. Long Dài đã liếm sạch sẽ và hết sức cẩn thận để con không bị thương. Vì Đen con hay run lẩy bẩy nên ngay cả những lúc đám con nằm chõng chất lên nhau, Long Dài cũng trông nom để mấy anh em khác không đè lên Đen con. Ấy vậy mà Đen con vẫn chẳng khá lên chút nào. Tiếng thở của con rất yếu, động tác di chuyển cũng rất chậm chạp. Hơn nữa mùi của Đen con không thơm tho chút nào. Mấy con chó con khác đều tỏa ra mùi ngọt ngào mềm mại, nhưng ngay từ đầu Long Dài đã ngửi được mùi chua từ Đen con và cảm thấy bất an.

Lão To Giọng đặt canh rong biển xuống trước mặt Long Dài.

“Ăn nhiều vào. Mẹ ăn nhiều thì mới nuôi con được chứ.”

“Sống được có một chút, sao lại sinh ra làm gì cho khổ thân không biết.”

Lông Dài nhìn lão To Giọng bằng đôi mắt thần thờ. Lão To Giọng lắc đầu như không vừa ý vì Lông Dài vẫn ử rữ mãi không thôi.

“Đứa nhỏ còn bước đi không nổi nữa mà...”

“Lần đầu sinh con nên có vẻ vất vả nhỉ. Thỉnh thoảng cũng có chuyện con đâu đàn chết yếu mà. So với đặt đẹo lớn lên rồi chẳng làm được gì thì chết sớm có phải đỡ hơn không.”

Đột nhiên Lông Dài nhớ đến Đốm út đã chết trong vườn, và bắt đầu rên rĩ. Nó nghĩ hay cứ liếm cho Đen con thêm chút nữa, biết đâu cơ thể con sẽ lại ấm dần lên không chừng. Ngay lúc đó lão To Giọng chỉ vào nãi canh rong biển và ra lệnh.

“Lông Dài, còn rên rĩ nữa là ăn mắng đấy biết chưa?”

Lông Dài liếm tay lão To Giọng. Đôi tay thô ráp của lão cũng nhẹ nhàng vuốt ve cổ Lông Dài. Rồi chính bàn tay gãi ót cho Lông Dài ấy đã đem Đen con đi mất, như một lời nhắc nhở rằng Lông Dài vẫn còn ba đứa con nữa.

Lông Dài lặng lẽ đứng dậy. Mấy con chó con đang ngậm vú kêu ré lên rời khỏi mẹ. Một con lông trắng và hai con lông xám tro.

Lão To Giọng đóng cánh cửa phủ chắn vào trong lúc cần nhần.

“Là tao lo cho mày thôi. Khà khà! Lâu rồi mới có giống tốt thế này.”

Lông Dài vừa ăn canh rong biển vừa nghĩ đến con chó trắng. Chuyện đã qua từ lâu lắm. Hết mùa xuân rồi cả những lúc mất hết tinh thần vào mùa hè nóng nực. Tự nhiên Lông Dài muốn gặp cho trắng. Nhưng đây là chuyện không tưởng. Vì từ sau lần gặp đầu tiên, Lông Dài chưa từng gặp lại chó trắng thêm lần nào nữa.

Nếu giống cha thì lớn lên mấy con chó con sẽ oai phong lắm. Dù bị mất Đen con nhưng thật may vì nó vẫn còn ba đứa con sẽ khôn lớn hoàn hảo hệt như chó trắng. Đặc biệt là Trắng con, dù chưa mở mắt nhưng đã giống cha y đúc từ đôi tai vênh, làm Long Dài vui sướng khôn xiết.

Mồm Long Dài dính chặt vào n ữ và liếm sạch cho đến khi thấy cả đáy. R ồi nó nằm nghiêng qua một bên. Đám chó con lại mò mẫm rúc vào b ầu vú mẹ.

Long Dài vừa chăm chú dõi theo đám con đang chậm chạp cử động vừa nghĩ có ba đứa thì ít quá. Nếu còn cả Đen con thì đã chẳng trống hoác một phía như thế này. Tuy vậy, lạ lùng thay, mỗi khi mấy đứa con ngo nguậy chạm vào ngực vào bụng Long Dài, nó lại thấy yên lòng hơn. Long

Dài thấy việc mấy đứa con nhỏ xúu và mềm mại của nó tự hít thở bằng mũi và đạt ngay mức nhiệt độ cơ thể như thế thật kỳ diệu và đáng khâm phục. Đợi hoài đợi mãi mà cuối cùng mẹ và anh em nó vẫn không quay về. Nhưng bây giờ có lẽ Long Dài không cần mong nhớ mẹ và anh em nữa rồi.

“Lão To Giọng sẽ tự biết chôn Đen con cho mình. Ở dưới gốc cây hòng. Nếu không thể trở thành con mình thì Đen con cũng sẽ trở thành thứ gì khác thôi. Chắc chắn là như vậy.”

Long Dài hít vào một hơi thật sâu. Dù cái chăn đang chần hết tằm nhìn nhưng Long Dài vẫn có thể ngửi được đầy đủ các mùi bên ngoài.

“Con mèo già lại chường mặt ra rồi. Thế nào mục cũng lòng sục soi mới vì tò mò cho xem.”

Long Dài nhếch mũi. Nó mỉm cười, lòng ngập tràn niềm vui. Con mèo già lúc nào cũng giả vờ thông minh và huênh hoang như thế biết hết mọi chuyện đầu làng cuối xóm, lại chẳng thể sinh con được.

“Vì không có được trải nghiệm tuyệt vời này nên con mèo già mới trở nên lảm nhảm đến thế.”

Long Dài nhìn đàn con bằng ánh mắt trìu mến đầy yêu thương và nghĩ. Nó phải bảo vệ đàn con thật tốt để con mèo già không thể coi thường nó. Chuyện Đốm út bị hại vẫn còn làm Long Dài dưng dưng cả lòng.

Ở trong lồng sắt thì không có gì phải lo. Lão To Giọng đã giữ cả đám kỹ hết sức để Long Dài không thấy căng thẳng. Lão dùng chăn che lồng sắt lại để người lạ không thể liếc vào chỗ Long Dài, và tất nhiên lúc nào cũng là lão đích thân đem cơm đến cho nó. Lão để đèn sáng cả đêm để Long Dài có thể chăm đàn con vào lúc trời tối. Lão cũng gắn quạt máy cho nó để xua bớt muỗi và cái nóng. Nhờ vậy mà đàn con của Long Dài đã mở mắt bình an vô sự và có tí da thịt, rồi còn có thể ra ngoài dạo mát nữa.

“Không được đến gần bờ tường nhé, mấy đứa. Lúc nào cũng phải cẩn thận với con mèo già nhà hàng xóm đấy. Tuy nhìn mục ta có vẻ già nua không làm được gì, nhưng thật ra mục là con mèo có thể làm bất cứ chuyện gì đấy.”

Long Dài đã sớm dặn đi dặn lại đàn con. Mỗi lần như vậy con mèo già lại bĩu môi như thế việc đó làm mục cay cú lắm. “Mấy đứa nít ranh thì

biết cái gì...” Con mèo lẩn bần.

Vì thời tiết xấu mà xảy ra chuyện.

Cơn gió đột ngột ào tới như báo hiệu một ngày chẳng lành. Dù đang ở trong lồng sắt an toàn nhưng đàn chó con vẫn phát khiếp vì sợ cây mơ to dùng cánh chuồng chó đồ ập xuống. Cơn gió mạnh làm những cành cây rung lên dữ dội còn lá cây thì bay tan tác. Luống hoa mọc liền và cây hồng cũng không ngoại lệ. Tất cả các cây có lá đều khổ sở không đứng thẳng nổi trước những cơn gió cả to lẫn nhỏ, nghiêng ngả lắc lư như sắp gãy đến nơi. Mây đen giăng kín trời làm bốn bề tối mịt. Cửa sổ đập ầm ầm trong khi mái ngói ác đọa lợp chồng lên nhau cứ rung bần bật như sắp bị gió thổi bay.

“Sợ quá...”

Mấy con chó con run cấn cập rúc vào nhau. Long Dài đi ra đi vào ở chuồng chó riêng phía ngoài, lòng nôn nao đợi lão To Giọng.

Lạch cạch lạch cạch cạch.

Mỗi lần gió quét qua là mái ngói lại đập lên đập xuống rất nguy hiểm. Có lúc một phía mái còn bị tốc ngược lên, chật vật hứng chịu từng đợt gió. Giàn rau bí leo đầy trên bờ tường rùng mình phát ra những tiếng ào ào ào ào. Trái bí to treo lủng lẳng trên giàn rốt cuộc cũng rơi bịch xuống.

“Ầng ẩng. Dù gì thì cũng có chuyện rồi...”

Long Dài không thể ở yên được nữa, mắt nó đảo quanh nhìn khắp nơi. Chính vào lúc đó. Một cơn cuồng phong thốc tới lật tung cả lớp mái ngói. Phần đuôi mái nhà bị tốc ngược lên như một con rắn giận dữ ngóc cao đầu, rồi đứt phụt và bay vút đi cùng với chuỗi âm thanh sồn gai ốc. Phần mái ngói ấy rơi xuống đập vào mái nhà hàng xóm vỡ thành từng mảnh.

“Ôi trời!”

Long Dài chui vào chuồng nằm thụp xuống. Lần đầu tiên gặp phải chuyện thế này nên nó rất bất an. Mưa bắt đầu tuôn như thác đổ. Mưa to chưa từng thấy. Mới đó đã tạo thành một dòng nước bên cạnh luống hoa,

đồng lá cây còn tươi bị gió bứt xé cuốn theo dòng nước trôi xuống phía vườn. Những hạt mưa nặng trĩu đập vào như muốn chọc thủng mái chuồng chó làm Long Dài sợ đến nỗi phải dùng hai chân trước ôm cứng đầu.

Tiếng mưa lấp đầy chuồng chó tù mù, rồi gió dần dịu bớt và lão To Giọng cũng quay trở về Long Dài hết sức mừng rỡ nhưng lão To Giọng cũng chẳng thể khiến mọi chuyện khá hơn. Lão vừa đội mưa ướt nhẹp vừa gắng sức cột chặt phần mái ngói còn sót lại vẫn đang đập phần phật.

Qua một đêm, mưa gió mới ngừng. Đồ đạc trong nhà trở thành một đồng ngổn ngang lộn xộn. Lão To Giọng nhăn nhó nhìn từ trong ra ngoài. Bà lão hàng xóm vừa vào nhà.

“Chỉ cần lợp vài tấm ngói vào là ổn thôi đúng không? Nhân tiện lúc sửa mái nhà bố Chan Woo giúp cả nhà tôi với nhé.”

Lời của bà lão hàng xóm làm lão To Giọng thở hắt ra một hơi. Dù vậy lão vẫn vui vẻ trả lời.

“Tất nhiên rồi. Phải vậy chứ.”

“Thế nhé. Tôi nhờ cả vào bố Chan Woo đấy.”

Bà lão hàng xóm nói rồi te tái bỏ đi. Long Dài thấy cách nói chuyện của bà lão này hết như con mèo già.

“Giời ạ! Lại tốn cả đồng tiền nữa rồi. Vật giá thì đã đắt đỏ không chi trả nổi. Bảng hiệu của cửa hàng Chan Woo cũng bị gió làm tan tành mà mình có nói được gì đâu...”

Điều thuốc lão To Giọng đang hút phát ra những tiếng nổ lép bép. Hôm nay nhìn mặt lão kín cả nếp nhăn. Lão To Giọng vừa nhả ra làn khói thuốc mờ mờ ảo ảo, vừa quan sát đàn chó con đang chạy chơi trên mảnh vườn tan hoang. Ngay cả Long Dài cũng chẳng hiểu tại sao lão To Giọng lại im lặng chẳng nói lời nào và chỉ nhìn bọn chó con lâu đến thế.

Ngày hôm sau Long Dài bị xích lại.

“Gâu gâu! Lão đừng làm vậy mà. Con hứa sẽ không cãi lời lão mà.”

Long Dài né ra sau từ chối vụ xích cổ. Thế nhưng lão To Giọng vẫn mạnh tay kéo nó lại, Long Dài không còn lựa chọn nào khác ngoài đeo xích

cỗ và bị cột vào cột nhà. Lông Dài cứ tưởng lão To Giọng định dọn dẹp nhà cửa, lo sẽ làm mấy con chó náo loạn nên mới xích nó lại, thành ra dù có khó chịu nhưng nó định sẽ cố nhẫn nhịn. Nhưng rồi một lúc sau, hình như có người đàn ông lạ mặt từ cổng bước vào nhà.

“Gấu! Kẻ đó...”

Lông Dài tròn tròn mắt. Ánh mắt nó tự động chuyển đến chiếc giày cũ mềm treo trên lưới sắt.

“Gấu gấu! Chính là kẻ đó! Kẻ đó đã làm vậy đấy!”

Lông Dài nhảy chồm lên sủa ầm ỹ. Gã đàn ông lạ mặt chột dạ giật bắn cả mình. Nhưng hắn nhanh chóng nở nụ cười xảo quyệt và nói tía lia.

“Giống tốt quá lão nhỉ. Nhìn qua là biết ngay.”

“Bán hết ba con thì chú đưa tôi bao nhiêu?”

Lão To Giọng cau có hỏi. Lông Dài sững sờ nhìn lão. Gã đàn ông lạ mặt nhìn Lông Dài, nhếch miệng cười đều cang.

“Lão không bán con lớn à?”

“Bán gì mà bán. Phải để con giống mẹ lại chứ.”

“Tùy lão thôi, còn mấy con chó con mới sinh này thì...”

Cả cõi lòng Lông Dài như sụp đổ. Không thể tin được. Bây giờ lão To Giọng đang định bán cả đàn con của nó cho tên buôn chó này. Gã đàn ông lạ mặt chính là kẻ mua đi bán lại những con chó.

“Xem này, anh Kim. Tôi cũng biết nhìn chó đấy. Lũ chó con thế này không phải dễ mà mua được đâu. Nếu cái mái nhà không thành ra thế kia...”

Lão To Giọng lại nhăn nhó.

“Gừ rừ rừ! Không được! Chúng là con tôi!”

Lông Dài tròn trừng mắt sủa. Nó kéo căng dây xích hết cỡ, định nhào tới cắn tên buôn chó. Nhưng cuối cùng nó chỉ để lại mỗi dấu chân trên mặt đất, không đụng đến được vạt áo của hắn.

“Thả tôi ra đi! Lão phải biết đó chính là tên trộm chó chứ!”

Nó có sửa đến sùi bọt mép thì tên buôn chó cũng chẳng buồn chớp mắt lấy một lần và lão To Giọng cũng chẳng thèm nghe. Lòng Dài tưởng chừng như phát điên. Nó định sẽ cắn nát bất cứ ai dám đụng đến đàn con của nó. Ngay lúc đó, tên buôn chó liếc xéo Lòng Dài với bản mặt nham hiểm.

“Cứ thứ tạp chủng kia thật là bản tính.”

“Gừ gấu gấu! Sao người dám nói mấy lời đó...”

Lòng Dài gần như không còn tỉnh táo. Mắt nó nóng rực lên như thể sắp rơi ra ngoài, còn lồng ngực thì bùng bùng chỉ chờ chờ nổ tung. Đến nằm mơ Lòng Dài cũng không thể ngờ lão To Giọng sẽ phản bộ nó như thế này.

“Anh ăn nói cho cẩn thận. Bọn chó nó nghe hiểu hết đấy.”

“Ha ha. Thế cơ à?”

“Không lẽ chỉ vì là thú vật mà không biết người ta đến bắt con mình đi sao. Nếu anh không để giá bèo thì tôi sẽ bán, nên chúng ta nói chuyện nhanh nhanh cho xong đi. Tôi cũng xót ruột lắm.”

Lão To Giọng đến chỗ mấy con chó con trong lồng sắt. Đàn chó con như hiểu chuyện gì sắp xảy ra nên cùng òa lên khóc một lượt. Lòng Dài tức giận nhảy chồm chồm. Nó hối hận biết bao khi xưa không thể xé xác tên buôn chó. Đáng ra phải ngoạm chặt lấy không cho hắn ta thoát.

“Lão cứ thử mua mấy con gầy gò bé tẹo về xem.” Tên buôn chó xác láo lếu bầu rỗi đi theo lão To Giọng. Rồi hắn nhìn thấy chiếc giày cũ treo trên lưới sắt và đứng khựng tại chỗ. Tên buôn chó tròn mắt nhìn Lòng Dài.

“À vâng. Thì thế. Nhưng, tại là giống tốt mà...”

BẮP TAY CỦA LÃO TO GIỌNG

Lông Dài bị xích cả ngày. Đã thế nó còn bị nhốt trong lồng sắt. Đờ ăn bữa giờ nó không thèm đụng tới chất đồng trong tô cơm vẫn còn nguyên xi. Lông Dài hết ngọ nguậy rồi cựa quậy làm dây sắt xích cổ kêu lanh canh không ngừng. Trong lúc đó nó vẫn không hề rời mắt khỏi lão To Giọng.

Tạch tạch tạch.

Từ sáng sớm lão To Giọng đã bận bịu với việc sửa lại mái nhà. Nhà hàng xóm thuê người về sửa, còn lão To Giọng thì tự tay sửa lấy.

“Gừ rừ rừ rừ. Không thể tha cho lão được. Đưa các con tôi về đây!”

Lông Dài đe dọa một lần nữa. Vì nó cứ hết sửa lại tru, đến giờ cổ họng đã khàn đặc. Dù vậy Lông Dài vẫn không thể ngừng lại được.

“Chặc chặc. Giờ mà còn cố kêu mấy tiếng thấy gớm này nữa à.”

Con mèo già đi qua đi lại trên bờ tường gắt gỏng. Chỗ nào cũng ồm ồm cả lên làm nó chẳng ngủ yên được gì.

“Sống trên đời vốn là vậy đấy. Chia tay này, rồi chết nữa này. Tao là tao hơi bị hiểu đời đấy. Tao chưa thấy con chó con nào bị bán đi mà còn sống cả.”

“Gừ! Ồn ào!”

“Được thôi, cứ để xem! Lão già đó là ai chứ! Lão chỉ nghĩ bọn chó chúng mày là túi tiền của lão thôi! Đám chó con của mày đi rồi. Không về đâu. Tuyệt đối luôn.”

“Gâu gâu! Đã bảo im miệng đi cơ mà!”

“Giời ạ, cái miệng nhĩ của tôi. Biết rồi. Cứ làm theo ý mày đi. Dù vậy là hàng xóm láng giềng, tao cũng đã an ủi rồi nhá, chặc chặc. Mày đúng là đồ đần thối đần nát!”

Con mèo già hung dữ đáp trả rồi nhảy xuống khỏi bờ tường.

Chuyện này cũng do mùa đông gây ra sao? Mình không muốn tin vào lời của đồ mèo đó chút nào. Rồi cuộc tại sao mùa đông chỉ làm mỗi mình sống không nổi thế này.

Lông Dài nặng nề thở hắt ra một hơi rồi lại đi qua đi lại. Nếu không bị xích cổ thì nó đã chạy ngay tới cắn phập vào mõng lão To Giọng rồi. Lông Dài vô cùng căm giận khi thấy lão To Giọng chỉ lo ngẩng con mõng làm việc, lòi hết cả áo lót ra ngoài.

Lão To Giọng đã bận bịu hàn xì từ sáng. Lão định hàn cố định mái nhà thật chắc chắn để nó không bị bay đi lần nữa. Mùi hăng hăng bốc lên từ người lão To Giọng nồng nặc hơn bao giờ hết. Mỗi lần tia lửa bắn tanh tách là khói xanh lại tỏa ra.

Tiếng nhạc từ nhà thờ vọng tới. Long Dài cảm thấy tiếng nhạc rất mơ hồ. Ngực nó nhức nhối, trào lên một nỗi buồn không sao chịu thấu. Chuyện nó đã từng đi theo tiếng nhạc và cả cảm giác lần đầu gặp con chó trắng như sống lại. Hình ảnh Vàng mẹ ngựa cổ lên trời gào khóc vào ngày Đốm út chết cũng hiện lên. Có lẽ bây giờ Long Dài đã hiểu, lòng mẹ lúc đó thế nào.

“À ừ ừ ừ! Thả tôi ra...”

Long Dài ngẩng đầu tru lên một tiếng sâu thẳm.

“Long Dài! Im ngay!”

Lão To Giọng thành linh quát lớn. Nhưng Long Dài không nghe. Ngược lại nó còn tru dài hơn với giọng lớn hơn.

“Đã bảo câm đi mà lại! Chó mà tru tréo như vậy xúi quẩy lắm biết chưa!”

“À ừ ừ ừ! Con của tôi...”

“Cái con này...”

Lão To Giọng bỏ đám dụng cụ hàn xuống và đứng bật dậy. Long Dài nghech cảm oán trách. Vì nó cũng chẳng còn cách nào khác để trả đũa lão.

“À ừ ừ ừ! Lão già ngu ngốc. Sao lão lại bán hết con tôi cho thằng trộm cắp. Sao lão có thể làm chuyện đần độn thế chứ?”

“Đồ hư đốn! Cả đêm mày đã làm tao ngủ không yên rồi, giờ lại nhất định muốn tao lột ruột đấy phỏng!”

Lão To Giọng đẩy cái mặt nạ hàn đen thui đang đeo trên mặt lên đầu, rồi trừng mắt nhìn nó. Long Dài không hề nao núng. Nó cũng trợn mắt nhìn lại lão. Vừa trợn mắt nhìn lão nó vừa dài giọng tru hét như lúc nãy. Phải làm thế lão To Giọng mới biết nó đang nhìn chằm chằm vào lão.

“Cái con trời đánh thánh vật! Đã bảo mày câm ngay kia mà! Mày không thể thì đã đủ loạn xì ngậu lên rồi...”

Lão To Giọng nổi giận. Nhưng Long Dài vẫn nghehnh cở thờ phì phò như bảo lão hãy nhìn nó đây. Nó phải cho lão biết nó còn giận dữ và âm ứ hơn lão nhiều. Có lẽ cho rằng Long Dài đang tính chọc giận mình nên lão To Giọng sai

bước tiến lại phía nó với bộ mặt tím rìm. Lão nhặt lấy cây chổi đang để dựa vào gốc cây hồng.

“Mày định ăn thua đủ với chủ hử!”

Vừa mở tung cánh cửa lồng sắt, lão To Giọng đã quật Long Dài túi bụi. Gương mặt lão To Giọng trong lúc nắm chặt cây chổi vụt liên hồi mang một vẻ độc ác mà đến tận giờ Long Dài mới thấy lần đầu. Long Dài cũng chẳng đứng yên chịu đòn. Nó vừa tránh hết bên này đến bên kia vừa sửa ần ỉ, nhe nanh ra trừng trừng nhìn lại lão. Mỗi lần cây chổi đập xuống lưng, xuống mông, xuống bắp chân thì cả ngực Long Dài cũng bồng rất. Nó nghĩ thà rằng lúc đó nó bất tỉnh như mẹ và anh em rồi bị tên trộm bắt đi, có khi giờ đã không lâm vào cảnh này.

“Mày tru như thế làm trong nhà tao cứ nóng ruột không yên biết không hả.”

“Gừ gấu gấu! Không thể tha cho lão được!”

“Mày còn tru là tao thịt luôn đấy. Cho rồi đời mày luôn!”

“Thà như vậy còn hơn!”

Long Dài hung dữ cãi lại. Vừa chịu đòn nó vừa nhảy chồm lên bất ngờ ngoạm vào bắp tay lão To Giọng.

“A á!”

Lão To Giọng la lên, rồi khuy gối ngồi phịch xuống. Cùng lúc đó, lão vòng tay giữ chặt cổ Long Dài. Dù nghe rõ tiếng rên rỉ của lão To Giọng, nhưng Long Dài nhất quyết không nhả bấp tay lão ra. Nếu lúc đó Dong Yi không bước vào thì Long Dài đã cắn nát bấp tay lão To Giọng rồi.

“Cha!”

Bố Dong Yi cần cây gậy chạy tới nhét vào chặn mõm Long Dài, ép nó banh miệng ra. Dù đao như thể cầm bị vỡ làm trăm mảnh, Long Dài vẫn chỉ nhìn Dong Yi. Dong Yi đứng sững người và tròn tròn mắt nhìn. Vừa trông thấy đôi mắt to tròn đen láy của Dong Yi, nước mắt Long Dài liên tục lăn dài.

“Quân ác ôn! Dám cắn chủ à.”

Bố Dong Yi hung tợn vung tay đập mạnh một phát vào đầu Long Dài.

“Cắt lông nó ra đây.”

Lão To Giọng chỉ vào Long Dài lâu lâu như rên rỉ.

“Cắt lông làm gì ạ?”

“Bảo gì thì làm nấy đi.”

“Cha. Làm vậy không được đâu. Phải đi bệnh viện chứ ạ.”

“Lúc cần kíp thì thế cũng được. Nhanh lên.”

“Cha cũng thật là... Nếu vết thương nặng hơn thì biết làm sao.”

“Ta chích thuốc phòng ngừa hết rồi. Chẳng lo bệnh tật gì đâu.”

“Dong Yi à, đến chỗ hộp dụng cụ đem cái kéo hay con dao lại đây.”

Bố Dong Yi la to trong khi giữ chặt mõm Long Dài. Dong Yi vẫn đứng ngây ra nhìn chằm chằm Long Dài như thể không hiểu bố mình nói gì. Lão To Giọng cũng dựa vào tường lồng sắt ôm lấy bấp tay, vừa vật vờ đau đớn vừa nhìn chòng chọc vào Long Dài với gương mặt mướt mồ hôi.

“Đi tìm kéo lại đây nhanh!”

Dong Yi giật mình chạy đi khi nghe bố hét to. Nhưng cậu bé vẫn trở lại với hai bàn tay không sau khi lục lọi hộp dụng cụ.

“Ở đó có kéo đấy. Tìm thử đi.”

Bố Dong Yi từ tốn nói rành mạch một lần nữa, Dong Yi mếu máo chực khóc và lại chạy đi. Lần này cậu bé trở lại với cái kéo trên tay.

Bố Dong Yi cắt lấy một túm lông ở gáy Long Dài. Tuy không đau chút nào nhưng Long Dài hoang mang vì chẳng hiểu đầu của tai nheo gò cả. Lão To Giọng đưa tay nhận lấy túm lông, đoạn trở ra ngoài. Rõ ràng bố Dong Yi nghĩ Long Dài vẫn còn trong trạng thái nguy hiểm, nên hết sức cảnh giác đi giật lùi khỏi lồng sắt và khóa chặt cửa lại.

“Vết thương nặng đó. Cha phải đi bệnh viện ngay thôi.”

“Làm cái này trước đã.”

Long Dài thất thốn đứng nhìn lão To Giọng.

Lão To Giọng đốt lông của Long Dài. Rồi đặt túm lông cháy đen lên trên vết thương bị cắn, lấy miếng vải cột lại. Một mùi ngai ngái khó chịu theo cơn gió vờn qua mũi nó. Lần đầu tiên Long Dài nhận ra rằng lông nó cũng ẩn giấu một mùi hôi thối như vậy.

“Mày xấu lắm! Sao lại cắn ông tao?”

Dong Yi đứng ngay trước lồng sắt, hét lên. Long Dài thấy trống rỗng như thể mọi thứ bên trong nó bị rút sạch, toàn thân đờ đẫn không nghĩ được gì. Nó cứ mơ mơ màng màng kéo dây xích cổ đi qua đi lại. Giờ chỉ còn nghe mỗi tiếng dây xích sắt bị kéo lê trên nền xi măng. Lạnh canh lạnh canh. Lạnh canh lạnh canh.

NHỮNG NGÀY TRÁI KHOÁ Y

Lão To Giọng ngó trong cửa hàng nhìn chằm chằm ra ngoài. Long Dài nằm giữa sân, liếc trộm lão To Giọng.

“Tao đã nói về nhà đi mà.”

Lão To Giọng đẩy cặp kính lão lên và nhắc lại. Nhưng Long Dài bỏ ngoài tai. Nó len lén nhìn lão To Giọng đang lấp bánh xe đạp rồi nhắm tịt mắt.

Lông Dài sinh tật này cũng đã khá lâu. Suốt mùa đông, nó thường lang thang đến mấy khu xóm xa xôi rồi mới quay về nhà, nhưng từ lúc cơ thể nặng nề hơn, mỗi sáng Lông Dài chỉ theo lão To Giọng ra cửa hàng và quanh quẩn trong sân. Lý do là vì nó ghét phải ở nhà một mình.

Lão To Giọng không còn xích cổ Lông Dài nữa. vì Lông Dài cực kỳ ghét chuyện đó. Nhờ không bị xích mà Lông Dài dễ bảo và có da có thịt hơn.

Suốt thời gian bị nhốt trong lồng sắt và xích vào cột không đi đâu được quá ba bốn bước chân, Lông Dài chỉ còn da bọc xương. Tuy nhìn nó có vẻ mập mập nhờ bộ lông dày lù xù, nhưng thật ra Lông Dài thường lão đảo vì thiếu máu, đã vậy nó còn hay nổi cơn tam bành với bất cứ ai vào bất cứ lúc nào. Đồ ăn chất đống ngay dưới cằm nó cũng không thèm ngó ngang đến. Phải đến khi lão To Giọng lắc đầu nói “Mạng của mày thì mày tự biết đường mà lo liệu” rồi tháo xích ra, từ đó Lông Dài mới ăn từng chút một.

Ngay khi chân có sức trở lại, Lông Dài bèn đi theo tiếng nhạc đến nhà thờ trước tiên. Sau đó nó còn đến những nơi xa hơn. Lông Dài cũng không hiểu sao mình lại thích lang chổ này chổ kia đến vậy. Có lẽ vì nổi cô đơn dai dẳng khiến lòng Lông Dài trống trải, nên nó không tài nào ở yên một chỗ được.

Mỗi lần ra khỏi nhà, Lông Dài lại nghĩ đến con chó trắng. Nó cứ ngỡ cả hai có thể gặp nhau một lần nào đó trên đường nhưng không. Thay vì con chó trắng, nó chỉ gặp một con chó nâu mang dòng máu chó săn. Và thế là nó có con.

Lão To Giọng nhăn nhó mặt mũi.

“Hơ hơ, thật là! Chẳng bao lâu nữa là đẻ rồi mà mày không ở nhà được hử. Cứ cái kiểu này thế nào cũng sinh con ngoài đường cho xem.”

Lão To Giọng ngừng việc bắt vít và gắn nan hoa cân vành xe đạp. Tốn không ít công sức thủ công để hoàn thành một cái bánh xe, nhưng lão không tài nào chú tâm làm việc được vì chẳng còn bao lâu nữa là đến ngày Long Dài nằm ỗ. Lão To Giọng đặt vành bánh xe hình tròn xuống và dẹp miếng đệm đặt trên đầu gối để lau chùi qua một bên. Rồi lão đẩy cánh cửa kính khép hờ, bước ra ngoài. Cánh cửa kính mắt cáo phủ bụi không khớp với khung cửa phát ra tiếng ken két nổi da gà.

Đến tận lúc gấu quần rủ xuống của lão To Giọng ở ngay trước mắt Long Dài, nó mới từ từ nhắc mình dậy. Mình mảy nó cứ ì cả ra vì có bầu.

“Cái đờương ngành.”

Lão To Giọng tắc lưỡi đẩy lưng Long Dài. Long Dài vẩy đuôi đập bộp vào tay lão rồi chậm chạp cất bước. Ngoài nhà ra nó chẳng còn nơi nào khác để đi, nên dù không thích thì cũng đành vậy. Tuy nó muốn tìm một nơi tốt hơn nhà, một nơi không ai có thể đụng đến những đứa con của nó, nhưng đáng tiếc là không có nơi nào như vậy cả.

Đúng lúc Long Dài vừa ngoặt qua góc nhà kho của hội nông nghiệp thì gặp ngay con mèo già từ hẻm thông gió cao ngất ngưỡng nhảy xuống nhẹ tênh, ra vẻ quen biết. Chẳng cần hỏi cũng biết mục đã làm gì trên đó.

“Ê, hôm nay lại tay trắng à?”

Long Dài cứ thế bước đi không thèm đáp lời. Con mèo già khẽ cười và bám theo nó. Tuy mùi rờn rợn vẫn tỏa ra nhưng Long Dài không hề có ý định động tới con mèo già chỉ đi cách nó vài bước chân. Con mèo già đã già đến nỗi mỗi lần khẽ cười là thấy rõ mồn một nếp nhăn trên da, giờ mục chẳng qua chỉ là mục hàng xóm già cỗi thôi.

“Tĩnh mộng giùm cái đi. Rốt cuộc còn có chỗ nào ngoài cái nhà mà mày cứ lang thang đi tìm thế hả?”

“Đừng có xía vào.”

“Mày coi thường tao đấy à. Thích gắt gỏng cả khi tao có chuyện quan trọng nhất định phải cho mày biết chứ gì! Mày tưởng tao sống đến chừng này chỉ bằng thừa chắc?”

Long Dài khựng lại và nhìn con mèo già chằm chằm. Con mèo già giật mình thối lui. Nhưng chỉ vền vền có ba bước.

“Ý tao là tao cũng sinh con nhiều lần rồi. Nhiều đến không đếm xuể. Thật tình tao cũng không nhớ nổi đã đẻ bao nhiêu đứa nữa. Dù sao thì, cũng có một thời tao giống mày, cứ đụng tới đám con tao là chuyện kinh khủng lắm.”

“Thì sao?”

“Thì giờ tao có đứa nào đâu. Bọn nó đi hết rồi. Tao đã từng thử giữ vài đứa lại bên cạnh cho đến khi chúng lớn lớn một chút, nhưng rồi bọn nó cũng bỏ đi hết. Chúng ta đâu thể đấy.”

“Đồng gốc. Tôi không thể.”

“Mày thì có gì khác hả? Đứa thì bị bán đi. Theo tao thấy họ còn cột ruy băng đằng trước như món quà nữa không chừng. Thịnh thoảng cũng có đứa chết, hay mấy đứa chẳng nói lời nào bỏ đi biệt. Bọn vong ơn bội nghĩa. Tao đã yêu thương bọn nó biết bao nhiêu, thế mà chẳng có đứa nào quay về Cái thứ...”

Con mèo già rùng mình rồi hạ thấp người xuống. Long Dài cũng vừa mới đánh hơi được tình hình. Một trận đánh nhau đang xảy ra ở bãi đất trống cuối nhà kho. Một con chó bị dấn vào giữa, bốn con còn lại dàn thành hình bán nguyệt vây xung quanh. Hệt như tình cảnh Long Dài gặp phải hồi trước.

“A...”

Con chó trắng.

Long Dài thấy tim mình nhức nhối. Nó nghĩ đến những con chó con thành linh bị bán đi một lượt. Con chó trắng là cha của chúng. Con chó trắng đã ngự trị trong tâm trí và trái tim Long Dài suốt thời gian qua, giờ đang ở ngay trước mắt nó.

Nhưng kỳ lạ hơn nữa là con chó trắng lại đang bị dấn vào góc một mình. Dù lâu nay đã lang thang nhiều nơi nhưng Long Dài rất hiếm khi thấy cảnh chó đi theo đàn dấn ép đánh nhau. Vì vậy nó hết sức kinh ngạc trước cuộc ẩu đả này, và càng không thể hiểu nổi việc con chó trắng bị dấn vào góc.

“Phải là chuyện gì đó tồi tệ lắm đây.”

Long Dài tiến tới gần với tâm trạng vô cùng căng thẳng. Không hiểu sao đại ca đầu đàn lại ra nông nổi này, nhưng tình huống rõ ràng là bất lợi. Trong bốn con chó đang căng cứng cơ lưng như chỉ chờ nhảy bổ vào con chó trắng, có một con chó màu nâu nổi bật khác thường.

“Long Dài, nhanh chuồn khỏi đây thôi!”

Con mèo già gọi nó bằng giọng yếu ớt. Con mèo tưởng mình đang thì thào nhưng Long Dài lại khó chịu với cái giọng thể thọt đó của mẹ. Vào những lúc thế này mà nói mấy lời kiêu như vậy cũng làm Long Dài rất không vừa lòng. Long Dài nghĩ nếu con chó trắng gặp bất lợi thì nó sẽ giúp. Vì trước đây con chó trắng cũng đã làm thế với nó.

“Đừng có can dự vào. Mẹ phải trông chừng cái thân mẹ đó!”

Con mèo già lại kêu lên eo éo. Nhưng Long Dài không ngoảnh đầu lại.

Cử động của bốn con chó nhanh dần. Hình như con chó trắng cũng đã sẵn sàng chiến đấu. Dù không chút sợ hãi nhưng con chó trắng đang đối mặt với những đối thủ không tầm thường chút nào. Ngoài ba con chó hết sức nhanh nhẹn còn có một con chó nâu to lớn đến mức chỉ liếc qua cũng đủ biết là thứ dữ rồ.

“Gừ gấu gấu!”

To chuyện rồ. Long Dài dừng lại. Trong giây lát năm con chó đã xông vào nhau quăn quật. Trong lúc xông vào đánh lộn, con chó vàng đã làm tung bụi mù mù nên Long Dài chỉ biết căng mắt theo dõi cuộc ẩu đả. Cát bụi mù mù và những tiếng gừ gừ, gào thét làm đầu óc Long Dài rối bời. Con chó trắng di chuyển thoăn thoắt và không dễ bị tấn công. Nhưng đối phương quá đông.

Long Dài vào tư thế sẵn sàng rồ từ từ di chuyển, chờ cơ hội tham chiến. Đám hỗn loạn lúc lẫn xả bên này lúc quăn nhau bên kia. Long Dài không thể biết ai đang cắn ai nhưng chắc chắn con chó trắng đang bị đè bẹp ở dưới.

“Gâu gâu!”

Long Dài giậm chân và sủa. Nhưng không ai để ý. Lũ chó còn chẳng thèm nhìn về hướng này mà chỉ lo lẫn lộn, gặm ghè rồ cuộn lại thành một đống rối beng với nhau.

Long Dài sủa ầm ĩ trong khi chạy hết bên này đến bên kia. Rồ nó xen vào cuộc đánh nhau, áp sát và cắn xé. Ai đó ngoạm chặt lấy đuôi Long Dài.

“Àng àng! Nhả tao ra!”

Long Dài thét lên, thân hình loạng choạng. Rồ bụng nó cứng dần trong khi hơi thở tắc nghẽn. Mắt nó tối sầm lại còn toàn thân thì như tê liệt, khiến Long Dài lâm vào cảnh chẳng thể nhúc nhích được gì. Dù sao đi nữa nó cũng có vẻ không ổn. Long Dài ngã sấp xuống một cái hố cỏ mọc um tùm. Có ai đó đè lên Long Dài, cú va chạm làm nó tưởng muốn vỡ cả bụng.

Lông Dài nằm sấp dưới hố, còn h ồ n thì như bay đi đâu mất. Chặt vạt một h ồ i lâu nó mới tỉnh táo lại, nhưng không dám đứng dậy ngay.

“Dừng lại! Nhiều đây đủ r ồi.”

Con chó nâu lùi bước trước tiên. Dù vậy con chó trắng vẫn không buông cái gậy đang ngoạm ra, khí thế hùng hục như thể có đánh thêm bao lâu nữa cũng chẳng hề hấn gì. Con chó lông lỏm chồm bị cản ngay gáy nằm bẹp xuống vùng vầy giầy giụa. Cả lũ đầu mang bộ dạng te tua thê thảm, thân thể đầy vết cắn xé và trầy xước.

“Được lắm. Tao biết mày mạnh r ồi.”

Nghe thấy lời đó của con chó nâu, con chó trắng mới nhả cái gậy trong mõm ra. Ngay tức khắc, con chó nâu chỉ thẳng mặt Lông Dài và cười khinh khỉnh.

“Chỉ cần không có con này thì tao đã định chơi với mày đến cùng...”

Con chó trắng quay lại nhìn Lông Dài. Vẫn là vẻ mặt dữ dằn và hơi thở phì phò. Lông Dài tránh ánh mắt đó. Không hiểu sao nó cảm thấy, hình như mình đã làm gì sai với con chó trắng.

Bốn con chó đi xa dần, bước đầu hiên ngang, khí thế không sút mẻ chút nào sau trận đánh. So với chung, hai vai con chó trắng rũ xuống đến mức đáng thương.

“Cô phải ở yên một chỗ đi chứ. Tôi hiểu là cô muốn giúp nhưng cô làm xấu mặt tôi r ồi. Con đầu đàn thì phải chịu trận một mình r ồi rút lui một mình.”

Tức thì Lông Dài cảm thấy l ồng ngực như nghẹn lại. Lời con chó trắng nghe như thể “Giờ tôi không còn là con đầu đàn nữa.”

“...”

Con chó trắng lùi thối bỏ đi. Lông Dài bị va đập đến nỗi không động dậy được gì, vậy mà con chó trắng cũng chẳng thèm hỏi nó có sao không. Lông Dài vô cùng thất vọng, nỗi bi ai xâm chiếm lấy nó. Nó không thể nhìn theo con chó trắng đang xa dần. Nó muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng thể thốt thành lời. Không hiểu sao Lông Dài có cảm giác sẽ không bao giờ gặp lại con chó trắng nữa, nên nó càng thẫn thờ hơn.

“Á!”

Lông Dài định đứng dậy thì chân trước khụy ngay xuống. Vết thương ở đùi cũng đau điên. Cái bụng phình to choán hết chỗ làm nó không liếm tới vết

thương được. Long Dài không tài nào gượng dậy nổi vì bụng càng lúc càng cứng hơn. Các con trong bụng nhất định đang rất sợ hãi.

Lúc này, nó mới nhớ lại lời cảnh cáo “Mày phải trông chừng cái thân mày đó!” của con mèo già, và cả câu “Cứ cái kiêu này thế nào cũng sinh con ngoài đường cho xem.” của lão To Giọng thì đã muộn. Long Dài càng lúc càng lo sợ. Trời đang tối dần nhưng ngay cả việc đi về nhà giờ cũng quá sức nó. Thậm chí chẳng có lấy một người qua đường.

Không bao lâu sau xung quanh đã tối mịt. Thỉnh thoảng cũng có xe hơi và xe đạp chạy ngang qua nhưng vì trời quá tối nên không ai thấy Long Dài nằm gục dưới hố cả.

“Hú ú ú ú!”

Long Dài thử tru lớn. Cố để lão To Giọng nghe tiếng. Nhưng vô ích. Có hú dài đến mấy bận cũng chẳng ai hiểu và đến giúp nó. Đêm càng lúc càng khuya. Không rõ vết thương sâu cỡ nào, mà thời gian càng trôi qua thì cơ thể nó càng đau đớn và run rẩy phát sợ. Long Dài còn nghĩ cứ thế này có khi nó chết ở đây không chừng.

“Muốn về nhà quá.”

Long Dài bất giác lẩm bẩm. Đã lâu lắm rồi nó mới có suy nghĩ như vậy. Có lẽ lúc ngã xuống con đê rồi bò lên, nó cũng có tâm trạng thế này.

“À ú ú ú ú!”

Long Dài lại tru đến rã cổ họng. Nó khẩn thiết mong có người nghe được tiếng nó, ai cũng được. Cuối cùng Long Dài kiệt sức, kêu không nổi nữa, ý nghĩ cuộc đời đến đây là chấm hết cứ chập chờn trong đầu nó. Vết thương làm nó run rẩy không ngừng nhưng mắt thì cứ tự động nhắm lại. Cơn gió đầy bụi cùng không khí lạnh ban đêm làm đầu mũi nó khô queo, cả cổ họng nó cũng khô khốc theo.

“Ja Ang?”

Tại Long Dài vênh lên ngay. Giọng nói quá đổi quen thuộc. ngực Long Dài thất lại làm nó không thể đáp lại một cách đàng hoàng được. lão To Giọng mò mẫm tới gần, vươn cổ ra và chăm chú quan sát Long Dài. Chẳng nhìn thấy gì cả nên lão định nâng Long Dài lên, nhưng sức nặng của nó khiến lão đành bỏ cuộc.

“Rốt cuộc mày đã làm cái trò gì thế, hử?”

Lão To Giọng đỡ Long Dài xuống và nổi giận. Nhưng bàn tay lão lại hết sức cẩn trọng. Khi bàn tay ấm áp của lão To Giọng vuốt ve bụng nó, Long Dài cảm

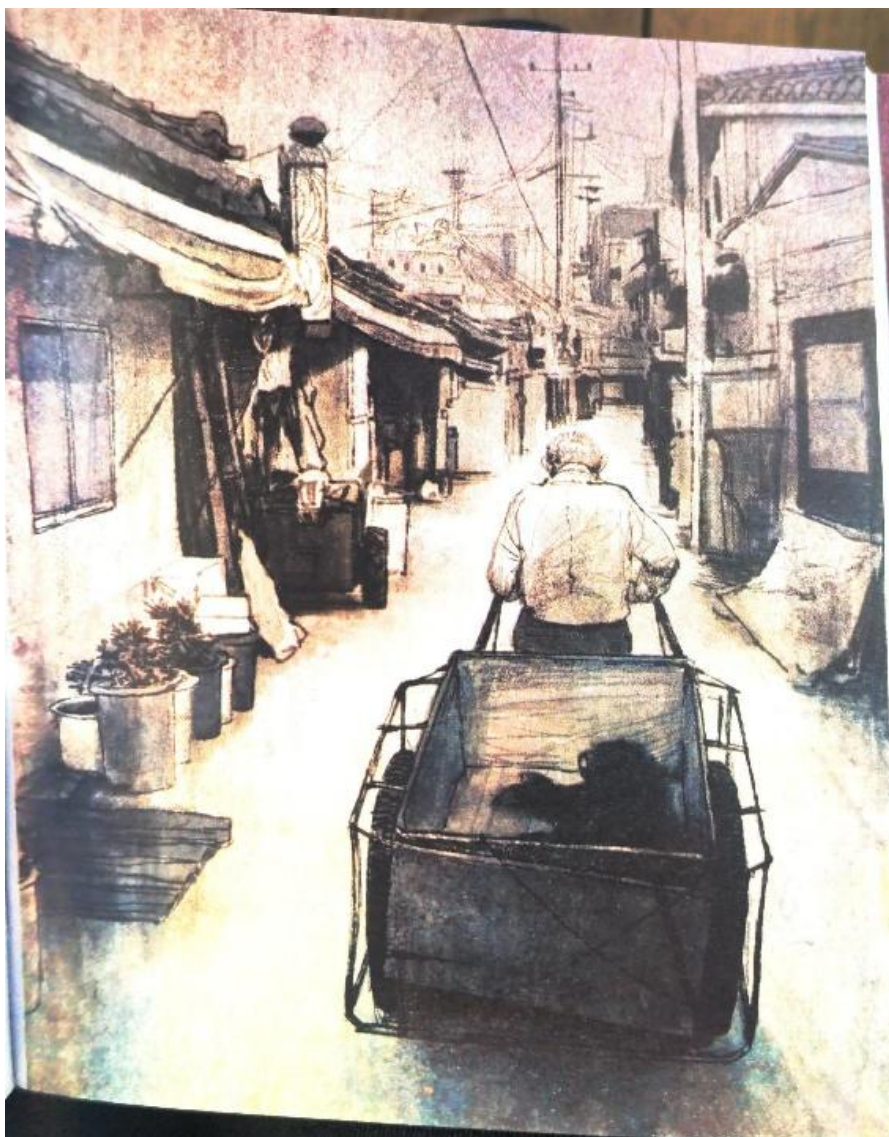
thấy yên lòng tức thì.

“Đợi một tí. Tao quay lại ngay.”

Nghe tiếng bước chân vội vã của lão To Giọng, Long Dài yên tâm hạ đầu nằm xuống. Cơn buồn ngủ lại ập đến. Vừa chìm vào cơn mộng mị thì cơ thể bất ngờ được nhấc lên làm nó tỉnh giấc. Lão To Giọng lấy hết sức nâng Long Dài lên rồi đặt nó vào trong chiếc xe kéo tay.

“Lần đầu tao mới thấy có đứa lì lợm như mày đấy. Hết như lũ con chỉ biết làm cha mẹ buồn phiền! Chẳng thể dạy bảo được. Mày không chịu nhét lời tao vào đầu thì ai mà yên tâm cho nổi.”

Long Dài nằm nghe lão To Giọng than phiền. Vừa lắc lư theo nhịp rung của chiếc xe kéo tay, Long Dài vừa chìm vào giấc ngủ sâu.

GORI QUẬY PHÁ

“Giời ạ, bố Chan Woo! Ông nhốt con Gori lại giùm tôi đi. Ông xem lông nó dính đầy vào đồng đậu nành rồi đây này.”

Bà lão vung vẩy cái muôi múc cơm đuổi theo Gori. Thế nhưng Gori nghịch ngợm chạy hết bên này đến bên kia, thoát cái đã xuất hiện cạnh bà lão ăn vụng đậu luộc rồi.

“Con này, chỗ mồm vào đâu thế hả!”

Bà lão đánh mạnh vào thân Gori. Nhưng Gori lạnh lẽo né được, nên bà lão chỉ đánh hụt.

Lông Dài cưng Gori lắm nhưng nó cũng ganh tị với Gori nữa. Dù rất muốn ăn món đậu nành luộc thơm ngon nhưng nó lại không thể làm như Gori được. Không phải vì sợ bà lão đánh. Mà là vì lão To Giọng. Lông Dài cũng chẳng còn ở tuổi nhõng nhẽo nữa, nhưng không hiểu sao nó cứ thấy ngượng nghịu với lão To Giọng nên việc gì cũng phải thận trọng. Lông Dài hiểu rất rõ rằng, lỡ như lại bị ăn đòn thì nó tuyệt đối không thể tha thứ cho lão To Giọng nữa. Nên nếu muốn trải qua mỗi ngày như bây giờ, tốt nhất đừng phạm phải bất kỳ lỗi nhỏ nhặt nào.

“Ông nhốt hay xích nó lại đi chứ.”

“Nhốt nó lại hở? Nó tru tréo đau cả tai thì bà tính chịu thế nào? Bà lo làm bánh đậu nành cho xong có phải hơn không!”

Lão To Giọng vừa cột cải thảo ngoài vườn vừa cười khà khà. Lão nói hoàn toàn đúng. Vì Gori lớn nhanh như thổi là tên nhóc quậy phá không ai cản nổi. Háu ăn, tài chạy, và giỏi gây chuyện khỏi nói chính là Gori. Dĩ nhiên Gori cũng rất đẹp trai nữa. Đến mức cả lão To Giọng cũng cực kỳ cưng chiều nó. Lông Dài nghĩ Gori đã kế thừa những điểm tốt đó từ dòng máu chó săn của cha.

Lão To Giọng đã bán hết bảy đứa con của Lông Dài chỉ giữ lại một mình Gori. Lão không biết việc đó làm Lông Dài vui biết bao nhiêu. Niềm vui to lớn nhất trong tất cả các niềm vui chính là được nhìn thấy đứa con khỏe mạnh và đáng yêu hơn hết thầy lớn lên bên cạnh mình.

“Gori à, nghịch vừa thôi con.”

Lông Dài nằm cạnh chuồng chó nhẹ nhàng nói. Nhưng Gori làm gì, Lông Dài cũng dõi theo với tâm trạng hân hoan cả.

“Gấu gấu gấu!”

Đột nhiên Gori chạy vọt vào vườn. Mọi người đều giật mình nhìn theo vì không hiểu có chuyện gì mà ầm ĩ đến vậy. Ngay khi Gori vừa đến dưới giàn bí, con mèo già thình lình nhảy vọt lên bờ tường. Trông bộ dạng trèo cuống trèo cuống của nó đến là nguy hiểm. Chắc chắn nó đã ngủ gật trên bờ tường rồi bị rơi xuống.

“Meo méo. Dạy lại nó cách cư xử giùm tao đi!”

Con mèo già càu nhàu than phàn. Lông Dài ngoác miệng cười. Lão To Giọng và bà lão cũng được một trận cười giòn giã.

“Nuôi nó thành như thế để làm quái gì. Ê, Lông Dài. Ít ra cũng phải dạy cho nó biết tao là ai chứ!”

“Gâu! Mụ không làm gì được thì cố chịu thôi.”

Lông Dài cười trừ trước cơn gắt gỏng của con mèo già.

“Méo méo. Vì đồ lêu lổng đó mà ngủ trưa cũng không yên nữa...”

Con mèo già rên rỉ rồi biến mất tăm.

“Năm nay chắc phải hái kha khá h ồng đây. Chưa gì cây h ồng này đã được bảy năm r ồi. Cái cây đã trụ vững như vậy thì mình phải chăm sóc nó lâu thật lâu mới được.”

“Năm nay mình cho Yeong Seon nhiều một chút. Năm ngoái nó cũng cần nhân đó. Con bé nói cây h ồng là do nó tr ồng mà năm nào người khác cũng ham hồ lấy nhiều hơn nó...”

Bà lão vừa đập miếng bánh đậu bôm bốp vừa nói. Lão To Giọng im lặng chăm chút mấy cây cải thảo đã tía tốt. Gori hiếu kỳ đến cạnh lão hình mũi lên khịt khịt đánh hơi luống cải thảo, r ồi giật mình sợ hãi nhảy lùi ra sau khi thấy một con giun ngộ nguậy trên bẹ cải.

“Chủ cây bu ồm thì không hay đâu. Yeong Seon tr ồng để kỷ niệm nó sinh đưa con đầu lòng mà, chủ cây vui thì cái cây mới xanh tốt được.”

“Cây mà cũng có chủ này chủ kia nữa hử. Cứ chia ra ăn là được thôi. Còn nữa, tôi đã lựa mấy trái ngon lành cho nó còn gì? Nó là con gái nên tôi dành riêng những trái chín đỏ, không tr ầy trụa chỗ nào đấy thôi.”

“Ồ hô, ông đã làm thế à?”

“Bà làm cho xong r ồi đi muối kim chi đi. Tôi đã nói không sao mà bà cứ ép đặt hẹn cho bằng được thì ít nhất cũng phải tự biết canh giờ chứ...”

“Ông định ghé qua cửa hàng Chan Woo trước à?”

“Tất nhiên r ồi. Ra tới phố chẳng lẽ không ghé? Chắc chắn bên nó hết sạch kim chi r ồi! Lần trước Dong Yi cũng để quên ở đây con rô bốt đồ chơi còn gì. Không có cái đó sao thằng bé chịu nổi.”

“Cái đó thì quan trọng gì...”

Mặt bà lão tối s ầm, giọng bà nhỏ d ần r ồi im bật. Lão To Giọng và bà lão lặng thinh làm việc một h ồi lâu. Lão To Giọng vừa hút thuốc vừa tía tốt mấy cây hành lá, bà lão thì tất bật hết muối cải thảo lại cho đậu luộc vào cối giã r ồi nặn thành hình vuông vức. Sau đó bà trải đều rơm rạ lên cái phản cao có bóng râm và phơi mấy miếng bánh đậu đã nặn thơm tất lên đó để Gori không ăn vụng được.

Đến chiều thì bà lão xong việc. Lão To Giọng đã mặc xong xuôi bộ đồ vía từ sớm, đi ra giục già nhiều đến nỗi bà lão chẳng đuổi được lưng lấy một l ần mà cứ vội vội vàng vàng suốt.

“Làm gì mà l ề m ề mãi thế. Là tôi đòi đặt hẹn khám bệnh à. Tôi đã nói là không muốn đi r ồi, bà cứ nhất định hẹn lịch khám, giờ lại l ề m ề thế thì phải làm

sao hả!”

“A, xong cả rồi đây. Ông ngưng cần nhằn giùm tôi cái đi.”

“Cần nhằn? Bà có mắt thì nhìn đi. Mặt trời lặn luôn rồi kìa!”

Dù bận chất mấy thùng kim chi lên xe đạp, lão To Giọng vẫn cộc cần gắt gỏng. Đến tận lúc ra khỏi cổng lão cũng không thôi. Nhưng bộ dạng lão với vạt áo vest bay phất phơ khi chạy trông hết như một đứa trẻ con.

Xong xuôi bà lão mới lo lắng ngó xuống ghế. Cái ghế mềm có lưng dựa cao đến tận cổ của lão To Giọng đặt bên dưới sân nhà ngó thư giãn phơi nắng là tuyệt nhất.

“Cầu trời ông lão không việc gì...”

Bà lão lẩm bẩm. Gori đặt hai chân trước lên đầu gối bà lão. Nó đang nhõng nhẽo đòi ôm. Nhưng Gori đã quá lớn để ôm mất rồi.

Lông Dài chăm chú nhìn gương mặt sa sầm của bà lão. Không hiểu sao nó lại có cảm giác chảnh lạnh khi thấy lá cây hồng nhung đưa theo gió, thỉnh thoảng bóng râm phủ lên gương mặt bà lão. Hệt như nỗi buồn cứ thế chùng chất thêm.

“Gấu gấu! Bà ơi, con đói bụng.”

Lông Dài cố ý sửa to. Bà lão đang thần thờ giạt mình nhìn Lông Dài. Rồi bà nhìn một vòng đồng bát đĩa bày la liệt đầy sân.

“Ôi, cái số của tôi. Vẫn chưa xong việc nhà. Lại còn phải cho chó ăn. Thật là, giờ còn cả điện thoại nữa. Bọn mày chờ đó đi.”

Bà lão đăm đăm lưng rồi bước vào trong nhà. Như chỉ đợi có thế, Gori mau mắn ngó xuống ngoạm lấy chiếc dép của bà lão nhá lấy nhả. Thế nào khi quay ra, bà lão cũng sẽ đánh vào mông Gori.

Lông Dài đứng đĩnh đến gần nhắc nhở Gori.

“Đừng có làm nó hỏng nặng quá.”

Gori lắc đầu với bộ mặt nhăn nhó.

“Không ngon bằng đậu. Con muốn ăn đậu nữa cơ.”

“Bà sẽ cho ăn cơm tối ngay thôi.”

Lông Dài nằm dưới ghế, Gori cũng đi tới, tựa đầu và nằm xuống theo Lông Dài. Bà lão vẫn đang nghe điện thoại trong nhà.

“Vì ông ấy cứ bị tiêu chảy mãi nên tôi lo thôi, chứ không có chỗ nào khó chịu trong người cả...”

Hình như ông ấy ăn cũng không ngon miệng nữa. Ừ, em ch ờng đến thì tốt quá rồi.

Đã lâu chúng ta không gặp mà. Ừ...”

Gori nhấp nháy mắt nhìn Long Dài.

“Mẹ ơi, em ch ờng là gì vậy mẹ?”

“Em ch ờng? Cái đó là gì thì, ừm...”

Long Dài nghiêng đầu, chớp chớp mắt bối rối. Đây là lần đầu tiên trong đời Long Dài nghe thấy từ đó nên nó không biết giải thích cho Gori thế nào.

“À, là vậy đó. Là thứ hay lắm. Đúng rồi, là thứ hay lắm đó.”

Nhưng rồi nó nghe tiếng con mèo già cười rúc rích trên bờ tường. Không biết mèo leo lên đấy từ lúc nào mà giờ đã nằm gối đầu lên chân trước.

“Mày nói em ch ờng hay ấy à? Khừ khừ khừ. Ja Ang, thà mày cứ nói là không biết cho xong. Là thứ rất hay cơ đấy? Khịch khịch khịch.”

“Gâu gâu. Nghe lén là xấu lắm!”

Gori nhanh chóng đáp lại lời mỉa mai của con mèo già. Long Dài hài lòng khi thấy Gori rất giống nó. Tuy thật sự Gori tuyệt hơn nó rất nhiều nhờ bộ lông ngắn mượt mà trơn tru, nhưng Long Dài tin rằng ít nhất sự tinh tươm và tính hiếu kỳ của Gori cũng từ nó mà ra.

“Xí! Coi kiểu cách nói chuyện lịch sự chưa kìa. Tai thính cũng là cái tội hả? Mấy đứa thời nay thật ấu trĩ. Này cái đồ hư đốn kia, coi chừng khi nào bị tao đét vào mông đấy nhé.”

“Gâu gâu! Cứ thử đến đây xem. Tôi sẽ cắn bà trước cho biết mặt đấy!”

“Chặc chặc. Bó tay với mấy đứa chỉ biết nhìn mặt đất mà sống luôn.”

Có lẽ cơn buồn ngủ quay lại nên con mèo già ngoác miệng ngáp một cái rõ to. Long Dài không thể tin dù đã già khú đế nhưng răng của mèo vẫn còn sắc nhọn đến vậy. Tuy đôi khi mèo ngủ gật rồi rơi xuống từ bờ tường, để Gori trông thấy phẩn khích xông đến, nhưng chưa biết chừng mèo sẽ lợi dụng sơ hở nào đó để dùng hàm răng sắc nhọn ấy cũng nên. Đây chính là phong cách của con mèo già.

“Đứa nào đi tới trại gà cùng bà nào?”

Bà lão hỏi sau khi rửa bát xong. Gori không thềm đáp, mà vẩy tí đuôi như gật đầu và chạy thẳng một mạch tới chỗ bà lão. Long Dài đi theo tiền bà lão và Gori đến tận cổng. Cả hai bước đi sần sập men theo bờ ruộng. Tụ dưng Long Dài cảm thấy hoa mày chóng mặt, đầu như bị quay mòng mòng. Hay là tại ánh mặt trời nhỉ. Nhìn Gori nghếch mặt lên trời lúc giành đi trước, lúc tụt lại sau, Long Dài có cảm giác Gori tỏa sáng lấp lánh hệ như đang rảo bước trên không.

EM CHỒNG KỲ QUẶC

“Ôi trời, anh ạ. Anh có khỏe không?”

“Còn phải hỏi. Khỏe như vâm. Cô không bị say xe lửa chứ?”

“Đạo này xe lửa chạy tốt lắm nên em tới nơi khỏe re à.”

Lão To Giọng cùng người khách tay bắt mặt mừng hết con nít. Lần đầu tiên Long Dài thấy lão To Giọng cười toe toét và hào hứng nói chuyện đến vậy.

Long Dài và Gori nhìn chằm chằm cái hộp to đùng mà người khách vừa đặt xuống. Cái hộp được quấn chặt bằng một sợi dây và ở góc nắp hộp có một lỗ thủng. Từ lỗ thủng đó, một cái đầu gà thò ra. Một con gà mái có cái mào nổi bật giữa bộ lông nâu đỏ. Nhưng hai đờng tử của nó lại lơ dờ còn cổ thì rũ xuống như sắp chết đến nơi. Gori len lén đến gần đập bộp bộp, nó cũng chẳng có phản ứng gì.

“A, thì ra đây là em chồng!”

Gori lẩm bẩm.

“Anh bỏ nếp cùng với gà và thuốc bắc vào hầm chín là thành đồ bổ ngay. Nếu không nặng quá thì em đã đội thêm lên cho anh rỗi. Tại cổ em như muốn gãy làm đôi nên đành bỏ lại.”

Người khách tháo dây rỗi mở hộp. Đoạn lòi con gà ra. Con gà không có tí sức lực đỡ gục xuống run lên bần bật, ngón chân co quắp.

“Ôi trời, cô cực khổ nuôi tròng sao lại đem hết lên thế này. Chỗ này đến phải bao rươi gạo ấy chứ! Mà đây không phải là gà mái giống sao?”

“Gà mái giống thì sao chứ? Chỉ cần anh khỏe hơn là được...”

“Sao lại quặt quẹo thế này, nó sắp chết rỗi hử?”

Lão To Giọng vừa đựng vào, con gà liền chớp mắt yếu ớt rỗi lại mơ màng nhắm lại. Tựa hồ để lão biết rằng nó chưa chết.

“Gà ở nông thôn mới lần đầu đi xe lửa nên say xe ấy mà.”

Người khách trả lời qua quýt, lão To Giọng cũng không để ý thêm. Chỉ có Long Dài và Gori cứ loì chơi xung quanh con gà. Long Dài hết hứng thú ngay sau đó nhưng Gori vẫn lì lợm chọc chĩa làm phiền kẻ mới đến. Tuy nhiên con gà chỉ chớp chớp mắt mà thôi.

Sấm tối, Gori hét lên.

“Em Chồng sống lại rồi.”

Đúng vậy thật. Con gà tưởng chết đến nơi giờ đang dáo dác nhìn ngó hết trong ngoài nhà, còn đi qua đi lại được nữa. Người khách chỉ ở lại một lát rồi về nhưng con gà chẳng thèm nhìn người đó hay tỏ ra lạ lẫm với chỗ này.

“Tôi không bắt được đâu, ông tự lo liệu lấy đi.”

Bà lão đưa con dao cho lão To Giọng. Long Dài và Gori giật mình run sợ lùi cả lại. Lão To Giọng nhăn nhó nhận lấy con dao rồi cứ đứng ngây ra nhìn con gà.

“Hôm nay phải bắt nó hằm để mai còn ăn sáng chứ.”

Trước sự thúc giục của bà lão, lão To Giọng chỉ gật đầu. Nhưng tất cả những gì lão làm là lên phản ngẩng nhìn con gà, chẳng biết bắt đầu thế nào. Đến tận tối mịt lão vẫn ngẩng nguyên xi như vậy.

Trời tối như hũ nút, lão To Giọng mới đuổi theo định bắt con gà. Con gà quá nhanh so với lão nên nó dễ dàng thoát thân, chạy hết chỗ này đến chỗ kia. Nó nhảy vọt lên cái vại đựng tương, đập cánh phành phạch và còn bay lên nữa.

“Gâu gâu! Em Chồng tuyệt quá!”

Gori phấn khích chạy theo sau. Long Dài thì chả hứng thú gì nên chui tọt vào chuồng chó nằm đưa mắt quan sát. Trên bờ tường, con mèo già nhìn xuống cười khà khà. Phải mất một hồi lâu, lão To Giọng mới nắm chặt được khớp cánh con gà.

“Giờ ạ, hết cả hơi. Con này, để tao cho mày biết mùi.”

Lão To Giọng úp cái thau gỗ xuống nhốt con gà lại. Rồi lão vừa thở phì phò vừa đi vào kho lấy dây thừng ra. Không biết con gà vỗ cánh mạnh đến mức nào mà làm cả cái thau rung bần bật. Lão To Giọng cột dây thừng thành thông lọng và tròng qua cổ con gà.

“Giờ dùng dao sao đây. Ấy, tôi không làm vụ này được đâu.”

Lão To Giọng lăm bằm rồi kéo sợi thừng tói móc lên cành cây hèngh. Con gà vùng vẫy vật lộn trong khi bị trói. Nó đập đập cánh và quơ quào móng chân

một cách dữ dằn như câu xé khoảng không trước mặt. thấy bộ dạng nó tội nghiệp, Gori đi đến dưới gốc cây h ồng sữa gâu gâu. Lông Dài cũng nhăn mặt bước lại và ngược lên nhìn.

“Đề sáng mai làm là xong chứ gì.”

Lão To Giọng phúi tay đi vào nhà.

“Mẹ ơi, sao ông lại làm thế với Em Ch ồng?”

“Khịch khịch. Liệu sáng mai thứ ấy còn ở đó không?”

Trước khi Lông Dài kịp trả lời, con mèo già đã chen miệng vào. Mụ vừa vuốt râu vừa lè lưỡi liếm móng chân. Giọng mụ xảo quyệt hơn bao giờ hết và mùi ròn rợn tỏa ra từ mụ cũng n ồng nặc hơn.

“Gâu! Mụ đang âm mưu gì phải không?”

“Tao làm gì nào? Muốn âm mưu gì thì cũng phải đợi trời tối đã chứ.”

“Gâu gâu! Lại nói nhảm! Tôi thấy mụ rõ m ền một đấy. Đừng có hòng giờ trò.”

“Méo meo. Sợ quá à. Sao mà tao dám làm gì chứ? Chỉ cần trắng lên là cả người mày sáng trưng, giờ còn đòi trọn trừng mắt lên nữa hả? Nhìn sợ chết khiếp. Khịch khịch.”

“Người tôi sáng trưng là sao? Chỉ cần trắng lên?”

Lông Dài nghiêng đầu. Không thể biết được con mèo già đang nói nhảm hay nói thật. Nhưng Lông Dài cho rằng mấy lời mả mai chọc tức của con mèo già chẳng đáng tin chút nào.

“Thế nên tao mới thích mày. Tại mày khác những con chó khác.”

“Mụ bảo thích tôi á?”

“Ờ thì, mày là đứa đáng để tao cho qua trong đám chó.”

“Mụ vừa nói tôi sáng trưng mà?”

“Thế mới nói. Hay tại mắt tao sáng quá, cứ tối đến là tao thấy cả người mày xanh lờn lợt. Chắc là vì mắt tao vẫn còn tinh anh. Dù gì trong gia tộc họ mèo, tao cũng thuộc dòng dõi xuất chúng...”

“Mụ nói màu xanh lờn lợt ấy hả? Giờ tôi phát ngấy với mấy lời đùa giỡn kiểu đó r ồi.”

“Tin hay không thì tùy. Vốn dĩ kẻ không hiểu mình nhất chính là bản thân mình mà.”

“Mụ chẳng biết quái gì mà cứ ra vẻ thông minh! Dòng dõi xuất chúng mà lại nhìn trộm vào nhà người ta như thế rồi còn khệnh khạng đi qua đi lại nữa hả?”

Lông Dài đáp trả dữ dội.

“Chắc. Tao chỉ đi dạo thôi mà!”

Con mèo già sừng sĩa mặt mày không chịu rời khỏi bờ tường.

“Giọng mèo vốn có cái kiểu dụ dỗ ghê lắm. Để bị dụ theo thì không biết còn những móng vuốt răng nanh gì ẩn nấp nữa đâu. Nhưng với ta thì vô ích thôi...”

Lông Dài vừa nói một mình vừa tập trung quan sát bờ tường. Nó không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nên cứ chập chờn nửa tỉnh nửa mê, dù vậy nó vẫn mở mắt thao láo gần như cả đêm. Trong suốt thời gian Lông Dài đảo qua đảo lại bai con mắt sáng quắc canh chừng trên bờ tường thì chẳng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng chỉ thoáng cái đã xảy ra chuyện. Trong bóng tối.

Cả Lông Dài cũng không hiểu đó là chuyện gì. Thế nên nó chỉ biết đi tới dưới gốc cây h ồng và sủa nhặng lên. Tuy trăng sáng, và nhờ vậy biết được con mèo già và con gà đang vật lộn hết bên này đến bên kia, nhưng tất cả nhưng gì Lông Dài có thể thấy chỉ là mấy cái bóng mà thôi.

Tiếng vỗ cánh trộn lẫn trong tiếng thở rợn người như muốn xé tai. Lông Dài chỉ đánh hơi được mùi máu sền gai ốc mà không thể xen vào chuyện đang xảy ra trên không trung. Và lại chuyện đó cũng kết thúc khá chóng vánh. Nó chỉ biết chính xác ai là kẻ bị thương.

Sáng hôm sau.

“Cục cục tác tác tác!”

Lông Dài giật mình đứng phắt dậy. Rồi nó đi ngay về phía phát ra tiếng kêu. Là chỗ cây h ồng. Con gà đậu trên cành cây h ồng vỗ cánh phành phạch.

“Cục cục tác tác tác! Sáng rồi.”

Lông Dài tròn mắt nhìn con gà mái đang gáy hết như gà trống. Sợi dây thừng lão To Giọng cột vẫn còn nguyên nên nhìn con gà giống đang đeo dây chuyền vậy. À không, phải nói là nó đang uốn ngực khoe ra sợi dây thừng như một món trang sức đáng tự hào mới đúng.

“Mặt bà bị sao thế?”

Mắt Long Dài càng mở to hơn khi nghe Gori hỏi. Con mèo già vừa xuất hiện trên bờ tường với gương mặt đầy bất mãn vì những vết máu và vết thương kéo dài. Má mụ sưng húp lên và mụ chẳng thể làm gì ngoài liếc xéo con gà đang đập cánh bay xuống đây tự hào.

“Ê nhóc, mày gọi tao là Em Chồng đúng không? Được lắm, cứ vậy đi.”

Con gà gật đầu và uốn bộ ngực đang lủng lẳng sợi dây thừng lên. À không, là Em Chồng chứ.

CẢ THỨ CÒN LẠI LẤN THỨ RỜI XA

Long Dài lại trở thành kẻ bị xích lần nữa. Nó đã ra sức chống cự nhưng vẫn bị xích. Tất cả là tại Em Chồng. Vì Long Dài đã cắn Em Chồng suýt chết.

Long Dài bị xích, chỉ có mỗi Em Chồng là sướng rơn. Nó còn dám tung tin lão To Giọng sẽ đem cả gà trống từ đâu về nữa. Vì lão kết luận rằng thay vì bắt Em Chồng làm thịt thì mỗi ngày để nó đẻ trứng ăn vẫn tốt hơn.

“Gấu gấu! Em Chồng xấu xa! Đó là cơm của tôi mà!”

Gori giãy nảy lên nhưng Em Chồng chẳng thèm để ý. Nó chiếm tô cơm của Gori, khiến Gori không dám bén mảng tới gần và một mình chén sạch đồ ăn. Từ sau khi Em Chồng tới, Gori lúc nào cũng đói meo và bị biến thành đũa nhát cạy.

Gori lăm lét tiến lại gần tô cơm. Em Chồng ngẩng phắt đầu lên trừng mắt với nó ngay tức khắc. Long Dài lo lắng không yên vì Em Chồng không những ăn nhè nhai mà còn hung dữ nữa.

Gori lén lút thò mõm vào tô cơm.

“Ở đâu ra thế hả?!”

Trong chớp mắt, em Chồng đã dữ dằn mổ lên sống mũi Gori. Gori ré lên thảm thiết rồi ngã dập mông. Máu chảy ra từ vết toác trên sống mũi. Vậy nên lần đó Long Dài mới rượt theo và suýt nữa đã đớp được vào cánh Em Chồng.

Gori vừa meo mào khóc vừa chạy đến trốn biệt sau lưng Long Dài.

“Gâu gâu! Trả tô cơm đây, đồ đánh đá mất nết!”

“Đồ đánh đá mất nết ấy à?”

“Đúng vậy. Tại mày đấy, thử nhìn xem bộ dạng thằng bé thành ra thế nào!”

“Tao làm sao mà mày phải ần ỉ lên thế hả? Tao cũng chỉ muốn ăn cơm trong tô thôi mà. Tao là khách mà. Để khách ăn đồ rơi vãi trên đất mày coi được à?”

“Khách á? Cái thứ xem chầu trời, vật vã mãi mới sống lại được kia!”

“Giờ tao cũng không còn là khách đâu. Vì đẻ ra trứng nên tao là con gà quý báu đó biết chưa! Thế nên đứa nào cũng phải thết đãi tao đằng hoàng.”

“Gấu! Con gà mái xác láo! Mày phải sớm trở thành đờ bồ mới đúng.”

“Cho xin! Mày tưởng tao tâm thường đến thế à?”

Em Chồng tuyệt nhiên không nao núng sợ sệt. Hình như càng ở lâu nó càng tự cao tự đại. Lòng Dài nổi nóng chồm lên trước. Tuy nhiên, Em Chồng chẳng thềm động đập con mắt, cứ tiếp tục mổ tô côm. Nó cầu thả mổ lấy mổ để làm hạt côm văng tung tóe khắp nơi.

“Trời đất! Chỉ cần không bị xích thì...”

Nếu thế thì Lòng Dài đã đớp gọn hết tô côm rồi. Nhưng nó cũng chỉ có thể làm thế những lúc Em Chồng không để ý vì lo ăn đồ cướp được của Gori, hay mãi mơ màng phơi nắng trên sân. Sự thật là chẳng có cách nào bắt được Em Chồng cả. Không những chạy nhanh với sải chân dài, mà khi cần thiết Em Chồng còn bay lên được nữa. Nó bay lên tận bờ tường là chuyện bình thường. Vì vậy mà ngay cả con mèo già cũng phải rút lui khỏi bờ tường và chuyển sao đạo mát trên mái nhà.

“Chóng mặt quá. Nhưng tao làm gì cũng đâu hết sảy.”

Em Chồng nói trong lúc nhảy từ cây hồng qua bờ tường. Từ bờ tường nó lại nhảy phóc lên mái nhà. Sở thích của Em Chồng là đứng trên đó nhìn ngắm xóm làng, rồi nhảy thẳng xuống sân. Lúc đói thì nó xới tung đất lên tìm mồi, lúc chán thì nó mổ và trêu ngươi Gori. Còn Gori lúc nào cũng bận bịu lo chạy trốn Em Chồng.

“Chỉ cần mày lộ ra sơ hở, bất kỳ lúc nào để tao thấy mày sơ hở...”

Con mèo già lẩn bần trên mái nhà. Tuy nhiên mục không dám bén mảng lại gần phía này, lúc nào cũng căng thẳng nơm nớp lo Em Chồng sẽ xông vào mục.

Reng reng reng reng reng reng.

Tiếng chuông điện thoại đã vang lên trong nhà nãy giờ. Cứ vậy suốt từ sáng. Tiếng chuông ngừng rồi lại kêu, im lặng rồi lại inh ỏi. Nhưng lão To Giọng đã ra ngoài cửa hàng, còn bà lão đi bán cá. Chuông điện thoại kêu reng reng một hồi lâu rồi thôi.

“Ông lão sẽ đem gà trống về Ông lão, gà trống...”

Em Chồng nhảy xuống từ mái nhà, cố ý dang rộng cánh như bay và la lối “Gà trống mà đến, thì mày cũng lo sợ đi là vừa!” để chọc tức Long Dài khiến tâm trạng nó khó chịu tức thì. Nếu Em Chồng bèn mắng lại gần chuồng chó thì Long Dài đã tính cách nào đó trả đũa rồi, nhưng Em Chồng láu cá chỉ vòng vòng trốn tránh ở những chỗ Long Dài không đụng đến được.

“Ông lão về rồi!”

Em Chồng ở trên cây hàng nhìn ra bên ngoài bỗng hét lên.

Thật vậy. Trời còn sáng trưng mà lão To Giọng đã về vì mãi dầm hết chú ý vào Em Chồng nên Long Dài không nghĩ thấy mùi hăng hăng của lão To Giọng.

Lão To Giọng chậm rãi đi về mà không đem theo chiếc xe đạp. Gương mặt xanh xao và dáng đi lảo đảo của lão trông rất đáng lo.

“Gà trống thì sao? Gà trống đâu?”

Em Chồng cục ta cục tác ngó nghiêng xung quanh lão To Giọng.

“Gâu gâu. Lão bị sao thế? Nhìn lão như sắp ngất xỉu ấy.”

Long Dài nhìn theo lão To Giọng và lo lắng hỏi. Lão To Giọng từ từ đi đến bên ghế, lảo lảo ngã xuống. Rồi lão nhắm mắt lại trong khi ngã người ra sau. Lão ngã như vậy một hồi lâu.

“Sao có thể. Ông lão về một mình. Một mình...”

Em Chồng đi vòng vòng trước mặt lão To Giọng, vừa sục sạo vừa kêu ca than vãn. Thấy lão To Giọng chẳng thèm ngó ngang tới, nó bèn chạy ra luống hoa bới tung đất lên làm bụi bay mù mịt. Trong nhà, tiếng chuông điện thoại lại bắt đầu reo. Nhưng lão To Giọng vẫn ngẩn ngơ nguyên tại chỗ.

Long Dài không đoán được lão đang nghĩ hay đang ngủ nữa. Cỗ lão To Giọng lệch qua một bên, tay lão buông thõng dưới ghế. Tán cây hàng đổ bóng sầm thẫm xuống gương mặt lão To Giọng.

Bố Dong Yi bước vào. Long Dài hơi buồn vì không thấy ông đưa Dong Yi về. Bố Dong Yi liếc nhìn lão To Giọng rồi nhanh chóng vào nhà nghe điện thoại. Sau một hồi, ông trở ra với gương mặt tối sầm.

“Đã nói phải đi bệnh viện lớn khám rồi mà. Nếu biết chuyện này không biết cha còn bàng hoàng đến mức nào nữa...”

Thấy bố Dong Yi ngược mặt lên trời lẩm bẩm, Long Dài ve vẩy vênh tai lên hóng hớt. Vậy mà lão To Giọng vẫn cứ im như tượng.

Bố Dong Yi cúi người xuống yên lặng nhìn lão To Giọng đang say ngủ. Ông khẽ khàng giọng đánh thức lão To Giọng, r ấ điu lão vào nhà.

Sáng hôm sau, bố Dong Yi và lão To Giọng từ trong nhà bước ra. Mắt lão To Giọng trũng xuống thâm đen, gương mặt dường như càng thêm ph ầ xanh xao.

“Nuôi mấy con này vừa tốn tiền thức ăn, vừa không thể lo xuể. Thà cha bán quách cả hai cho r ấ?”

Lời của bố Dong Yi làm Long Dài vểnh tai lên ngay. Không hay r ấ.

“Giờ cha phải nghĩ cho sức khỏe của mình thôi.”

Lão To Giọng chỉ ng ấ xuống ghế và châm lửa vào điếu thuốc.

“Cha à, bác sĩ đã dặn không được hút thuốc r ấ mà.”

“Thói quen cả đời biết làm sao đây. Uống thuốc xong trong người cũng thoải mái r ấ. Cứ đem vụ tiêu chảy ra làm to chuyện mãi..”

Lão To Giọng nhất định hút thuốc cho bằng được. Nhưng lão phải dập ngay điếu thuốc vì cơn ho sặc sụa ập tới tức thì. Lão To Giọng thở dài thườn thượt r ấ nói bằng giọng thấp trầm khô khốc.

“Không bán cả hai con được. Thế thì nhà cửa trống hoác ra mất. Nhà người ở thì phải có tiếng trẻ con khóc, có mùi đồ ăn, vậy mà ở đây ngoài mấy người già ra có cái gì nữa hử.”

“Cha cũng thật là...”

“Đến cả chó cũng không có thì nhà cửa lạnh tanh còn gì.”

Lão To Giọng nhìn Long Dài chăm chăm.

Long Dài cũng thần thờ nhìn lão To Giọng. Theo như lão nói, thì lão nói, thì lão sẽ bán một trong hai, hoặc nó hoặc Gori. Bị bán đi nghĩa là không thể quay trở lại nơi này nữa. Long Dài không sao hiểu nổi, cho đến tận bây giờ lão đã bán sạch lũ chó con, khó khăn lắm mới để lại mỗi mình Gori vậy mà còn nói ra những lời này.

“Con mẹ, hay con con ạ?”

Câu hỏi của bố Dong Yi làm Long Dài như ngừng thở mất một lúc. Lão To Giọng không nói gì. Bố Dong Yi cũng chẳng hỏi thêm. Thế nhưng Long Dài vẫn quan sát lão To Giọng, cổ họng khô khốc thấp thỏm không yên vì không biết câu trả lời của lão thế nào.

Dù mặt mày xanh lét, lão To Giọng vẫn lần lượt làm từng công việc của buổi sáng. Lão quét sân, nhổ cỏ chỗ luống hoa, tưới nước cho vườn rau. Lão còn chuẩn bị cơm cho Long Dài và Gori nữa.

“Ja Ang, ăn nhiều vào.”

Lão To Giọng vừa đổ canh thịt vào tô cơm của Long Dài vừa vuốt đầu nó. Long Dài cảm thấy cổ họng thắt lại trong giây lát. Nó nhận ra việc lão cho Gori thức ăn vật nuôi còn cho nó canh thịt chính là câu trả lời.

Thì ra lão định bán mình...

Nỗi buồn trong lòng trào lên nghẹn cứng đến tận cổ. Nước mắt Long Dài lăn tròn khi nó lặng lẽ nhìn lão To Giọng nhưng lão lại quay mặt đi mất. Cả chuyện đó cũng làm Long Dài tủi thân. Nghĩ lại mới thấy nó với lão To Giọng chưa từng đến gần và nhìn vào mắt nhau lần nào. Long Dài cảm thấy nhức nhối đau đớn nhiều hơn là phẫn nộ. Rồi khỏi đây rồi sẽ đi đâu, sẽ trở thành thế nào, không tài nào tưởng tượng nổi. Nhưng nếu phải chọn kẻ ra đi thì Long Dài nghĩ để Gori còn trẻ đại ở lại vẫn hơn.

Có lẽ vì không giành đồ ăn vật nuôi với Gori được nên Em Chồng mon men lại gần Long Dài. Cơm với canh thịt ngon đến chảy nước miếng. Thêm nữa, Long Dài không buồn đụng mõm vào thì đời nào Em Chồng chịu để nước miếng chảy suông và bỏ qua dễ dàng như vậy.

“Không biến đi chỗ khác được hử!”

Lão To Giọng thẳng tay đẩy Em Chồng bay qua một bên. Em Chồng ngã chổng kình và cục ta cục tác rằng nó chết mất thôi. Trên bờ tường còn mèo già hả lòng hả dạ cười rúc rích. Tuy nhiên Long Dài chỉ cúi gầm mặt, đi thẳng vào chuồng chó và nằm thụp xuống. Gori cũng vào theo, nằm dựa vào Long Dài. Vì không đủ chỗ dành cho cả hai nên có hơi chật chội nhưng Long Dài thấy hạnh phúc vì hơi ấm truyền sang từ Gori, cơn đau trong lồng ngực nó như được xoa dịu và bằng cách nào đó, Long Dài nghĩ nó có thể chịu đựng được chuyện này.

“Mẹ ơi, hình như sắp có chuyện không hay rồi.”

Gori thì thảo nói như thế cảm nhận được nỗi lo. Long Dài dùng lưỡi liếm láp mặt Gori. Nhưng chiếc lưỡi khô rang của nó chỉ đem lại cảm giác thô ráp sần sùi.

“Đúng vậy, chắc là...”

“Là chuyện gì vậy mẹ?”

“...”

Lông Dài thở dài. Nó tưởng rằng mình đã nếm trải đủ việc t ồ t ể r ồi, rằng v ề sau sẽ không còn chuyện gì có thể buồn hơn nữa.

Hình như mùa đông vẫn còn nhiều điều giấu giếm lắm. Không biết mùa đông định gây ra chuyện gì nữa đây...

Lông Dài lặng lẽ thở hắt ra một hơi. Nó phải hết sức thận trọng để không làm Gori bé bỏng bất an thêm.

“Con lớn ấy à? À, con chó lông xù tạp chủng.”

Lông Dài vểnh tai r ồi ngóc hẳn đầu lên. Tất cả dây thần kinh trên người nó căng cứng như dây đàn. Nó nghe thấy tiếng của tên buôn chó. Trước mắt nó quay cu ồng, nỗi sợ hãi trở dậy tức khắc.

“Gấu! Lão bán tôi cho cái tên đó à?”

Lông Dài nhào ra sữa một tròng như sấm sét. Em Ch ồng đang ng ỡ chêm chệ chiếm tô cơm mỡ lấy mỡ để không để ý xung quanh, giật nảy mình chạy biến. Tên buôn chó dựng chiếc xe đạp chở theo l ồng sắt trên yên sau và liếc xéo Lông Dài.

“Gấu! Đừng có bán tôi cho cái tên đó!”

Lông Dài cảm thấy l ồng ngực bị cào xé đau rát. Không biết những cái gai nhọn trốn ở đâu trong cơ thể, mà mỗi lần sữa, l ồng ngực và cổ họng nó lại bị châm chích, r ồi như có thứ gì đó chực chờ đòi thoát ra ngoài.

“Ấy! Nó cứ ch ồm ch ồm lên thế thì bắt sao được. Dù gì cũng chẳng phải loại thường nhẽ. Nếu là thú ăn chủng chắc cũng được lắm đấy. Ha ha ha.”

Tên buôn chó nói tía lia nhưng lão To Giọng lẫn bố Dong Yi đều im lặng. Lão To Giọng chỉ nhìn không chớp mắt bộ dạng tức giận nhẩy ch ồm lên của Lông Dài.

“Hừm hừm. Muốn mua con chó của ông lão nữa chắc năm sau tôi mới đến quá. Để con con lớn như con mẹ thì còn phải đợi lâu lắm.”

Tên buôn chó nhún vai chỉ vào Gori. Lông Dài khiếp vía. Vì quá tức giận mà nó quên nghĩ đến Gori. Nếu không là nó thì chính Gori sẽ phải đi theo tên buôn chó, chuyện này càng khiến Lông Dài không sao chịu đựng nổi.

“Ặng Ặng, sao lão cứ làm những chuyện này với tôi thế hả?”

Lông Dài sữa, sữa mãi. Sữa r ồi lại hú.

“Lạ quá nhỉ. Cứ thấy anh Kim là Long Dài lại không kiểm soát được.”

“Làm, làm gì có chuyện ấy. Mấy con chó vốn dĩ đều vậy mà.”

“Cũng đúng, anh Kim là thần chết với lũ chó mà.”

“...”

Câu nói của lão To Giọng làm tên buôn chó nín thinh. Không rõ có phải do bức bối quá không mà hai má hắn giật giật. Lão To Giọng xoay cái lưng còng đi đến ng ưỡ xuống ghế. Lão ng ưỡ trên ghế nhìn Long Dài một hồi lâu. Long Dài tiếp tục sửa còn tên buôn chó nửa ng ưỡ nửa đứng với vẻ mặt không hài lòng và liên tục tặc lưỡi.

Lát sau, tên buôn chó xỏ toét một câu đầy ngán ngẩm.

“Ông lão này, nếu ông không bán chó thì tôi...”

“Hừm...”

“Tôi còn phải đi chỗ khác nữa.”

“Anh đem con kia đi đi.”

Lão To Giọng hất cằm về phía Gori. Mọi thứ trước mắt Long Dài tối s ầm lại. Nó không hiểu tại sao đột nhiên lão To Giọng thay đổi ý định nhưng chuyện này tuyệt đối không được. Long Dài thật sự không muốn để Gori bé nhỏ đi theo tên buôn chó.

“Ú ú u u u. Đừng làm vậy...”

Long Dài nhìn lão To Giọng van nài. Mong lão hiểu cho nỗi buồn nó phải khó nhọc chịu đựng trước những thứ còn lại lần đã rời xa. Nhưng lão To Giọng chẳng hề nhìn Long Dài. Lão chỉ chăm lura vào điều thuốc r ưỡi ho khan một tràng muốn gãy lưng.

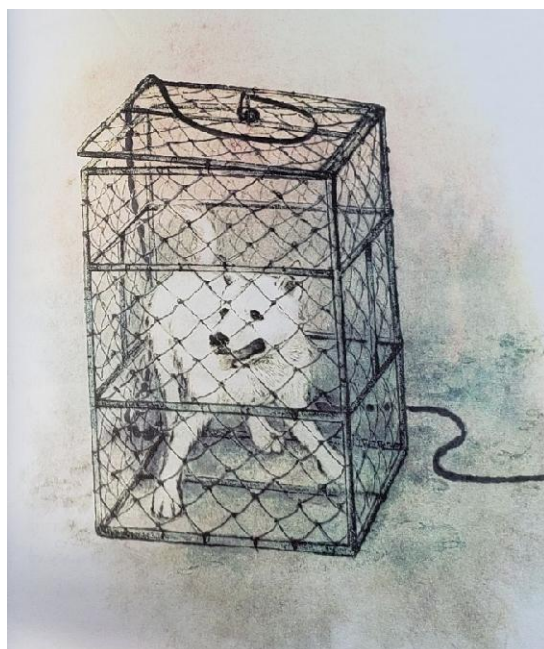
Mặc cho Long Dài nhảy ch ồm lên vì phần nộ, tựa hồ giật đứt dây xích đến nơi, tên buôn chó vẫn bắt Gori bỏ vào lồng sắt. Gori khiếp đảm gào khóc. Thế r ồi cảnh tượng cách đây đã lâu, khi mẹ và anh em bị gom lại rúm ró, lồi x ềnh xệch vào lồng lại hiện lên rõ m ồn một trong tâm trí Long Dài. Gori ép sát mặt vào lưới sắt nhìn Long Dài bằng cặp mắt đen nhánh. Nỗi khiếp đảm khiến ánh mắt Gori cũng thần thờ theo.

“Tôi sẽ để giá cao. Khách quen mà.”

Tên buôn chó nói cộc lốc và bước ra khỏi cổng. Long Dài bắt đầu cắn xé sợi dây buộc cổ. Mỗi lần sợi xích sắt đập vào răng rắc rắc, đầu Long Dài lại

choáng váng hết như bị nện vào gáy. Tiếng khóc lóc gào thét của Gori vang vọng qua bờ tường mà Long Dài chỉ biết vờn cổ tru khóc gọi con.

Không thể tin nổi nhưng thế giới xung quanh nhanh chóng chìm vào tĩnh mịch.

NỖI BUỒN TÌM ĐẾN

Xích cổ của Long Dài lại được tháo ra. Vì nó không chịu ăn gì hết như hồi trước. Đỡ lại Em Chồng bị nhốt vào lồng sắt chuồng chó. Em Chồng có làm loạn lên trong đó lão To Giọng cũng không để lọt tai. Lão nghĩ thả Long Dài ra rồi nó nhất định sẽ không để cho Em Chồng yên.

Lão To Giọng lại bắt đầu ra cửa hàng. Nhưng có lẽ do cơ thể không còn được như trước nữa nên những ngày về sớm của lão nhiều lên và mặt lão lúc nào cũng buồn thiu. Long Dài không thèm đến gần lão To Giọng nữa. Lão To Giọng có đem cơm đến, Long Dài cũng chẳng buồn nhìn lão mà chỉ ăn một chút rồi thôi. Cả ngày trời nó lang thang lung sục chỗ này chỗ kia cho đến khi kiệt sức mới quay về nhà.

Hôm nay cũng vậy, Long Dài đã rời bước vào hẻm. Nó đi tuốt ra tận sau trường tiểu học và lại quay về với hai bàn tay trắng.

“Gori đã đi đâu rồi? Rốt cuộc cả nhà bị mang đi giờ đang ở đâu...”

Long Dài dừng lại gần trung tâm người cao tuổi của làng. Nó thấy lão To Giọng dựng xe đạp sang một bên và đang ngồi thụp xuống bên lề đường. Nếu là hồi trước Long Dài đã bước đến cạnh lão nhưng giờ nó chỉ đứng từ xa nhìn.

“Rốt cuộc lão đang nhìn gì ấy nhỉ?”

Lông Dài thử đi đến rìa đường. Dưới ruộng có một cái cầu thang xoắn hình trụ dài bằng sắt, bị bỏ chổng chơ.

“Lông Dài, mày lại đi đâu về thế hở?”

Dù bị lão To Giọng cốc cần mắng vô cớ nhưng Lông Dài chẳng hề nhúc nhích dù chỉ một bên lông mày.

“Suốt ngày cứ lông bông hết chỗ này đến chỗ kia thế hở. Chắc ngoài tao ra chẳng ai bỏ qua cho con chó như mày đâu.”

Lão To Giọng thở dài một hơi như chào thua và đưa tay vẫy Lông Dài.

“Về nhà thôi.”

Lão To Giọng dắt theo chiếc xe đạp bước phía trước còn Lông Dài lặng lẽ theo sau. Nó giữ khoảng cách với lão và đi thật từ từ. Rồi đột nhiên lão To Giọng quay lại nhìn và dừng bước.

Sau khi Gori bị bán đi, Lông Dài ghét phải nhìn thẳng vào lão To Giọng, nó cũng không để yên cho lão vuốt lưng nữa. Lông Dài ghét cả chính bản thân mình vì có đi xa cách mấy cuối cùng vẫn phải quay về nhà.

Nghe tiếng mở cổng, con mèo già đang nghênh ngang đi lại trước lồng sắt giật mình chạy vù mất. Ngay sau đó, tiếng phàn nàn đầy bất bình của Em Chồng vang lên the thé xé tai.

“Tôi đã bảo là thả tôi ra mà! Để tôi cho con mèo đó một trận ra trò! Mấy người có biết nó nói gì với tôi không? Nó nói sẽ cho tôi nếm mùi răng nanh của nó đấy!”

Lão To Giọng không buồn liếc nhìn Em Chồng. Lông Dài cũng chỉ lặng lẽ đi vào chuồng chó và cuộn mình nằm im trong đó.

“Chính tao mới cho mày biết mùi cái mỏ của ta nghe chưa!”

Em Chồng thoăn thoắt đi qua đi lại trong lưới sắt lăm nhăm mấy lời vô nghĩa. Lông Dài dùng chân trước bịt lỗ tai lại. Tuy nhiên nó vẫn len lén nhìn theo, vì thấy lão To Giọng kéo chiếc xe kéo tay ra ngoài. Bình thường mỗi khi ra ngoài lão To Giọng chỉ dùng xe đạp. Nếu không phải đi hái rau để bán như hôm qua thì lão hay dùng xe kéo ở nhà thôi. Nhưng giờ lão lại kéo theo chiếc xe trống không ra ngoài.

“Lão định làm gì ấy nhỉ?”

Lông Dài vẫn nằm tại chỗ lằm bằm. Đáng ra nó chẳng cần để ý xem lão làm gì hay không làm gì, nhưng Lông Dài cứ vô thức để ý tới lão, chuyện này làm nó chẳng vui về gì. Lông Dài nhắm chặt mắt lại và cuộn mình tròn hơn nữa. Nó nằm như vậy một hồi lâu, rồi vẫn không nhin được, đành đứng dậy bước ra khỏi cổng chính. Lão To Giọng đang đi về hướng trung tâm người cao tuổi. Vì mắt mờ nên Lông Dài nhìn không rõ lắm. Tuy vậy nó vẫn biết lão To Giọng đang dùng hết sức bình sinh chất cái cầu thang sắt dài ngoằng lên xe kéo.

“Lung lay quá nhỉ.”

Lão cố chắt cho được cái cầu thang sắt lên xe làm phía khoang đựng hàng chúc xuống và tay cần nhõng hẫng lên, rồi bánh xe cứ thế lăn đi. Cầu thang sắt rơi xuống đất còn lão To Giọng thì suýt ngã chổng kình. Việc này tiếp tục lặp lại lần nữa.

Lông Dài bước thêm mấy bước và mở to mắt ra để nhìn rõ hơn. Nhưng vẫn bức bối nên nó tiến lên chút nữa. Để ý mới thấy Lông Dài đã đi đến giữa đường dẫn từ nhà tới trung tâm người cao tuổi.

Lão To Giọng lấy cái gì đó chống vào bánh xe, cố nhắc một đầu cầu thang sắt lên lần nữa. Cuối cùng có người qua đường cùng giúp nâng lên, nên lão đã cột được cố định cái cầu thang sắt vào xe kéo. Rồi lão bắt đầu còng lưng ra kéo. Cái cầu thang sắt dài gấp mấy lần lão To Giọng, không thể chất hết lên xe nên bị kéo lê dưới đất và hơi lung lay tí chút.

“Tối tăm hết cả mặt mũi. Trông lão kéo khổ sở chưa kìa. Vậy mà lúc nào cũng lớn tiếng với mình.”

Lông Dài đứng thẩn ra quan sát. Nó nghe tiếng cầu thang sắt kéo lê và vẽ thành vệt dài dưới đất hồi lâu đến phát chán. Lão To Giọng từ từ tiến gần, Lông Dài vẫn ở nguyên đó đợi. Rồi cả hai đứng đối diện nhau. Mặt và cổ lão To Giọng bóng nhẫy mồ hôi. Môi lão khô khốc sần sùi, còn tóc phủ đầy bụi.

“Tránh ra coi.”

Lão To Giọng nói. Như ra lệnh. Nhưng Lông Dài vẫn tỉnh queo ngược lên nhìn lão.

“Tránh ra. Nhanh lên.”

Lão To Giọng lại ra lệnh. Dù vậy Long Dài vẫn đứng yên. Nếu nói được như lão To Giọng thế nào nó cũng đáp trả “Đừng có ra lệnh cho tôi!” Nhưng vì không thể làm thế nên nó chỉ biết đứng lì tại chỗ trên bốn chân và nhìn chằm chằm vào lão To Giọng. Dù từ đầu Long Dài không có ý làm vậy nhưng tự dưng nó thấy ghét lão đến kỳ lạ nên cứ trơ ra đó.

“Mày không tránh ra được hử!”

Tiếng quát vang rền như sấm dậy vọt ra khỏi miệng lão To Giọng. Trong khoảnh khắc, Long Dài cảm thấy lông mình dựng đứng hết lên. Nó tự động vào thế tấn công, nhủ thầm nếu lão còn đụng đến nó nữa không chừng nó sẽ cắn lão, nhưng lão To Giọng có vẻ chẳng hề sợ hãi.

“Thứ hỗn láo!”

Lão To Giọng lôi chiếc xe kéo lao bừa về phía nó. Thế nhưng Long Dài vẫn đứng lì đó không chịu tránh đường. Bước chân lão To Giọng nặng nề và thậm chí đây đe dọa, vì toàn bộ sức nặng của cái thang sắt và tốc độ rùa bò của bánh xe kéo đều dồn hết lên lão. Lão bước băng băng không chần chừ, hất văng Long Dài khiến nó té lộn cổ xuống ruộng. Nếu nhanh chân hơn một chút thì Long Dài đã có thể nhảy phóc qua cái ruộng và đáp xuống an toàn bên thửa ruộng rẫy. Nhưng không hiểu sao ngã xuống ruộng như vậy lại làm Long Dài thấy hết sức sáng khoái.

Nước bắn nhỏ tung tóe khi Long Dài bước vào nhà. Thấy Long Dài bị vậy, lão To Giọng thậm chí không thèm nhìn nó lấy một cái. Lão dỡ cái thang sắt để trong sân rẫy ra ghế thả người ngả rũ xuống hết một đồng quăn áo ướt. Nếu không có người đàn bà nào đó đến tìm thì có lẽ lão To Giọng đã ngủ nguyên như vậy đến tận khi trời tối.

“Con chó đó, về đây đúng không?”

Long Dài còn chưa kịp sửa, người đàn bà đã bước vào oang oang truy hỏi. Bộ dạng chẳng buồn để ý đến thứ như Long Dài. Lão To Giọng vẫn ngả tựa lưng vào ghế, chỉ mở mỗi mắt ra nhìn người đàn bà.

“À, tôi đang nói con chó chết tiệt đó đấy. Nó không về đây à?”

Giọng điệu của bà ta chói tai hết những lúc Em Chồng làm ồn ào náo loạn. Long Dài cảnh giác tiến đến gần vì không ưa kiểu dùng tay chỉ trỏ như gây sự của bà ta. Đuôi mắt lão To Giọng nheo lại một cách đáng sợ.

“Gì hở?”

“Con chó chết tiệt đó trốn mất rẫy! Nó còn cắn chồng tôi nữa!”

Lão To Giọng chậm rãi ngả thẳng dậy. Nhưng lão không đứng lên. Long Dài nghiêng đầu hết nhìn lão To Giọng lại đến người đàn bà.

“Trốn đi à. Làm như mới đụng tới lũ chó một hai lần không bằng...”

Lão To Giọng lần bần một mình như rên rỉ. Rẫy người đàn bà bắt đầu đi vòng vòng sục sạo từ chuồng chó cho đến bên trong lũng sắt, cả lối đi dẫn ra bếp cũng không bỏ qua. Vừa đi bà ta vừa nói mấy lời chẳng ai hiểu nổi như thể tức chết đến nơi.

“Đồ chó đó đang trốn ở đâu chứ? Cứ để tao bắt được xem. Tao không để yên cho đâu.”

Lông Dài không rõ là Gori đã bỏ trốn, hay bà ta đang tìm một con chó khác. Nó không thể đứng yên nhìn người đàn bà tùy tiện vào nhà làm náo loạn lên được.

“Gấu gấu! Bà đừng có làm loạn lên nữa, ra khỏi đây ngay!”

“Ja Ang, ở yên đó.”

Lão To Giọng vẫy tay làm Lông Dài ngậm miệng ngay.

“Vậy là, con chó của tôi đã đi đâu rồi hở?”

“Chuyện đó sao lại hỏi tôi? Chắc chắn nó đã về đây chứ gì.”

“Làm gì có chuyện đó! Sau khi nó bị đưa đi, tôi đã thấy nó lần nào nữa đâu. Một hay hai ba con chạy trốn đi nữa, cũng chẳng phải trách nhiệm của tôi.”

“Đã bảo là nó cần chúng tôi rồi mà. Ít ra tôi cũng phải lấy được túm lông chó về chứ.”

“Thế thì phải đi bệnh viện chứ lông chó có ích gì.”

Lão To Giọng từ tốn đứng dậy mở toang cửa lờng sắt. Em Chờng bị nhốt trong đó chạy vù ra ngoài và nhảy ngay lên vai đưng tương. Lão To Giọng mở cả cửa kho lẫn cửa dẫn xuống bếp, thậm chí lão còn mở bung cả cửa ra vào trong nhà.

“Chị tìm thử đi. Ngần này tuổi đầu, đã bán chó biết bao nhiêu lần rồi, ngày hôm nay tôi mới gặp chuyện ngu xuẩn này đấy!”

Người đàn bà có vẻ cũng không để lọt tai mấy lời bất mãn của lão To Giọng, bà ta vẫn liếc ngang liếc dọc vào tận trong nhà. Ngay lúc đó, tên buôn chó xờng xộc xông vào cổng. Vừa thấy cánh tay băng bó trắng bóc của hấn Lông Dài liền trợn trừng mắt lên.

“Gừ gấu!”

Lông Dài xông vào tên buôn chó. Tên buôn chó hải hùng lùi về sau, người đàn bà ré lên vung vẩy tay loạn xạ. Nếu lão To Giọng không nhào tới giữ chặt cổ thì chắc chắn Lông Dài đã xé xác tên buôn chó rồi. Tên buôn chó vừa liếc Lông Dài dè chừng vừa hỏi bằng thái độ xác xược.

“Ông lão, con chó không quay về đây chứ?”

“Hừ rõ là!”

Đến mức này thì lão To Giọng chỉ còn biết chào thua, cố cưỡng chế kéo Lông Dài đến chỗ lờng sắt. Lông Dài ra sức chống cự. Ngay lúc này đây, nó chỉ muốn cắn tên buôn chó cho bằng được. Nhưng bàn tay cứng như thép của lão To

Giọng kẹp chặt lấy Long Dài khiến nó tưởng muốn lòi tròng mắt, không sao há mồm ra sửa nổi.

“À này, kia không phải là giày của anh sao?”

Đầu Long Dài ong ong vì lời của người đàn bà. Bà ta chỉ tay vào chiếc giày cũ treo trên nóc lều sắt. Lão To Giọng cũng kinh ngạc khựng lại. Tên buôn chó thì hoảng hốt ra mặt. Không khí im lặng ngọt ngào bỗng chốc bao trùm.

“Cái đó sao lại ở đây...”

“Gì... gì chứ!”

“Có lần anh về mà bị mất một chiếc giày còn gì. Sao nó lại treo ở đây hả?”

Người đàn bà nghiêng đầu, định gỡ chiếc giày đang treo xuống. Đuôi mắt lão To Giọng càng nhăn nhoe kỳ dị hơn và bắn ra những tai nhìn đáng sợ. Tim Long Dài bắt đầu đập nhanh như bị rượt đuổi.

Tên buôn chó giật mạnh tay người đàn bà.

“Con mụ này, rõ vớ vẩn!”

“Này, anh Kim.”

Lão To Giọng nhốt Long Dài vào lều sắt rồi cất tiếng nghèn nghẹn yếu ớt. Tuy vậy giọng lão lập tức run rẩy và to dần lên. Long Dài dõi theo đôi tay run rẩy của lão To Giọng với ánh mắt đầy mong chờ. Lão To Giọng gỡ chiếc giày đang treo xuống gi tới trước mặt người đàn bà.

“Chị có chắc đây là giày của chồng chị không?”

“Cái, cái đó...”

Như đánh hơi được chuyện gì, câu nói của người đàn bà đứt quãng rồi tắt ngấm, bà ta len lén dò xét vẻ mặt của tên buôn chó. Hai má tên buôn chó nhăn nhúm lại vì cơn thịnh nộ bị kìm nén.

“Thì ra là vậy! Thế nên Long Dài nhà tôi chỉ điên lên mỗi khi gặp anh Kim thôi.”

“Ông nói gì vậy? Đó không phải là giày của tôi!”

Tên buôn chó lắc đầu quây quây và lùi lại phía sau.

“Đây là giày của thằng đã trộm hết chó nhà tôi. Lúc con chó nhà tôi ngoan đem về là tôi biết ngay. Kỳ lạ thật đấy. Vợ anh thì nói phải. Còn anh lại bảo không?”

“À, không, hình như tôi nhìn nhầm rồi.”

Dự cảm được chuyện chẳng lành, người đàn bà xua tay phủ nhận. Mặt tên buôn chó lập tức đỏ bừng lên còn miệng thì méo xệch qua một bên. Nhưng lão To Giọng đang nắm chặt chiếc giày cũ, như chỉ chực đâm thẳng một phát vào mặt hắn.

“Lão đừng bắt thóp người ta vì thứ nhảm nhí đó!”

Tên buôn chó vừa đi giật lùi ra cổng vừa la toáng lên.

“Một lũ gian xảo!”

Lão To Giọng nổi trận lôi đình, cầm chiếc giày ném mạnh. Lão hét lên một tiếng đáng sợ tưởng muốn thủng màng nhĩ. Cùng lúc đó, chiếc giày đập trúng lưng tên buôn chó và rơi xuống đất. Dù bị đập trúng lưng nhưng tên buôn chó vẫn चुँn thẳng một mạch không hề ngoái lại nhìn, còn người đàn bà đứng chờ ra như mất hồn rồi cũng ngẩn ngại thối lui. Lão To Giọng phải nén cơn giận nên cứ thế đứng thờ đốc, trừng mắt nhìn ra cổng một hồi lâu.

“Thằng gian manh xảo trá...”

Lão To Giọng loạng choạng bước đi rồi thả phịch người xuống ghế. Lông Dài sững sờ khi thấy lão To Giọng chỉ đuổi theo tên trộm chó được chừng đó mà đã kiệt sức. Cơn giận của Lông Dài trời dậy, nó trách lão To Giọng sao không nghĩ cách gì mà cứ để bị lừa như vậy.

Đã biết hắn là tên trộm thì lão cũng phải tìm cách đem gia đình bị bắt mất của nó về hay cho tên trộm nếm mùi đau khổ chứ, Lông Dài không thể hiểu nổi tại sao lão lại để tên trộm đi dễ dàng như vậy. Lông Dài nổi cơn thịnh nộ, ra sức đập đầu vào lưới sắt gần gù.

“Biết ngay là vậy mà. Ja Ang của ta giỏi quá nhỉ.”

Lão To Giọng lẩm bầm.

Giọng lão không to lắm nhưng Lông Dài vẫn nghe ra được. Cơn giận đang trào lên ứ nghẹn cổ họng nó từ từ lắng xuống. Lông Dài chưa một lần vừa lòng với lão To Giọng. Lông Dài chưa từng thích lão, người đã làm nó buồn, làm nó giận, làm nó chỉ còn một mình hết lần này đến lần khác. Nhưng dù vậy, nó không thể rời xa lão, cũng không thể ghét lão đến cùng được. Đúng là chuyện kỳ quặc.

Lão To Giọng thả người xuống ghế như chưa hề có việc gì xảy ra. Có lẽ tại ánh mặt trời trắng lóa mà nhìn lão chỉ còn da bọc xương, nếu không có cái ghế

chắc lão To Giọng trông đã y hệt miếng vải khô rũ rượi trên sân, Long Dài cảm thấy rất lạ lẫm với một lão To Giọng như thế.

Long Dài duỗi hân nằm xuống nhìn lão To Giọng. Long nó dính nước mưa nhớp nháp giờ đã khô cứng lại, nhưng Long Dài không thèm giũ mà cứ để nguyên như vậy, lão To Giọng cũng chẳng buồn cần nhần. Thời gian cứ thế trôi qua trong yên lặng.

Mặt trời lặn và nhưng cơn gió đêm mát mẻ bắt đầu thổi.

“Cục cục tác tác tác! Gori kia. Gori về kìa!”

Em Chồng vừa nhảy xuống từ cây hòng vừa gào toáng lên. Long Dài vênh tai và ngóc đầu dậy ngay. Trên bờ tường con mèo già cũng eo éo.

“Meo meo. Có gì ghê gớm đâu! Chỉ là con chó bị bán đi quay về thôi mà.”

“Gấu gấu! Gori quay về ư?”

Long Dài đứng phắt dậy nhìn ra cổng. Tuy nhiên do ở trong lồng sắt nên nó chẳng thấy được gì ra hồn. Lão To Giọng nhăn mặt rồi chậm chạp đứng dậy. Long Dài đặt cả hai chân lên lồng sắt mà rung. Nó có thể ngửi được mùi của Gori rất rõ. Nhưng lẫn trong đó còn một thứ mùi hết sức buồn nôn làm Long Dài bất an.

Gori tiến lại phía nó với bộ dạng nhếch nhác, cùng hai hốc mắt trũng sâu hoắm.

“Con à, con bị sao vậy?”

Long Dài thò chân qua mắt lưới sắt và cố chạm vào Gori. Con người của Gori đục mờ, còn mũi thì khô khốc. Thấy bột trắng rơi ra từ mõm Gori, Long Dài biết chắc đây không phải dấu hiệu bình thường. Lão To Giọng cũng bước nhanh đến xem xét Gori. Gori ngã xuống trong khi hai mắt trợn ngược trắng dã.

“Gâu gâu!”

“Chuyện này, sao lại...”

Lão To Giọng ôm lấy Gori và banh miệng nó ra xem. Lão kiểm tra cả mắt rồi còn áp tai lên bụng Gori nữa. Long Dài đứng ngẩn không yên, quanh quẩn tới lui trong lồng sắt. Lão To Giọng ôm Gori lên và đi vào lối dẫn ra nhà bếp.

“Gấu gâu! Lão đưa nó đến chỗ tôi đi!”

Long Dài cố sức lắc cái lồng.

“Chắc chắc, sao lại thành thế này. Thật là hết cách rồi.”

Em Chồng vừa đi qua đi lại giữa lồng sắt và nhà bếp vừa tặc lưỡi. Cả con mèo già cũng leo xuống tận sân nghech cổ hóng chuyện.

“Cục cục tác, ở quê tao cũng từng thấy một con chó bị như vậy rồi. Không qua nổi đâu!”

“Meo. Gì chứ, mấy đứa con nít bị thương là chuyện thường mà.”

Con mèo già ngắt lời Em Chồng và an ủi Long Dài. Nhưng chẳng lời nào lọt vào tai nó cả.

“Gấu gấu! Đã bảo thả tôi ra mà!”

“Cục cục tác. Thả mày ra, để nhốt tao lại à?”

“Ú hủ hủ. Gori à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Cục tác. Tao ghét chỗ đó lắm. Tao tuyệt đối không để bị nhốt đâu!”

“Méo méo! Cái thứ gà mái không biết đi đâu! Tao xử đẹp cái mỏ mày bây giờ!”

“Thì sao nào? Đồ mèo tiểu nhân!”

Em Chồng đập cánh đuổi theo ngay, con mèo già thấy thế bèn chuồn lẹ. Nhưng Em Chồng quá khích nhảy xổ tới khiến con mèo già không kịp leo lên bờ tường tháo thân mà chỉ có thể chạy vòng vòng trong sân, khó khăn lắm mới chui tọt xuống dưới cổng chạy thoát được.

Một lúc lâu sau, lão To Giọng trở ra từ lối vào nhà bếp.

“Ja Ang, ra đây đi.”

Cửa vừa mở, Long Dài chạy như tên bắn đến lối vào nhà bếp. Gori gục trên tấm chắn khô queo. Hơi thở Gori đứt quãng và dần dập khiến lồng ngực nó nhấp nhô một cách đáng sợ, đã vậy từ cổ họng thằng bé còn không ngừng phát ra tiếng khò khè cùng mùi hôi thối. Có vẻ lão To Giọng định tắm cho Gori nên đã để sẵn nước nóng trong chậu rửa, bên cạnh còn có cả một chiếc muôi gỗ dài ngoằng không biết để làm gì.

“Nó ăn phải đồ hỏng rồi. Kiểu như xương gà, hoặc chuột trứng bả...”

Lão To Giọng nói như thở dài. Cùng lúc đó lão đưa bàn tay sần sùi thô kệch nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng đang phập phồng của Gori.

Long Dài nhìn vào mắt Gori. Tuy mắt đã mờ nhưng rõ ràng Gori vẫn nhận ra mẹ. Long Dài hiểu rằng đã quá muộn để hỏi làm sao Gori ra nông nỗi này. Sự

thật rằng bất cứ con chó nào rời khỏi nhà đều không thể trở về hoặc quay về trong bộ dạng thế này khiến Long Dài quá đỗi sợ hãi và đau đớn.

“Mẹ ơi...”

Gori rên rỉ, giọng hết sức yếu ớt. Long Dài thấp mình xuống ghé tai nghe Gori nói. Nó muốn đón nhận bằng toàn bộ cơ thể âm thanh cuối cùng của Gori.

“Con à, sẽ ổn thôi. Đừng sợ con nhé...”

Đột nhiên cơ thể Gori cứng lại và thẳng bé ngóc đầu lên. Trong khoảnh khắc Long Dài ngỡ rằng Gori sống lại, nhưng nó đã lìa. Máu đỏ thẩm trào ra từ cổ họng và hậu môn của Gori, cùng một mùi khủng khiếp. Hết như những nỗi buồn còn lại trong Gori ồ ạt tuôn ra ngoài.

Trước cả khi những vết máu đỏ thẩm tóe loe trên tường khô lại, trước cả khi mùi kinh khủng kịp biến mất, Gori đã ngừng thở. Việc cuối cùng Long Dài có thể làm cho Gori là liếm sạch gương mặt kiệt sức của con và ở bên cạnh để Gori không cô đơn. Lão To Giọng lấy chăn đắp cho Gori và ra ngoài để hai mẹ con Long Dài ở lại.

CHIẾC CẦU THANG ỐC SÊN

“Ít ra lúc ở quê cũng không bị thế này. Chẳng ai đối xử lạnh nhạt với mình. Vụ này là thế quái nào...”

Từ hôm qua đến giờ, Em Chồng cứ than vãn mãi một câu. Rằng nó nhất định sẽ quay về quê. Nhưng không ai thấy tội nghiệp nó cả. Nó vừa bứt lông vừa cố tỏ vẻ thâm sao cho hợp với lời nói nhưng vẫn vậy, chẳng ai buồn để ý đến nó. Chỉ có con mèo già len lén đến gần cạnh khoe làm Em Chồng tức điên.

“Mới nhiều đó thôi chưa đủ đâu. Phải bứt thêm nhiều lông nữa.”

“Con quỷ mèo thất đức!”

“Méo méo, cẩn thận cái mỏ mày đấy. Cái thứ đi không được đến cũng không xong.”

Con mèo già vừa đặt chân lên bờ tường là Em Chồng lập tức xông vào ngay. Nhưng mèo ta lẹ làng né được nên Em Chồng không thể đụng đến một cọng lông của mụ. Em Chồng mới đó còn nổi xung vì bị chọc điên thoát cái đũa xiù nét mặt.

“À, mày dám bắt nạt tao thế hả...”

Con mèo già và Em Chồng cãi nhau chí chóe, nhưng Long Dài chẳng thèm để mắt đến. Cả lão To Giọng cũng ngó lơ hết như nó. Bắt đầu từ hôm kia, lão To Giọng bày đồ hàn ra đây sân và cứ vùi đầu vào đó. Khói xanh bốc lên trong khi lão gọt giữa đồng sắt. Long Dài rất hưng thú quan sát công việc của lão To Giọng. Thế nên nó mới để yên cho con mèo già tự ý đi nghênh ngang trong sân nhà mình.

Xèo xèo.

Lão To Giọng lại làm mấy tia lửa hàn bắn tung tóe. Long Dài giật mình nheo mắt lại. Cảm nhận được tiếng xì ngay khi van khóa bình dưỡng khí mở ra, và trông thấy mấy tia lửa bùng lên ở đầu mỏ hàn, tinh thần Long Dài tức thì phần chấn憾. Cả tia lửa xanh làm nó phải nhìn đến tròn cả mắt kia cũng thật thần kỳ.

Lão To Giọng đi đầu chỉnh tia lửa đỏ chuyển sang xanh lét để cắt miếng sắt, rồi lại dùng nó để gấn miếng sắt bị cắt vào miếng sắt khác. Mỗi lần các đốm lửa bắn ra từ miếng sắt chín đỏ, tấm kính đen mặt nạ hàn của lão To Giọng lại phản chiếu ánh pháo hoa chớp nhoáng rất đẹp mắt. Những tia lửa bắn về phía cổ làm da lão bong rát, còn những tia khác bắn vào áo thì tỏa khói trắng và để lại những vết thùng lỗ chỗ.

Long Dài kinh ngạc trước chuyện mấy miếng sắt và tia lửa làm được. Nào là tia lửa dù tắt ngấm trong chớp mắt nhưng vẫn để lại dấu vết, hay sắt cứng đến vậy mà gặp lửa cũng hóa mềm và biến dạng. Rồi cả việc lão To Giọng gầy còm mà tạo ra được những biến hóa như thế này cũng đáng kinh ngạc nữa.

“Phù, nghỉ tay cái nào.”

Lão To Giọng đặt dụng cụ hàn xuống và tháo mặt nạ ra. Mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt lão. Lão To Giọng ngả xuống ghế, định uống miếng nước thì bỗng nhìn qua Long Dài.

“Hình như có rượu gạo ở đâu ấy nhỉ. Sao mỗi lần khô cổ lại chẳng thấy thứ ấy đâu cả!”

Lão To Giọng vào trong nhà đem ra một bình trắng trắng. Rồi lão đổ đầy ắp bát và tu ừng ực. Lòng Dài ghé mũi ngửi thử chỗ mới được hàn. Vẫn còn ấm và mùi hăng hăng vẫn bốc lên nồng nặc. Thứ mùi đã ăn sâu vào tim Lòng Dài. Lòng Dài cũng biết bản thân nó rất thích mùi này.

Thứ lão To Giọng đang làm là một cái cầu thang. Cái cầu thang sắt có lan can hình xoắn ốc, lấy cây cột sắt to dày làm trụ. Giờ lão To Giọng đang gắn cách quãng mấy miếng sắt đã cắt thành hình tứ giác vào giữa lan can xoắn ốc với cây cột trụ. Lão gỡ hết những bậc thang cũ gỉ sét gắn trên cầu thang ra và tỉ mỉ từng li từng tí gắn những bậc mới vững chắc vào. Dù không biết tại sao lão lại gắng sức làm việc này nhưng Lòng Dài có thể nhận ra lão To Giọng đang cực kỳ mãn nguyện.

“Ja Ang, lại đây đi.”

Lão To Giọng cầu tô cơm của Lòng Dài ra và gọi nó. Lòng Dài nghiêng đầu nhìn. Vì lão To Giọng đã đổ thứ rượu gạo trắng đục vào tô cơm của nó.

“Khịt khịt. Hóa ra có mùi chua chua.”

Lòng Dài nhếch mũi ngửi rồi thử nhúng mõm vào. Mùi vị của món ngon ngọt này cũng được. Cứ thế Lòng Dài liếm một mạch cho đến khi lộ cả đáy tô. Lão To Giọng nở nụ cười và ngẩng đầu nhìn sâu vào ghế.

“Tao ấy à. Cứ nhìn thấy sắt là khỏe ra. Chỉ cần làm chủ được lửa là có thể tạo ra những thứ vô cùng chắc chắn. Hàn hai miếng sắt lại với nhau chính là sự mê hoặc của thứ mang tên sắt đấy. Lúc hàn sắt mà để miếng sắt dày hơn hai milimet là không được. Làm vậy miếng sắt sẽ không thể trơn nhẵn. Việc của tao chính là làm cho mấy thứ này trở thành một tổng thể hết như lúc đầu. Không ai đo nổi với tao trong khoản này đâu. Tao là chuyên gia mà.”

“Ợ ợ.”

Lòng Dài há miệng ợ to làm lão To Giọng cười khà khà.

“Chia rượu uống với mày là vì có gì hả? Trong mảnh sân cô quạnh này chỉ có mỗi mày với tao còn gì. Hơ hơ thật là...”

Lão To Giọng nhắm mắt lâu lâu. Lòng Dài thì nằm ườn ra với tâm trạng vui vẻ. Em Chồng vẫn đi qua đi lại trong lồng sắt than vãn, còn con mèo già nhân lúc lão To Giọng không để ý đang rón rén sục sạo hết chỗ này đến chỗ kia.

“Chỉ cần thoát được khỏi đây thì, chỉ cần thoát được thì...”

Em Chồng cái kình đập cánh. Tuy rất muốn bay nhưng Em Chồng cứ đập đầu vào đỉnh lồng sắt rồi rơi xuống, chỉ có bụi cùng vài cọng lông lơ lửng bay lên.

Cổ lão To Giọng ngoẹo qua một bên. Hai tay lão thông dài dưới ghế và mỗi lần gió thổi qua, mấy cọng tóc bạc của lão lại rung rung. Lông Dài nhìn bắp tay gầy gò của lão To Giọng. Trên bắp tay vẫn còn hằn vết răng dù vết thương đã lành. Lông Dài lặng lẽ dùng lưỡi liếm chỗ đó.

Mặt trời vừa lặn gió liền trở lạnh. Dù cuộn người lại vì lạnh nhưng lão To Giọng vẫn không tỉnh giấc. Cả tiếng cãi cọ qua lại giữa con mèo già và Em Chồng, lẫn tiếng điện thoại vang lên trong nhà cũng không thể đánh thức lão khỏi giấc ngủ sâu.

“Gừ rừ rừ. Lão dậy đi.”

Không hiểu sao Lông Dài cảm thấy bất an. Nó nghĩ lẽ đâu lão cứ ng ời như thế rồi không đứng dậy được nữa cũng nên. Lông Dài nhớ Đốm út trước kia chết ở luống đất trong vườn, rồi cả Gori cũng cứ nằm yên rồi cứng người lại luôn. Ngay lúc đó.

“Ông ơi.”

Lông Dài đứng bật dậy. Dong Yi nhảy tung tung lao vào nhà, rồi đến bà lão đầu đội thau gỗ lớn bước vào. Bố mẹ Dong Yi cũng đi theo sau.

“Lông Dài kìa!”

Dong Yi tươi cười dang rộng tay ra. Lông Dài cũng vui mừng chạy như bay đến gần cậu. Lông Dài cảm thấy cực kỳ hạnh phúc khi Dong Yi dang rộng hai tay ôm chặt cổ nó. Mùi ngọt ngào tỏa ra từ Dong Yi lúc nào cũng làm Lông Dài thấy yên lòng.

“Ôi, ông lão với cái thân thể đau bệnh.”

Bà lão nhanh chóng đặt thau gỗ xuống và đánh thức lão To Giọng dậy. Tuy mở mắt với vẻ mệt mỏi, nhưng vừa thấy Dong Yi là nụ cười lại ngập tràn khắp gương mặt lão. Dong Yi buông hai tay đang ôm cổ Lông Dài và chạy ngay đến với lão To Giọng. Lão To Giọng vừa nằm sải lai mệt mỏi nay đứng dậy như không hề hấn gì và bế bổng Dong Yi lên.

“Con tới sớm vậy à!”

“Ông ơi, chúc mừng sinh nhật ông!”

Dong Yi nói bằng giọng ngọng nghịu. Lão To Giọng ôm Dong Yi thích thú nhún nhảy.

“Ngày mai mới là sinh nhật ông mà! Nhưng Dong Yi chúc mừng thì lúc nào ông cũng thấy vui hết!”

Trong lúc lão To Giọng ôm Dong Yi quay vòng vòng, Lông Dài cũng tung tăng nhảy nhót theo cả hai. Nếu không có Dong Yi, nó tuyệt đối không bao giờ làm vậy.

“Cha ơi, chúng con cũng về rồi.”

Gia đình con gái lão To Giọng cùng nhau bước vào. Có một cô bé nhỏ hơn Dong Yi vừa thấy lão To Giọng liền chạy ào ngay tới. Lão To Giọng một tay ôm Dong Yi, tay còn lại bế thốc cô bé lên. Rồi lão tung bừng nhún nhảy nựng hai đứa bé.

“Cha định dùng cái này làm gì ạ?”

Bố Dong Yi chỉ vào chiếc cầu thang sắt. Lão To Giọng thấy thế bèn đặt hai đứa bé xuống và nhặt cây búa lên như thể sức nhớ ra việc mình đang làm. Rồi lão đập cùm cộp vào phần vừa hàn để kiểm tra xem nó đã được gắn chặt chưa.

“Ngon lành rồi. Giờ chắc phải nhờ mấy đứa giúp thôi.”

Trong lúc lão To Giọng xem xét kỹ từng mỗi hàn và kết thúc công việc một cách an toàn thì bố Dong Yi đào một cái hố cạnh gốc cây hồng, còn con rể lão To Giọng lo thu dọn đồ dùng dụng cụ ngổn ngang trên sân.

Dong Yi đến gần leo lên ngồi trên chiếc cầu thang sắt nằm dài dưới đất.

“Ông ơi, cái này là gì vậy?”

“Còn gì nữa. Cầu thang chứ gì. Cầu thang ốc sên đó.”

“Cầu thang ốc sên à?”

“Đúng rồi. Vì bên trong con ốc sên cũng xoắn tròn hết như cái này.”

“A, thì ra là vậy! Đúng rồi, đây là cầu thang để con ốc sên leo lên đúng không ạ?”

“Ha ha ha. Dong Yi của ông leo lên mới đúng chứ. Cả Yeon Yi cũng leo lên nữa. Giống như con ốc sên cẩn thận từ từ. Thế nên ông mới làm để mấy đứa leo đến tận ngọn cây đấy. Quà này ông tặng cho hai đứa. Để mấy đứa leo lên hái trái hồng chín.”

“Ông hái cho con là được rồi mà.”

“Đúng là vậy. Nhưng...”

“Nhưng gì ạ?”

“Nếu ông không có ở đây thì làm sao hái cho con được. Lúc đó mấy đứa phải tự hái chứ.”

“Sao ông lại không có ở đây? Ông đang ở đây mà.”

Dong Yi vừa đập khế vào ngực lão To Giọng vừa cười. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn cảnh đó. Rồi ai nấy lại tiếp tục việc đang làm. Bố Dong Yi đào một cái hố, con rể lão To Giọng đem đồ dùng dụng cụ vào cất trong kho. Bà lão rửa rau ở giếng rồi đi vào bếp cùng con gái và con dâu. Long Dài lặng lẽ rời khỏi chỗ.

“Giờ ạ. Cảm giác bị phản bội ghim sâu tận xương tủy.”

Con mèo già ngồi thụp dưới bờ tường nói như khạc nhổ.

“Mụ lại nói chuyện lỗ lã gì vậy. Tôi chẳng hiểu cảm giác bị phản bội ghim sâu tận xương tủy là cái gì cả.”

“Nghĩa là trên đời này không có gì đáng tin hết ấy.”

Lông Dài yên lặng nhìn sang con mèo già đang quạu quọ. Nếu nghĩa là vậy thì Lông Dài cũng nhiều lần nếm mùi r ấ. Con mèo già đưa chân trước lên dụi mắt và chùi mũi.

“Nhìn tao già lắm hả?”

Con mèo già chớp chớp mắt hỏi. Lông Dài không nói lời nào.

“Cũng đúng. Mắt thì mờ cảm. Mũi cũng hết nhạy r ấ...”

“Già thì sao chứ?”

“Thế mới nói. Chuyện đó có gì to tát mà lại đi rước thêm một con mèo trẻ ranh vặt mũi chưa sạch về không biết. Ít nhất tao cũng đã sống với bà tao được hơn mười năm r ấ ấy chứ. Bao nhiêu năm tháng dài đằng đẵng vậy mà...”

Lông Dài giờ đã hiểu tại sao con mèo già lại s ầu thảm như vậy. Hẳn là có một con mèo cưng mới được đưa về. Con mèo già lúc nào cũng gắt gỏng và chỉ làm Lông Dài thấy ghét, hôm nay lại trông rất tội nghiệp. Nếu không vì mùi r ợn thì Lông Dài cũng suýt quên luôn sự thật mụ là con mèo già r ấ.

“Tao sẽ đuổi nó đi cho xem. Vì bên cạnh bà cụ là chỗ của tao. Lúc nào cũng vậy.”

Con mèo già nói bằng giọng khản đặc r ấ quay lưng đi. Theo Lông Dài đoán mụ chỉ nói vậy để can đảm hơn thôi, chứ hai vai mụ vẫn xệ xuống còn đuôi thì cụp thõng thướt ở phía sau.

Mọi người đang cùng nhau hô hào dựng c ầu thang sắt lên.

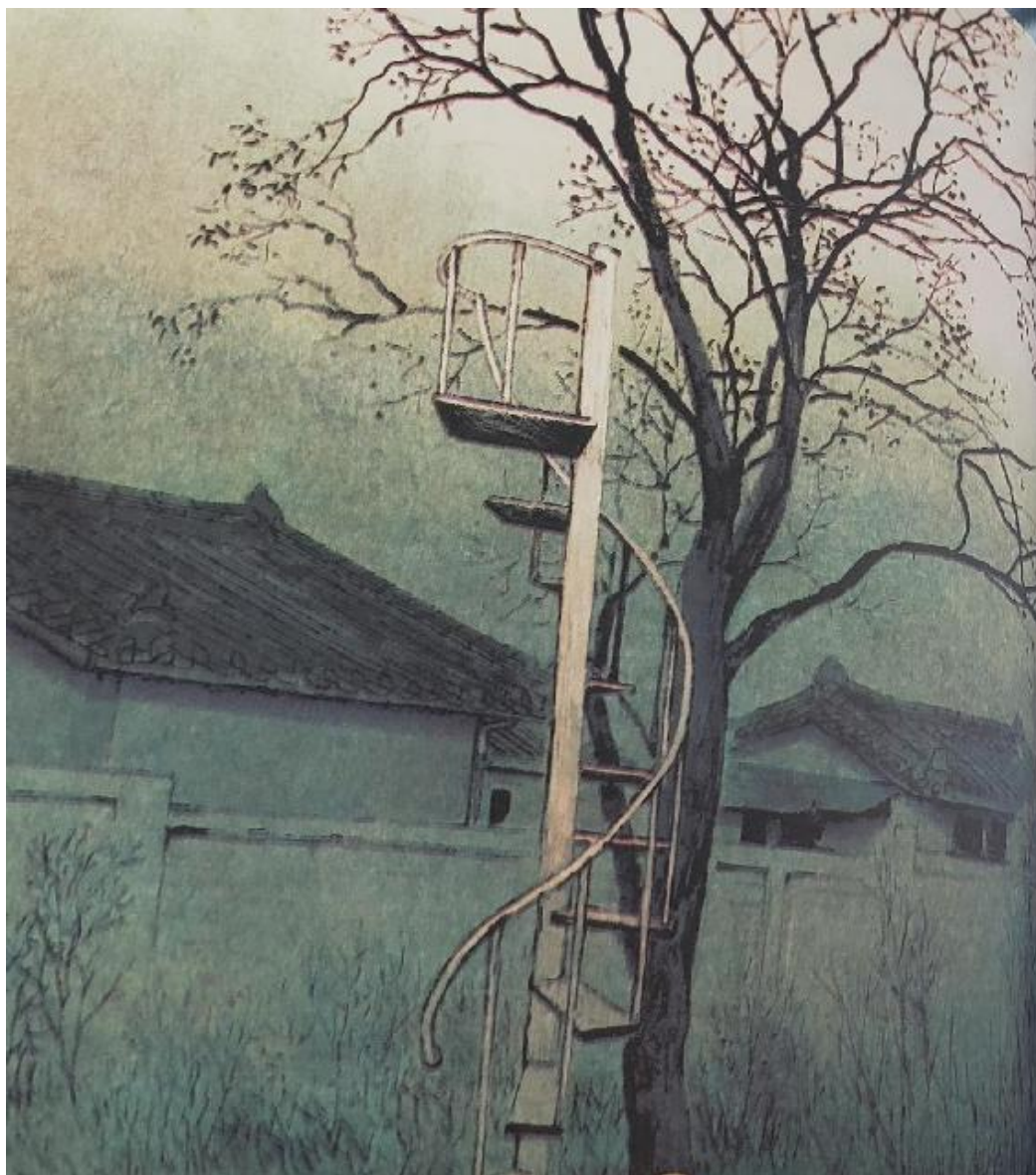
“Cha cẩn thận nhé. Nắm thật chặt vào ạ.”

“Được r ấ. Đỡ xi măng vào cái hố đi. Vậy cây trụ mới không đổ được.”

“Ai da, tuyệt quá thế! Sơn màu xanh da trời sẽ đẹp lắm đó!”

Lông Dài ngược lên nhìn tác phẩm dựng bên cạnh cây h ồng của lão To Giọng.

Chiếc c ầu thang sắt uốn quanh vươn lên theo thân cây h ồng. Bước lên theo từng bậc thang là có thể quay một vòng quay thân cây, và chỉ c ần bước tới bậc thứ mười thì ai cũng có thể duỗi tay chạm đến ngọn cây cả. Như vậy trông chiếc c ầu thang giống như đang bảo vệ cây h ồng, mà cũng giống như đang dựa vào cây h ồng. Lông Dài cứ thế nghiêng đầu nhìn vì bất giác cảm thấy chiếc c ầu thang ốc sên uốn lượn mềm mại sao mà giống dáng đứng gù gù lưng tôm của lão To Giọng quá.

DÙ ĐÁNG GHÉT VẪN LÀ BẠN

“Gấu gấu! Mày còn không mau biến ra chỗ khác ngay!”

Lông Dài đứng ở luống hoa quất ần lên. Nhưng Em Ch ờng vẫn chẳng thềm để ý. Em Ch ờng ranh mãnh né hết bên này bên kia rồi làm đủ trò nó muốn. Nào là nhổ ăn mấy gốc cải thảo đã được cột lại trong vườn, rửa mấy con cá phơi trên chum nhỏ để ở chỗ mấy cái vại, theo lời con mèo già thì Em Ch ờng còn qua cả sân nhà hàng xóm cướp đồ ăn của mèo nhỏ mới đến nữa.

“Chưa thấy đứa nào phi ền như mày đâu đấy.”

“Cục tác tác, mày mới chính là đứa phi ền nhiều thì có! Không bắt nạt được tao nên mày thấp thỏm chứ gì. Không yên lòng cũng chẳng nghỉ ngơi gì được

thây!”

Em Chồng la bai bai rồi bay lên cây hồng. Do được ăn uống đầy đủ nên Em Chồng ngày càng mập mạp, vậy mà nó vẫn bay lên một cách đầy khí thế, làm con mèo già đang ở trên bờ tường phải nhảy phóc lùi về phía mái nhà.

“Mày cứ đợi đấy. Bất cứ lúc nào tao thấy mày sơ hở...”

“Hừ, coi lời con mụ đó kìa! Nói cho mà biết, tao còn không thèm chớp mắt một cái nữa là. Để tao xem mày có phải đùa hèn nhất không nào. Đừng có đánh bài chuồn như vậy, tới đây thử một trận với tao đi chứ!”

Em Chồng uốn ngược đi về phía bờ tường. Con mèo già lùi ra xa hơn rồi không thấy bóng dáng đâu nữa. Long Dài thở hắt một hơi và đi về phía chuồng chó.

“Hôm nay lão To Giọng cũng không về...”

Dù không muốn ăn nhưng Long Dài vẫn cố lùa đồng cơm lạnh tanh, cứng ngắt vào miệng. Sáng sớm nay bà lão mới đổ cơm vào tô cho nó, nếu không ăn thì chỉ béo Em Chồng thôi, mà đồ ăn cả ngày hôm nay có thể chỉ có chừng này. Đã mấy ngày liên chẳng thấy bóng dáng lão To Giọng đâu. Còn bà lão thì cứ ra khỏi nhà từ sáng tinh mơ đến tối mịt mới quay về.

“Ở nhà yên ắng quá đi mất. Mình thật sự ghét thế này lắm.”

Long Dài duỗi dài thân hình rồi giữ lông. Đoạn nó bước ra ngoài. Không rõ con mèo già làm sao biết được mà trượt máng nước xuống theo đuôi nó.

“Lại ra bên xe buýt à? Chẳng ích gì đâu.”

Long Dài chẳng thèm cự cãi mà cứ thế đi thẳng khiến con mèo già tặc lưỡi một cái rõ to. Rồi mụ khệnh khạng cất bước dọc theo bờ ruộng. Từ sau khi con mèo nhỏ đến, mèo già gầy đi trông thấy và cứ lang thang ở ngoài suốt.

Long Dài đứng ở trạm xe buýt nhìn chằm chằm mấy chiếc xe hơi chạy ngang qua. Có xe chạy qua luôn, cũng có xe dừng lại nhưng không có người nào quen đi về phía Long Dài. Hôm qua cũng vậy, hôm trước cũng vậy. Đến lúc nó bỏ cuộc quay về nhà thì bà lão đã về tới, bật đèn sáng trưng và đang chuẩn bị cơm cho Long Dài.

Đèn đường rọi tới. Đã đến lúc về nhà rồi. Xem ra cả hôm nay cũng chẳng có ai đến trong suốt thời gian Long Dài đứng đợi. Có lúc Long Dài nhàn lẩn việc chờ lão To Giọng với việc chờ mẹ và anh em bị thất lạc. Chờ hoài chờ mãi mà chẳng thấy ai nên có lẽ tình trạng này sẽ còn nghiêm trọng hơn chưa biết chừng.

Đúng lúc Long Dài nặng nhọc lê bước men theo bờ tường thì con mèo già phì phò tiến tới gần. Long Dài khựng lại vì mùi rờn rợn của mụ.

“Đoán xem tao biết gì nên tới đây?”

Long Dài nheo nheo mắt. Con mèo già thi thoảng có cái tật cứ lôi chuyện ra nói chẳng đầu chẳng đuôi. Cuối cùng cũng phải giải thích hết ra, thì sao từ đầu không nói cho dễ hiểu đi cho rồi.

“Mày có thể làm gì cho tao nào?”

Con mèo già lại nói mấy lời không tài nào hiểu nổi và nhếch mép cười. Dù Long Dài cau mày nhìn trừng trừng mụ cũng không bận tâm.

“Ja Ang, nếu tao cho mày biết một chuyện quan trọng thì mày sẽ làm gì cho tao?”

“Mụ muốn gì?”

“Ừm, mày thì, cũng chả có cái gì thần thông nên...”

“Nếu mụ cứ khoác lác vậy thì thôi đi.”

“A, đúng rồi. Vậy trở thành bạn đi. Người bạn dù trong hoàn cảnh nào cũng không phản bội tao. Người bạn thật sự ấy.”

“Mụ thích đánh bạn quá nhỉ. Tôi là chó, mụ là mèo đấy.”

“Vậy thì càng độc hơn chứ sao.”

“Tôi phải đi đây. Cứ thấy lo lo nên không thể bỏ nhà trống không được.”

“Còn có con gà mái nhiều chuyện ở nhà, mày việc gì phải thế. Tao là tao nhất định sẽ dạy cho con gà mái đáng ghét đó một bài học. Nếu cục cưng nhỏ bé của bà bị mổ thì bà sẽ đau lòng biết chừng nào.”

Long Dài khịt mũi cười thay cho lời đáp và bước đi trước. Nó nghĩ thật bó tay với con mèo già. Dù đã bị con mèo nhỏ cướp mất vị trí cục cưng, mụ vẫn còn lo cho bà chủ và con mèo nhỏ.

“Sao mày cứ thế bỏ đi vậy? Mày chưa trả lời xem có trở thành người bạn không phản bội tao trong bất cứ hoàn cảnh nào không mà?”

“Nhưng sao cứ phải thế?”

“Sao à? Để coi. Sao phải vậy ta?”

“Đồ ngốc.”

Lông Dài lắc đầu và bước vào cổng chính, ngay lập tức con mèo già cười toe toét nhảy lên trước chặn đầu nó.

“Tao nghĩ ra rồi! Trắng con!”

“Trắng con?”

“Con của mày, Trắng con ấy. Tao biết chỗ nó đang sống đó. Mày tò mò muốn biết nó lớn lên thế nào lắm đúng không?”

Lông Dài nhìn xoáy vào con mèo già. Nó chưa từng tin con mèo già một lần nào nhưng lần này nó muốn tin lắm. Tin cũng tốt mà. Cặp mắt to và nhấp nháy của con mèo già như đang nói Lông Dài cứ tin đi.

“Trắng con. Là một trong những đứa con đầu tiên tôi đẻ ra...”

“Tao nói là tao biết chỗ nó ở!”

Lông Dài sai bước tới gần, làm con mèo già giật mình lùi lại. Cho dù từ trước đến giờ cả hai có nói chuyện ngang hàng với nhau như bạn bè thì cũng chịu thôi, quan hệ giữa chó với mèo vẫn luôn là như vậy.

“Chắc chắn là nó đã được giáo dục rồi, không sai vào đâu được. Chuyện đó quan trọng lắm. Có lẽ nó đã trở thành con chó nổi tiếng đến mức ai cũng có thể nhận ra luôn.”

“Mà nó sống ở đâu?”

“Cũng không xa lắm. Đi ra sau nhà thờ là thấy cái nhà trẻ đúng không? Đi tiếp ra sau nữa có nhà máy đậu phụ, rồi đi về phía bên trái có nhà máy xay. Đi qua nhà máy xay thì tới trường học. Chỗ mấy đứa trẻ con hay tới lui đó. Rồi đi ra phía sau...”

“Ôi trời ạ, vậy rồi sao? Rốt cuộc là ở đâu hả?”

“Thế mới nói. Thật ra tao cũng không rõ nữa.”

“Cái gì? Cuối cùng là mục nói nhảm à?”

“Không, tao nghe từ một con mèo quen biết mà, con mèo tao quen sống ở nhà ông nhạc sĩ nằm đâu đó phía sau trường học ấy. Chắc là chỗ biểu diễn nhạc cụ.”

“Trời, chuyện đó thì có liên quan gì đến Trắng con chứ. Cứ nghe mấy chuyện nhảm nhí kiểu này tôi cũng nản lắm rồi!”

Lông Dài đẩy mạnh con mèo già để bước vào nhà. Con mèo già thở phì phò phản bác lại tức khắc.

“Nó sống ở nhà con mèo đó! Trắng con đó!”

“Trắng con...”

“Con mèo đó nói, Trắng con hay đến chỗ này lắm.”

“Vây, vậy sao!”

Lông Dài tươi cười quay phắt lại. Con mèo già cũng toét cái miệng vừa mới trề xuống bí xị. Lông Dài lao vọt đi. Không biết sức lực từ đâu ra mà cơ thể nó như đang bay lằng lằng. Dù trời mỗi lúc một tối dần nhưng Lông Dài không mấy may lo lắng, nó cũng chẳng cảm thấy việc phải giữ nhà quan trọng nữa.

“Trắng con sẽ nhận ra mình chứ? Chắc con đã lớn khôn lắm rồi!”

Vừa chạy Lông Dài vừa tưởng tượng ra đủ viễn cảnh vui vẻ. Lông Dài định đi theo lời chỉ dẫn của con mèo già nhưng thật ra nó cũng không biết chính xác chỗ con mèo nói là ở đâu. Nó cứ chạy miết về nơi được ánh chừng đại khái.

Hồi trước Lông Dài đã từng thử ra sau trường tiểu học. Vậy nên nó chạy đến tận chỗ đó. Nhưng bắt đầu từ đó mới là vấn đề Lông Dài không thể đoán nổi đâu là nhà nhạc sĩ giữa vô vàn các căn nhà. Thêm nữa xung quanh lại đang nhá nhem mờ mịt nên muốn nhận ra cái gì cũng khó. Chưa kể Lông Dài cũng lo lắng về ngôi nhà bỏ không.

“Trắng con à, ngày mai mẹ lại tới nhé.”

Lông Dài khó nhọc quay bước đi. Dù cứ ngoái lại đằng sau nhưng Lông Dài đã có thể nhẹ lòng quay về Lông Dài thề ngày mai nếu gặp con mèo già, nó sẽ nghe theo bất cứ đi đâu gì con mèo muốn. Chó và mèo mà trở thành bạn bè không phản bội nhau trong mọi hoàn cảnh thì có hơi buồn cười, nhưng Lông Dài nghĩ cả hai có thể cùng thử dạy cho Em Chồng một bài học.

“Sao chưa ai về nhà vậy nhỉ?”

Vừa bước vào cổng, Lông Dài đã thấy căng thẳng. Nó cứ tưởng muộn thế này bà lão đã phải về nhà rồi, vậy mà cửa sổ vẫn tối om còn trong nhà thì hết sức tĩnh lặng. Lông trên mình Lông Dài dựng đứng. Tâm trạng nó không tốt chút nào. Không hiểu sao dường như còn có mùi buồn nôn tỏa ra đâu đó.

“Gấu gấu! Sao yên lặng vậy? Này, Em Chồng.”

Vẫn hoàn im lìm.

“Gấu! Đừng có đùa nữa ra đây đi.”

Lông Dài đứng ở sân nhìn khắp xung quanh. Nó mở to mắt, dựng đứng tai lên chú ý quan sát thật kỹ mọi thứ. Thế rồi Lông Dài loáng thoáng nghe thấy tiếng gì đó. Ở chỗ giàn bí um tùm dưới bờ tường.

Lông Dài lao đến thật nhanh. Càng đến gần thì mùi xui xẻo lại càng rõ rệt hơn.

“Ja Ang...”

Lông Dài kinh ngạc hết sức. Con mèo già đang trong tình trạng nguy kịch đến mức gần như tắt thở. Bên cạnh mộ là Em Chàng nằm gục, cơ thể đã bất động cứng đờ. Tình cảnh trước mắt đủ để Lông Dài đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Trời đất quỷ thần ơi! Sao mộ lại thế này...”

“Này! Tỉnh lại đi.”

Lông Dài giậm chân, cảm thấy tội nghiệp con mèo già. Nếu giúp được thì con mèo già muốn gì nó cũng sẵn lòng. Nhưng chỉ cần ngửi mùi thôi, Lông Dài cũng hiểu mọi chuyện đã muộn rồi.

“Tao không muốn nghe câu chỉ vì con gà mái mà thành ra thế này đâu. Cẩn thận cái miệng mày đấy...”

Con mèo già hôn hển thở dốc. Lông Dài chỉ gật đầu. Nó nhớ lại nguyện vọng của con mèo già, muốn nó trở thành người bạn không phản bội mộ trong bất cứ hoàn cảnh nào. Trước khi nó kịp làm điếu ấy cho mộ, thì thời khắc con mèo già trút hơi thở cuối cùng đã đến mất rồi.

“Cố lên.”

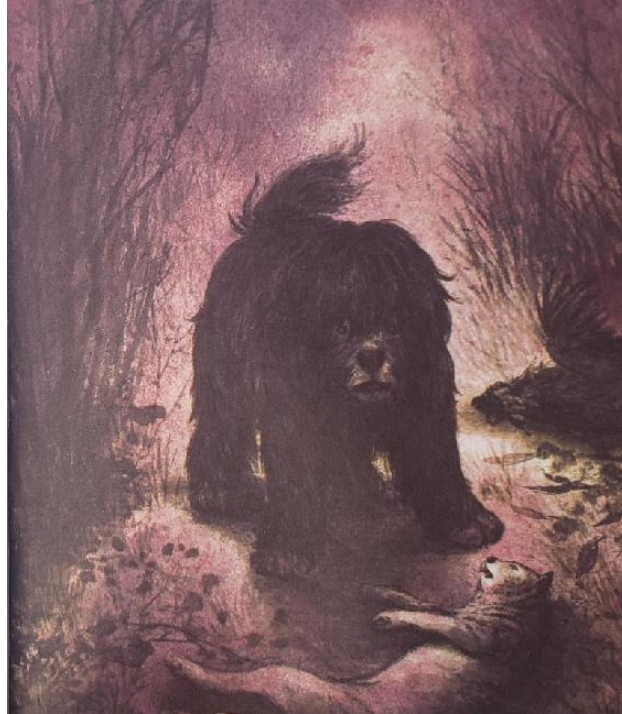
Lông Dài liếm vết thương cho con mèo già bằng chiếc lưỡi ấm áp. Con mèo già cố hấp háy đôi mắt chỉ chực nhắm lại và nhìn Lông Dài đến giây phút cuối cùng.

“Ê mày, trông kìa... Mày lại phát sáng kìa. Tao đã nói là mày khác thường rồi mà.”

“Tôi khác trong mắt mộ thôi chứ gì.”

“Không phải. Càng tối thì... càng thấy mày rõ hơn.”

Lông Dài bất giác nhìn xuống chân trước của mình. Không hiểu do lời con mèo già hay do ánh trăng mà lông nó nhìn khác hẳn. Đây là sự thật trước nay Lông Dài không hề hay biết, phải nhờ con mèo già nó mới nhận ra. Cơ thể run rẩy yếu ớt của con mèo già không cử động nữa.

Lông Dài bất giác nhìn lên bờ tường. Bờ tường lấp lánh những sương. Việc đêm qua không phải là mơ. Lông Dài đi ra vườn với tâm trạng bu ồm rười rượi.

“Cải thảo bị đóng băng hết rồi.”

Nếu lão To Giọng vẫn khỏe thì cải thảo đã không nằm ngoài đây đến tận bây giờ. Mà đâu chỉ mỗi vậy. Nếu lão To Giọng không sao thì đã chẳng có chuyện lá khô chất thành đống trong sân, cửa nhà kho mở toang kêu cọt kẹt suốt, vòi nước không khóa chặt để nước rỉ cả ngày, và cũng sẽ không có chuyện Lông Dài phải ôm bụng rỗng thế này.

Dù trời lạnh, Lông Dài vẫn vờn vai duỗi dài người. Hơi thở từ mõm nó tỏa ra trắng xóa. Bụng có đói, trời có lạnh thì hôm nay Lông Dài vẫn có việc nhất định phải làm.

“Không biết con có nhận ra mình không nhỉ?”

Lông Dài hăng hái bước ra đường. Nó không thèm nhìn sang hai bên hay đằng sau mà chỉ chăm chăm nhìn trước mặt lo tìm con đường đã đi hôm qua. Nhưng cũng như hôm qua, bắt đầu từ sau trường học, Lông Dài chỉ có thể loay hoay quanh quẩn mà thôi. Nhà của nhạc sĩ ở đâu, nhạc sĩ rốt cuộc là cái gì, đối với Lông Dài là những câu hỏi không lời giải đáp.

“Mình sẽ đợi. Dù có phải đợi cả ngày. Con đã trở thành con chó mà ai cũng nhận ra cơ mà. Mình cũng sẽ nhận ra con thôi. Chắc chắn là như vậy, đó là con

của mình mà.”

Lông Dài tích cực sục sạo các con hẻm để chống lại cái lạnh. Nó thử đi hết tất cả các con đường tủa ra quanh trường học. Lông Dài vừa đi vừa quan sát kỹ xung quanh vì sợ lúc nó đang ở đường này mà Trắng con lại đi bên đường khác thì hỏng bét, nhờ vậy mà Lông Dài chẳng rảnh rỗi để ý đến trời lạnh hay cái bụng đói nữa. Nó cứ đi qua đi lại trước cửa hàng hoa cho đến khi đạt được đi đâu nó muốn.

“A!”

Lông Dài bất giác khựng lại và kêu lên một tiếng.

Con chó trắng. Quả là kỳ diệu khi Lông Dài vẫn có thể nhớ y nguyên hình ảnh một con chó đã gặp từ rất lâu rồi. Hình ảnh tuần tú với vóc dáng to lớn, hai tai gọn gàng cùng đôi chân thẳng tắp. Nhưng con chó Lông Dài đang nhìn thấy bây giờ có bộ lông dài hơn con chó trắng và con xen lẫn vài đám lông màu nâu nữa.

Lông Dài nở nụ cười rạng rỡ. Không cần ai bảo Lông Dài cũng nhận ra. Con chó mà nó vừa nhầm với con chó trắng chính là Trắng con. Và cùng với đó, Lông Dài cũng hiểu rằng giờ nó không thể gọi Trắng con là con nữa.

“Thì ra là vậy. Đúng là Trắng con rồi!”

Tim Lông Dài bắt đầu đập thành thịch trong lồng ngực. Lông Dài nhìn Trắng con đang bước đi ở phía đối diện bằng ánh mắt trìu mến. Con mèo già đã nói hình như Trắng con được giáo dục rất đàng hoàng, lúc ấy Lông Dài không hiểu đi đâu đó nghĩa là gì nhưng ngay giây phút nhìn thấy Trắng con, nó lập tức vỡ lẽ. Trắng con đang đi trước dẫn đường cho chủ với vẻ mặt rất đáng tin cậy. Lông Dài chưa từng tưởng tượng bộ dạng Trắng con đeo trên mình một cái dây da, dẫn theo người chủ không nhìn thấy đường và bước đầu với nhịp bước chân chủ, nhưng như vậy chỉ càng làm Lông Dài thêm kinh ngạc và khâm phục.

“Trắng con à...”

Vì không dám gây cản trở nên Lông Dài chỉ dám gọi thật khẽ, Trắng con không nghe thấy gì và cứ thế đi qua. Như vậy cũng không sao. Chỉ cần nhìn theo bước chân nhẹ nhàng và cái đuôi ngoe nguẩy vui vẻ của Trắng con từ phía sau, Lông Dài đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Lông Dài lẩm bẩm như để kỉ niệm chế niền hân hoan ngập tràn trong lòng.

“Này, mèo ơi. Tôi đã không nhận ra nhưng mục đúng là một người bạn đích thực đấy.”

Lông Dài lấy làm biết ơn vì Trắng con không gặp bất hạnh sau khi rời khỏi nhà như nó đã tưởng. Nó cứ lo sợ tất cả các con đều chết hết, nên biết được Trắng con đã lớn khôn tuyệt vời thế này, Lông Dài cảm thấy thật may mắn. Lông Dài chỉ biết cảm ơn trời đất vì suốt buổi sáng nó cứ đi vòng vòng qua mấy con đường vậy mà vẫn gặp ngay được Trắng con ở một trong rất nhiều ngã rẽ ấy.

Lông Dài đi theo Trắng con một đoạn dài. Đến tận ngã ba chỗ cửa hàng của lão To Giọng. Từ đây Trắng con rẽ vào một con đường Lông Dài chưa từng đi qua. Lông Dài dừng lại. Cửa hàng xe đạp đóng cửa im lìm. Đột nhiên Lông Dài thấy lo cho căn nhà bỏ trống. Thêm vào đó, nó cũng hiểu rằng giờ đây bản thân chẳng còn trẻ trung gì để đi vào mấy khu xa lạ nữa.

“Đi mạnh giỏi nhé, con của mẹ.”

Lông Dài nhìn theo dáng đi hoạt bát của Trắng con, gật gật đầu. Nó quay về và không ngoái lại thêm lần nào nữa.

Vừa rẽ qua góc đường có nhà kho của hội nông nghiệp, Lông Dài thấy ngay xe hơi của bố Dong Yi đỗ ở đó. Bố Dong Yi đang dỡ hành lý xuống. Hình như lão To Giọng đã vào nhà trước rồi.

Lông Dài nhảy cẫng lên chạy vào con hẻm dẫn về nhà. Nó ngửi thấy mùi của lão To Giọng ngay tức khắc. Nhưng lão To Giọng chẳng hề thấy nó.

Đang chạy ào tới, Lông Dài bỗng giật mình kinh ngạc. Lão To Giọng bị ngã lộn cổ xuống mương và đang nằm rên rỉ. Rõ ràng lão đã bước hụt rồi bị rơi xuống đó.

“Gâu gâu!”

Lông Dài phóng thật nhanh xuống mương đỡ lấy lão To Giọng. Người lão To Giọng run bần bật trong khi máu chảy ra lenh lánh từ vết rách trên trán và da gà nổi kín trên cổ lẫn gương mặt sần sùi của lão. Lông Dài sửa muốn rách cổ họng để bố Dong Yi nghe thấy mà chạy đến giúp.

“Gâu gâu gâu! Đừng có lèm lèm nữa mau tới đây đi!”

“Ja Ang...”

Lão To Giọng vịn lấy cổ Lông Dài bằng bàn tay trắng bệch. Ngay khi cảm thấy mấy ngón tay lạnh ngắt của lão chạm vào, Lông Dài bất giác càng thêm sợ hãi. Cơn run lẩy bẩy của lão To Giọng cũng truyền cả sang Lông Dài.

“Ôi trời đất quý thần ơi!”

Bà lão từ trong nhà bước ra giật mình la lên và lao ngay về phía nương. May là trong nương không có nước và không ai bị ướt, nhưng giờ đối với lão To Giọng, ngay cả một cái nương nông như vậy cũng trở thành mối nguy hiểm.

“Trời ơi, ông lão. Là lỗi của tôi.”

“A a...”

“Tôi định mau vào nhà để bật cái sưởi phòng lên vậy mà. Tại tôi cứ tưởng Chan Woo nó theo sau chứ.”

Lão To Giọng rên rỉ có vẻ đau đớn lắm. Cuối cùng bố Dong Yi cũng chạy đến nhắc lão lên lưng và cõng vào nhà. Lòng Dài đi theo nhìn bàn tay lão To Giọng buông thõng bên sườn bằng ánh mắt tội nghiệp. Mọi người vào nhà còn Lòng Dài ở lại bên ngoài. Những cơn gió khô khốc và lạnh ngắt luồn vào phá phách từng góc trong mảnh sân rồi còn ghé qua ngọam lấy đọng lá khô.

Chưa được mấy ngày căn nhà lại trống huơ trống hoác. Lão To Giọng đã được đưa đến bệnh viện từ sáng tinh mơ. Tối hôm đó, sau khi con gái lão về nhà lấy đồ đạc đem đi thì cả bóng người lảng vảng trong nhà cũng không có. Lòng Dài chỉ ăn được mỗi cục cơm cứng ngắt lạnh ngắt, đến một miếng nước cũng không có để nhìn, nó vừa đói vừa sợ.

Quác quác quác.

Con chim ác là kêu lên trong khi rửa nốt trái hồng cuối cùng còn lại trên ngọn cây. Giờ nếu cả chim ác là cũng không đến nữa thì Lòng Dài thật sự chỉ còn lại một mình. Những lúc con mèo già tới lui dạo mát trên bờ tường, dù có bị xỉa xối mĩa mai nhưng Lòng Dài vẫn thích hơn. Cả những lúc Em Chồng điều ngoa có ở đây cũng còn đỡ hơn thế này.

“Giá ngủ được thì tốt biết mấy.”

Lòng Dài cuộn tròn người lại. Do bụng trống rỗng nên nó thấy lạnh kinh khủng. Nếu cửa lồng sắt chuồng chó để mở thì Lòng Dài đã chui tọt vào chỗ có cái chắn rồi, nhưng cửa lồng lại đóng chặt làm Lòng Dài chỉ có thể loanh quanh chỗ chuồng ngoài lạnh lẽo. Chuồng chó lạnh kinh khủng. Sàn chuồng được làm từ những thanh sắt tròn dài nên dù có lót cái chắn cũ rồi nằm lên thì vẫn lạnh buốt đến tận xương.

“Trong nhà có ai không vậy?”

Bà thím ở viện châm cứu bước vào cùng tiếng lê dép loẹt quẹt. Lòng Dài liếm mõm thềm chuồng đi tới. Nó ngửi thấy mùi đồ ăn từ người bà ta. Bà thím ở viện châm cứu ngó nghiêng cửa ra vào rồi cứ thế bước hẳn vào sân.

“Chắc chắc. Mày cũng phải chịu khổ theo chủ nhĩ.”

Bà thím ở viện châm cứu nhìn mặt nhìn Long Dài. Rồi bà ta đổ đồ ăn trên cái đĩa cậ̀n theo xuống cho nó. Nếu là món nào có nước canh thì tốt hơn nhưng đáng tiếc đó lại là bánh rán kim chi. Chỉ cần có thế, Long Dài vội vàng đớp lấy đớp để.

“Không biết ca phẫu thuật có tốt đẹp không nữa...”

Bà thím ở viện châm cứu tặc lưỡi rồi ra khỏi cổng. Cổ Long Dài như nghẹn cứng. Có vẻ như lão To Giọng bị đau nhị̃ều lắm. Toàn thân Long Dài run lên tựa hồ có một cơn rừng mình quét qua. Chắc chưa lấp đầy cái bụng rỗng nên mới vậy. Phải ăn thêm cái gì đó mới được.

“Bụng mình cứ như bị xoắn lại vậy.”

Long Dài chậm chạp bước ra khỏi nhà. Không rõ có phải do cơ thể liên tục bị đông cứng hay không mà mỗi lần bước đi đầu gối nó lại nhũc nhị̃i. Long Dài dồn sức vào đôi chân run rẩy và nhìn quanh cánh đồng. Tuyệt đã rơi nhẽ nhẹ từ sớm tinh mơ nên có cảm giác ruộng đồng càng thêm lạnh lẽo. Nhìn đâu cũng chẳng thấy miếng mị̃i nào có thể nhậ̣t lên ăn. Mà dù có đi nữa cũng không được nhậ̣t ăn tùy tiện.

Long Dài đi về phía viện châm cứu. Lòng tha thiết muốn ăn no nê cho dù là món bánh rán kim chi.

“Gừ rừ rừ.”

Long Bông đứng trước cửa nghe rặ̀ng cảnh giắc. Bao lâu không gặp, dáng dấp Long Bông đã phong độ hậ̃n lên còn gương mặt thì đầy vẻ ngang ngược. Đó không còn là Long Bông ngày xưa đến trước cổng nhà giả đò làm thân với Long Dài nữa.

“Gừ rừ rừ. Mày cũng hết thời rồi nhỉ.”

Lông Bông khịt mũi cười mỉa làm hơi thở trắng toát phụt ra khỏi lỗ mũi. Mặt Lông Dài như nóng bừng lên. Đáng ra Lông Dài phải quay đầu bỏ đi vì tức giận nhưng cơ thể nó không chịu nghe lời. Tô cơm đặt trước mặt Lông Bông nhìn quá sức ngon lành đầy đủ. Tô cơm nghi ngút khói. Ham muốn được ăn của Lông Dài trỗi dậy mạnh mẽ trong khi nước mắt nó lăn tròn. Lông Dài chẳng thèm nghĩ trước nghĩ sau mà lao thẳng vào. Đớp ngay lấy một miếng.

“Gừ gấu gấu! Ở đâu ra cái kiểu này hả!”

Lông Bông ngoạm chặt khớp vai của nó. Lông Dài cảm nhận rõ hàm răng sắc bén của Lông Bông xuyên qua da. Dù vậy nó vẫn nuốt miếng mồi vừa đớp được. Lông Dài định cố ăn thêm một miếng nữa nhưng nó đã khụy xuống vì vai bị Lông Bông nhảy cắn. Nước mắt nó rơi lã chã.

“Sợ chó là phải theo chủ. Ông lão mới đi có một hai ngày mà mày đã không biết xấu hổ là gì rồi.”

Lông Dài không còn cách nào khác ngoài rứt cổ lưỡi thúi bỏ đi. Miếng mồi vừa nuốt hình như mắc nghẹn ngay giữa ngực nó. Từng cơn gió lạnh táp vào vết thương của Lông Dài. Vết thương ở vai như bị phanh ra và cứa sâu vào tận trong cơ thể khiến Lông Dài rùng mình.

Lông Dài chần chừ đứng trước chuồng chó giây lát. Tuy có lót chăn nhưng Lông Dài thật sự ghét phải bước vào sàn chuồng chó bằng sắt. Có đi đâu, để tránh

những cơn gió cắt da cắt thịt thì chẳng còn cách nào khác.

“Mọi người trong nhà nhất định sẽ về Chỉ cần ngủ một giấc thì...”

Lông Dài bước vào chuồng chó, nằm xuống cuộn tròn mình lại. Cảm giác lạnh lẽo từ mặt sàn sắt thấm vào tận xương tủy nó. Càng như vậy Lông Dài càng cuộn mình chặt hơn.

CON ĐƯỜNG ĐẾN VỚI BẠN

“Làm sao có thể khiến một con vật đang sống khỏe mạnh thành thế này được cơ chứ.”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lông Dài mở mắt ra ngay. Gương mặt đầy nếp nhăn của lão To Giọng đang kề sát rạt nó. Lông Dài lè lưỡi ra toan liếm mặt lão To Giọng. Nhưng vì thức ăn đang đổ vào miệng nên nó không thể làm vậy. Lão To Giọng đang dốc từng thìa cháo vào miệng nó.

“Chuyện này thật...”

Gương mặt lão To Giọng méo mó vì những nếp nhăn chằng chịt. Bởi Lông Dài đã nôn ra hết những thứ vừa được cho ăn. Bàn tay gầy gò của lão To Giọng vuốt ve cổ Lông Dài. Lão vuốt bụng và cả chân nó nữa. Nhưng Lông Dài không cảm nhận được sự ấm áp hay dịu dàng từ bàn tay lão. Kỳ lạ thay, nó không còn cảm thấy gì nữa.

“Để đó tôi làm cho, ông vào nghỉ đi.”

Bà lão đón lấy cái thìa và nói. Lão To Giọng bám vào tường, khó nhọc đứng lên và nhìn chăm chăm xuống Lông Dài. Lông Dài cũng ngược lên nhìn lão To Giọng. Trong khoảnh khắc đó, lão To Giọng trông già nua và gầy rộc đến độ xương má lão nhô cả ra ngoài.

“Ăn đi con. Thế mới sống được chứ. Ít ra mày cũng phải ở lại với tao chứ.”

Lão To Giọng vừa nhìn Lông Dài vừa làu bàu nghe hết tiếng rên rỉ. Ánh mắt lão trũng sâu. Vì ánh mắt lão quá sâu và trong suốt nên có cảm giác chẳng biết lão đang nhìn vào đâu cả.

Lão To Giọng đi rồi Lông Dài mới ngó nghiêng xung quanh. Không hiểu sao lại ấm áp quá, hóa ra là bà lão đã đem Lông Dài vào nhà bếp để cho nó ăn.

“Ăn nhanh đi con. Mày có sống thì chủ mày mới khỏe lên được chứ.”

Bà lão lại đổ một thìa cháo vào miệng Lông Dài. Lông Dài đã định sẽ nuốt thìa cháo đó. Nhưng hình như có thứ gì cứng cứng chặn ngang ngực làm nó không

nuốt nổi miếng nào. Lông Dài lại nôn thốc ra lần nữa. Thấy cảnh đó bà lão thở dài và dừng lại.

Lông Dài xây xẩm cả mặt mày. Nó nhắm mắt lại. Lông Dài vui vì lão To Giọng đã về với nó, vui vì nó không thấy lạnh nữa. Lông Dài nghĩ giá cứ như thế này, không có chuyện gì xảy ra thì tốt biết mấy.

Lông Dài vẫn không ăn được chút nào, cứ thế mà ngủ luôn. Nó chóng mặt suốt nên cũng chẳng mở mắt nổi. Dù nhắm mắt nhưng thỉnh thoảng Lông Dài vẫn nghe thấy tiếng động. Nó cũng cảm nhận được tiếng bước chân đi qua đi lại của bà lão lẫn tiếng rên của lão To Giọng ở trong nhà. Nhưng nó chỉ nghe lơ mơ như thể những âm thanh ấy phát ra từ một nơi nào xa xăm lắm.

“Xin lỗi mày nhé. Bà không thể để lão thấy mày như thế này được.

Bà lão dõn sức nâng Lông Dài lên. Tuy nhắm mắt nhưng Lông Dài vẫn nghe và cảm nhận được hết. Nó biết việc nó bị nhấc lên đem ra ngoài rồi bị bỏ lại một mình ngoài cổng chính đây gió lạnh thôi. Nhưng nó không thấy buồn hay thấy lạnh chút nào. Ngược lại những cơn gió thấm vào tận lồng ngực lại làm nó sáng khoái.

Dù ở ngoài cổng chính Lông Dài vẫn ngủ. Dù đã tỉnh giấc nó vẫn không mở mắt. Thế rồi bỗng dưng Lông Dài tỉnh táo hẳn.

Đến lúc dậy rồi. Mình phải về nhà nữa chứ.

Lông Dài từ từ đứng dậy. Cả người nó cứng đờ như tảng đá. Rõ ràng là vì nó đã không ăn chút gì. Rõ ràng là vì nó đã nằm mãi một tư thế. Dù vậy nhưng như thế này thì nghiêm trọng quá. Chân sau hoàn toàn không chịu nghe theo lời nó. Vì chân sau bị cong vẹo mà Lông Dài không thể bước đi bình thường. Đến tận lúc đó Lông Dài mới biết chân nó đã bị què.

Lông Dài gục xuống đánh rần. Nó nằm nguyên như vậy một hồi lâu. Rồi nó lại đứng lên và loạng choạng bước đi. Lông Dài ngã thêm hai lần nữa nhưng cuối cùng cũng đến được chuồng chó.

Ngủ dậy sẽ đỡ hơn thôi.

Lông Dài chọn tư thế thoải mái nhất rồi nằm xuống. Và lại nhắm mắt. Nó nghe loáng thoáng tiếng nhạc vẳng đến từ nơi xa xăm. Riêng hôm nay tiếng nhạc làm Lông Dài rất hạnh phúc.

Đột nhiên trong nhà dậy lên tiếng khóc. Cùng lúc đó, Lông Dài nghe thấy tiếng chân người chạy rần rần và tiếng khóc ỉ ôi kéo dài mãi.

Lông Dài tò mò định mở mắt xem chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mí mắt nó nặng trĩu, không nhúc nhích được một li, như thể bị dán cứng lại. Dù giây phút tĩnh lặng tựa hồ mọi thứ đều ngừng lại này thật thanh thản, nhưng Lông Dài nghĩ nó vẫn nên mở mắt ra và đứng dậy.

”Ja Ang?”

Lông Dài nghe tiếng lão To Giọng gọi. Tiếng gọi đầy yêu thương hết như đang gọi một người bạn khiến Lông Dài ngóc đầu lên. Cơ thể nặng nề của nó bỗng nhẹ bẫng một cách thần kỳ. Hình như chỉ cần đi theo giọng nói nhẹ nhàng tươi vui của lão To Giọng là Lông Dài có thêm sức mạnh. Nhưng ánh mặt trời chói lóa làm nó không mở to mắt được. Đến khi mắt nó bắt đầu quen với ánh sáng thì kỳ diệu thay, trước mặt Lông Dài là cây hồng sum suê lá cùng những luống hoa nở rộ.

”Ja Ang?”

Lão To Giọng lại gọi Lông Dài. Lông Dài chớp chớp mắt nhìn về nơi phát ra tiếng gọi. Là ở phía cây hồng. Chính xác là chỗ chiếc cầu thang ốc sên. Chiếc cầu thang ốc sên uốn lượn vươn cao lên cùng cây hồng. Không biết từ lúc nào cây hồng đã lớn nhanh đến thế, trông như muốn vươn tận tới trời xanh, cành lá xanh mướt che kín cả đỉnh cầu thang.

Lão To Giọng đang leo lên chiếc cầu thang ốc sên xa xa và vẫy tay với nó. Theo sau lão còn có mấy con chó con, là Đốm út bị chết ngoài vườn và Đen con đầu đàn hũ đỏ. Lông Dài mừng rỡ phóng vọt đến ngay. Thật tốt vì những con chó con sinh ra không sống được bao lâu có thể leo lên chiếc cầu thang ốc sên. Và người bạn thân thiết bấy lâu nay đã gọi thì dù là đi đâu nữa Lông Dài cũng sẽ đi với lão.

Lời tác giả

THỜI KỲ HOÀNG KIM

Cách đây không lâu có độc giả đã hỏi thăm tôi về ngôi nhà lão To Giọng từng sống. Rằng liệu ngôi nhà có còn ở nguyên đó hay không, rằng liệu chiếc cầu thang ốc sên có còn đứng bên cạnh cây hồng hay không.

Tuy trả lời qua quýt ngắn gọn rằng ngôi nhà đó hiện nay đã có người khác sống nhưng trong lòng tôi mọi thứ lại chẳng hề đơn giản như thế. Vì đừng nói thử tìm về ngôi nhà đó mà ngay cả suy nghĩ về chuyện ấy tôi cũng đều dẹp bỏ cả rồi. Có những người đọc sách của tôi và tò mò về ngôi nhà của lão To Giọng, nhưng thật sự không hiểu sao ngôi nhà đó lại trở nên xa vời với tôi đến vậy. Như thế nó chẳng là gì cả.

Tôi không thuộc típ người hay quay đầu nhìn lại phía sau đến thế. Tôi là người tập trung mỗi quan tâm của mình vào hiện tại và tương lai, giống như lúc có suy nghĩ rời bỏ con đường đó ra đi. Có lẽ là do trong quá khứ tôi đã chịu nhiều đau buồn, cực khổ và cô đơn. Vì thế tôi không muốn phải sống như vậy một lần nữa. Nhưng vẫn có nhiều câu chuyện bắt nguồn từ thời thơ ấu của tôi và mỗi khi viết về chúng, tôi lại chỉ nhìn về quá khứ chứ không phải con đường trước mặt, nên dù có bước xa đến đâu chẳng nữa, dường như tôi vẫn không thể cắt đứt với con đường mình đã đi qua.

Ngôi nhà có chiếc cầu thang ốc sên của tôi. Ngôi nhà mà cha tôi đã mua bằng tiền ông kiếm được nhờ vật vờ làm công theo ngày ở Ả Rập Saudi. Ngôi nhà nơi mẹ có thể tạm nghỉ ngơi giữa những nhọc nhằn bán cá. Ngôi nhà mỗi

sáng người anh đại diện cho học sinh toàn trường ngẩng cao đầu bước ra khỏi cổng. Ngôi nhà nơi tắm bằng tốt nghiệp đã bay đến với tôi như lời động viên tôi đừng buồn khổ hay giận dữ thêm nữa. Ngôi nhà nơi chứng kiến đôi chân cẳng tay gầy còm yếu ớt của em trai tôi trở nên cứng cáp. Chúng tôi đã trải qua thời kỳ hoàng kim của mình trong thế giới nhỏ bé được bờ tường bao bọc ấy. Quãng thời gian duy nhất chúng tôi có cảm giác an toàn và giống như một gia đình.

Đó đã là nơi để mỗi thành viên trong gia đình chúng tôi đoàn tụ sau khi rẽ theo nhiều ngã đường khác nhau và là nơi chăm sóc rau cỏ tía tót cây hoa, là nơi có thể nuôi được cả chó, gà và thỏ. Thế giới hoàn hảo đó bắt đầu biến mất dần khi chúng tôi trở thành người lớn và ngôi nhà trở thành không gian chứa đựng đầy kỷ niệm buồn, từ căn bệnh cho đến việc cha tôi qua đời. Nó đã trở thành nơi tôi không hề muốn ở lại. Trở thành một trong những con đường tôi đã đi rồi bỏ mặc sau lưng. Thật lâu sau đó, tôi không hề có một sân vườn nào, không hề nuôi bất cứ con thú nào, không gieo lấy một hạt mầm và cũng không một lần nhận được hoa trái gì nữa, hơn tất cả sự thiếu thốn của tôi chẳng hề được xoa dịu và tôi đã tin nếu muốn có hạnh phúc tôi phải đi trên con đường xa hơn. Dù tôi vẫn biết khi còn là một đứa bé, đôi lúc mình cũng có thể sáng khoái cười lớn.

Tôi phải tìm về xem ngôi nhà đó có còn nguyên vẹn hay không. Tôi muốn biết cây mơ đã lớn đến đâu, tôi muốn thấy trái hồng ương lủng lẳng trên cây hồng. Nếu chiếc cầu thang ốc sên chưa đổ và vẫn còn đứng đó... Nếu mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như ngày trước, dù chỉ đứng ngoài cổng thôi có lẽ tôi vẫn sẽ hạnh phúc.

Xin cảm ơn, những độc giả đã hỏi thăm về chiếc cầu thang ốc sên và ngôi nhà của lão To Giọng.

Hwang Sun-mi, cuối mùa nóng năm 2012.

Lông Dài từ khi sinh ra đã cùng gia đình sống trong mảnh sân nhỏ nhà lão To Giọng. Chứng kiến các anh em lần lượt bị người lạ đến bắt đi, Lông Dài trở nên cảnh giác để bảo vệ các thành viên trong gia đình. Nhưng rồi cũng đến ngày, mảnh sân chỉ còn lại mình nó, loay hoay cùng câu hỏi: liệu còn có nơi nào tốt hơn “nhà”, nơi nó không phải mất thêm bất kỳ ai thương yêu nữa.

Chia ly rồi gặp gỡ, sum vầy lại lìa xa, Lông Dài hết lần này đến lần khác đương đầu với những trải nghiệm bắt buộc của cuộc sống. Song Lông Dài không bao giờ bỏ cuộc, vẫn kiên cường bước tiếp để cuối cùng tìm ra câu trả lời rất đỗi giản dị về nơi chốn lý tưởng ấy.

Nằm trong bộ sách Văn học về loài vật gặt hái nhiều giải thưởng của nhà văn Huang Sun-mi, Chó xanh Lông Dài khắc họa cuộc tranh đấu của loài vật nhỏ bé, rất đỗi ngây thơ trong một hiện thực tàn khốc, mang lại cho người đọc rất nhiều trải nghiệm về vẻ đẹp của thiên nhiên cùng tình yêu cuộc sống.

Giá: 95.000đ

ISBN 978-604-53-3315-0

8 935235 205086